

# ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ  
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, АПРИЛ 2002. ГОДИНЕ  
ГОДИНА XII. БРОЈ 1686



# ЗАГАЂЕЊЕ



# ЗАХТЕВА РЕШЕЊЕ!

# НОВЕ ИЗБОРЕ!

# СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

## WWW.SRS.ORG.YU



**Српска  
радикална  
странка**

*Памет, знање и поштење!  
Мудрост, храброст, поверење!*

*Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.*

## САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ



**КЊИГЕ СУ У  
ТВРДОМ  
ПОВЕЗУ СА  
ЗЛАТНИСКОМ**



**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ  
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун,  
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

# ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН  
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

## СРБИЈА НА ПУТУ НЕСТАЈАЊА

Скидањем са дневног реда заседања Народне скупштине Републике Србије предлога Српске радикалне странке за изгласавање неповерења Влади Србије, Зоран Ђинђић је до краја оголио своју позицију диктатора који све сме, све може и коме је све дозвољено. Ако смо већ давно научили да за Ђинђића никакви морални закони не постоје (он се тиме отворено поноси), несрећних годину дана његове принудне управе над Србијом испунио нам је свакодневним доказивањем да су, по њему, Устав и закони нешто што је смислио неко да би ограничио његову „предузимљивост” и спутао спровођење „реформи”.

Српски радикали могу бити само поносни што су се одмах, у освит петооктобарског револуционарног јутра супротставили физичком и правном насиљу, бескрупулозном кршењу права на политичко деловање и јавно изражавање другачијег, антиреволуционарног мишљења, које нова „демократска” власт никако није могла да поднесе. Али, „деликт мишљења” је и једина „оптужба” коју су против српских радикала могли да подигну нови властодршци. „Шта се чека са хапшењима, па пуне су новине доказа!”, узвикивао је Зоран Ђинђић, по принципу „држ’ те лопова”. „Докази” против српских радикала, које су по диктату Ђинђићевог кербера Горана Весића фабриковали и „новоослобођени” државни и „независни” медији, никада не стигоше до судова. Чак и када је проф. др Војислав Шешел јавно означио Зорана Ђинђића као шефа српске мафије, а његове најближе сараднике као организаторе и извршиоце најтежих кривичних дела, досманлијама је било потребно 6 месеци да скупе храброст и подигну тужбу против председника Српске радикалне странке. Др Шешел их је нестрпљиво, али спокојно чекао.

Зоран Ђинђић ће кад-тад морати да одговара за сва криминална дела која је починио, то је његова неумитна судбина. Од прикривања организатора и извршилаца убиства Радована Стојичића-Баце, до смишљеног уништавања српске привреде (распродаје преосталих профитабилних погона страним менторима) и изазивања социјалне катаклизме отпуштањем радника и дивљањем цена, дуг је списак Ђинђићевих недела. Ово издање „Велике Србије” је тек скромна белешка о „путу нестајања” којим је Србија корачала под влашћу оних које ће српска историја забележити као „досманлије”, али и доказ отпора српских националиста злу америчке такозване демократије, као муњак под(на)метнуте српском народу.

Жељко Грујић

Оснивач и издавач  
Проф. др Војислав Шешел  
Главни и одговорни уредник  
Синиша Аксентијевић  
Заменик главног  
и одговорног уредника  
Марина Рагуш  
Помоћници главног  
и одговорног уредника  
Елена Божић Талијан, Огњен  
Михајловић и Вук Фатић  
Издање припремили  
Весна Марковић, Вук Фатић  
и Жељко Грујић  
Техничко уређење и компјутерски прелом  
Жељко Грујић  
Лектор  
Весна Арсић  
Секретар редакције  
Злата Радовановић  
Председник Издавачког савета  
Проф. др Ђорђе Николић  
Заменик председника Издавачког савета  
Проф. др Бранко Надовеза  
Издавачки савет  
Проф. др Војислав Шешел,  
Томислав Николић,  
проф. др Никола Поплашен,  
Маја Грјковић, мр Небојша Величковић,  
Александар Вучић, Драган Тодоровић,  
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,  
Момир Војводић, Стево Драгишић,  
Драгољуб Стаменковић,  
Гордана Поп-Лазић,  
др Бранислав Блажић  
Штампа  
"Етикета", 20. октобра 2,  
11307 Болеч, 011/806-30-28  
За штампарiju  
Мирослав Драмлић  
Редакција прима пошту на адресу  
"Велика Србија", Трг победе 3,  
11080 Земун; рукописи се не враћају  
Новине "Велика Србија" уписане су у  
Регистар средстава јавног информисања  
Министарства за информације под бројем  
1104. од 5. јуна 1991. године.

## ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

# РЕКЛИ СУ...

## ДУШАН МИХАЈЛОВИЋ ПРИПАДА МАФИЈИ

„Замислите ситуацију у којој би на исти начин на који су два анкетна одбора Савезне скупштине расветлила главне околности и чињенице везане за убиство министра одбране Павла Булатовића, да се озбиљни политички фактори позабаве и другим спектакуларним убиствима. Не постоји ту ни једна тајна која се може дефинитивно сакрити. Зашто Душан Михајловић није у стању да расветли ниједан детаљ отмице и ликвидације Ивана Стамболића? Зато што Душан Михајловић припада мафији која је отела и убила Ивана Стамболића. Нема другог објашњења. Јер, да неко искрено жели да расветли ту отмицу и то убиство већ би то учинио“, изјавио је на конференцији за новинаре председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешел.



## „ПОПРАВЉАЊЕ ПОКВАРЕНОГ“

„Моја старија кћи Милена, која сада има пет година, питала ме када сам први пут одлазио овамо зашто идем и ја сам јој рекао: Знаш, неки људи су покварили нашу земљу, па тата са другим људима покушава да је поправи“, републички министар финансија Божидар Ђелић у интервјуу за „Блиц“.

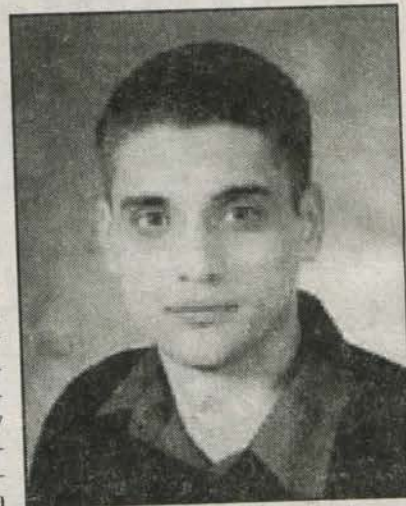
## ПРАШИНА У ОЧИМА УНЕСРЕЋЕ- НИХ ГРАЂАНА

„Све се мора променити. То се не може урадити демагошким бацањем прашице у очи унесрећеним грађанима, нити се може преко ноћи урадити секиром којом витлају нови револуционари. Полиција је данас изван политике, али ћу ја као грађанин увек бити против нових партизана који мисле да свет од њих почиње и да од њих зависи“, министар полиције Душан Михајловић.



## КВАЛИТЕТАН ПАРТНЕР КОЈИ ПОДРЖАВА ОНУ ВРСТУ ПОЛИТИКЕ КОЈУ МИ ВОДИМО

„Соланино присуство разговорима о преуређивању односа Србије и Црне Горе није штетно, иако је контроверзно, пре свега због нелагодности коју осећа свако ко се бави политиком, а ко не може да пронађе ближег партнера унутар своје државе, већ их тражи на простору Европе“, Чедомир Јовановић, шеф посланичке групе ДОС-а у републичком парламенту поводом поновног доласка Хавијера Солане у нашу земљу.



## ЗАБРИЊАВАЈУЋЕ ВЕЗЕ ИЗ ПРОШЛОСТИ

„Нама није интерес да наша земља буде предмет било каквих афера, а такво понашање – да људи који примају плату у државним органима то знају и комуницирају и налазе образложења да су то неки пријатељски односи или везе из прошлости, то забрињава и то јесте ствар која треба да се разјасни“, изјавио је премијер Зоран Ђинђић.



## ЈЕФТИНИ ТРИКОВИ

„На овом столу имам најновију одлуку Европске комисије. То је скандал. Прошле године је две трећине од обећаних 300 милиона евра каналисано на отплату дугова из Милошевићевог времена... то су јефтине трикови“, Зоран Ђинђић о одлуци Брисела да обустави обећану помоћ Југославији.

## МЕДВЕЂА УСЛУГА

„Кад будете гласали имајте у виду да би отварање кризе Владе неизбором неког од кандидата била тешка медвеђа услуга држави“, потпредседник ДСС-а Зоран Шами о питању опстанка СРЈ.



## НУЖНА САРАДЊА СА ХАШКИМ ТРИБУНАЛОМ

„Свесни смо да морамо да сарађујемо са Хашким трибуналом”, изјавио је министар иностраних послова Горан Сви- лановић, након сусрета са ше- фом холандске дипломатије.

### ХАГУ ТРЕБА ПОМОЋИ

„Са Хагом треба сарађивати и треба му помоћи да се третира као правна, а не политичка институција”, изјавио је председник СРЈ Воји- слав Коштуница.



## СЕДЕЊЕ У „ПОДРУМУ”

„Осим тога, није лако седети по осам сати у подруму, без ваздуха и светла, у неудобним клупама, па са те стране имамо пуно разумевања за те посланике”, Наташа Мићић, председница српског парла- мента о условима ра- да у Скупштини.

### КАД СТЕ ВЕЋ НАВАЛИЛИ

„Шта сте данас сви навалили? Мало- пре ме је звала и једна ваша колегиница. За те информаци- је мораћете да зовете посланичку групу или још боље скуп- штинску службу”, љубазно је одговорио Горан Весић, поста- ник ДС, новинару „Национала”.



### РЕФЕРЕН- ДУМ – ЈЕДИНО РЕШЕЊЕ?

„Принуђени смо да идемо на ре- ферендум, и то о праву на распола- гање имовином. Он нам није циљ, јер носи у себи опа- сност, али другог избора немамо”, Ненад Чанак, пред- седник војвођанске скупштине.



### УВАЖАВАЊЕ МЕЂУНАРОДНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ

„За мене би било изненађење да било ко из ДОС сада ка- же да ћемо видети шта даље да радимо, јер би то било неу- важавање наших одлука, а довело би и до конфликта са ме-

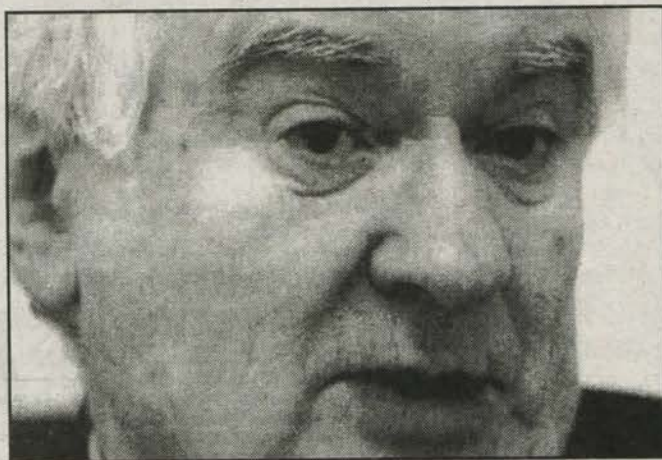
### НЕМОГУЋЕ УСАГЛАШАВАЊЕ

„Немогуће је да се лидери ДОС-а усагласе око једног кандидата за председни- ка Србије. О томе још нисмо разговарали, али мислим да ће питање кандидата ускоро поста- ти актуелно”, Слободан Орлић.



### РЕШАВАЊЕ МАМИНИХ ПРОБЛЕМА

„Стручњаци ЕПС-а, у сарадњи са Владом Србије, раде на томе да нови тарифни систем буде разумљивији за грађане, тако да га и мо- ја мама без проблема може растумачити”, из- јавио је министар Горан Новаковић.



ђународном заједницом”, Драгољуб Мићуновић о сарадњи са Хашким трибуналом.

Весна Марковић

# ПОЗОВИ З.Б. РАДИ УБИСТВА

**Досов контранапад после оптужби председника Српске радикалне странке, др Војислава Шешелја, да је Зоран Ђинђић умешан у послове организованог криминала у Србији, могао би да подразумева и забрану рада Српске радикалне странке, док би се др Шешелј нашао на потерници Хашког трибунала, односно у Шевенингену. У сваком случају, мало је вероватно да ће и таква визија будућности заплашити српске радикале, који су већ више пута показали да нису плашљиви.**

Након што је председник Српске радикалне странке, др Војислав Шешелј, на конференцијама за новинаре 21. и 22. фебруара ове године оштро напао председника Владе Републике Србије, Зорана Ђинђића, наводећи да је повезан са организованим криминалом у Србији и директно умешан у планирање и спровођење великог броја убиства, која су се догодила претходних година, поопштио се притисак режима на српске радикале. Да подсетимо, др Шешелј је оптужио Зорана Ђинђића да штити убице бившег министра одбране Павла Булатовића, чије је убиство организовао контроверзни бизнисмен Филип Цептер. Затим, Ђинђића је оптужио и за убиство бившег радника Ресора државне безбедности Момира Гавриловића, за саучесничтво у убиству Радована Стојичића Баде и за отмицу и убиство Ивана Стамболића. Поред Ђинђића у ове криминалне послове су умешани и још неки високи функционери владајуће коалиције.

### Заташкавање по налогу режима

Режим је прво покушао да заташка информације које је др Шешелј обја-



вио. На програмима врло малог броја електронских медија се извештај са конференције за новинаре Српске радикалне странке 21. фебруара могао видети само пар сати, а онда је скинут. Истовремено, Радио телевизија Србије и Студио Б су кренули у контранапад, покушавајући да одбране „лик и дело“ свог вољеног премијера. Када је наредног дана Српска радикална странка одржала и ванредну конференцију за новинаре на исту тему ниједна телевизија, изузев ЈУ инфо кана-

ла, није објавила ни слово, иако су биле присутне и камере Радио телевизије Србије и Студија Б. Само неколико дана касније, режим је отпочео нови рат против српских радикала.

### Хаг или забрана?

У београдском листу „Национал“ је већ у понедељак 25. фебруара објављена досовска највага одговора на оптужбе др Војислава Шешелја. Према новинском чланку из „Национала“, др Шешелј ће бити ухашен и испоручен Хашком трибуналу, што се већ неколико месеци најављује, а Српској радикалној странци ће бити забрањен рад (што се такође дуго најављује). Према извору „Национала“, за који се иначе тврди да је „одлично обавештен“ и да је „желело да остане анониман, јер је у личном сукобу са Шешелјем“, „Шешелјево изручење ће унеколико задовољити захтеве Карле дел Понте, која од српских власти тражи конкретнију са-

**На програмима врло малог броја електронских медија се извештај са конференције за новинаре Српске радикалне странке 21. фебруара могао видети само пар сати, а онда је скинут. Истовремено, Радио телевизија Србије и Студио Б су кренули у контранапад, покушавајући да одбране „лик и дело“ свог вољеног премијера.**



## Пријатељски односи са криминалцима

Дакле, ако се ови наводи покажу као тачни, досова „демократија“ би ускоро требало да забрани једну опозициону странку, што се није десило ни у претходних десет година, како они кажу, „диктатуре“. Индикативно је то што ни Зоран Ђинђић, нити било ко други из ДОС-а није ни покушао да демантује изјаве др Војислава Шешеља, већ су се све њихове приче свеле на нападе на Српску радикалну странку. Чињеница је да је председник Владе Србије Зоран Ђинђић у пријатељским односима са великим бројем осведочених криминалаца и за то свако у Србији зна. А како постоји она стара изрека „с ким си – такав си“, у вези Ђинђића је све јасно. Вероватно је тога свестан и сам Ђинђић, па му не пада на памет баш толико безочно да лаже и да евентуално устврди како оно што каже Шешељ није истина.

**Чињеница је да је председник Владе Србије Зоран Ђинђић у пријатељским односима са великим бројем осведочених криминалаца и за то свако у Србији зна.**

### Истина, по сваку цену

Да ли ће режим ићи тако далеко у репресији према својим политичким неистомишљеницима, па да целу једну опозициону

странку забрани, тек ће се видети, али да је спреман да своје опоненте изручи Хашком трибуналу, у то смо се већ уверили. Међутим, било шта да се деси, сигурно је да ће се истина о злочинима у које је уплетен Зоран Ђинђић полако али сигурно пробити у јавност. Такође, сигурно је и да српски радикали неће одустати. Са регистрованом странком или без ње.

**Вук Фатић**



радњу, у оквиру чега се помиње и име лидера Српске радикалне странке. Односи између хашког тужилаштва и наше Владе запали су у критичну фазу. Тужилаштво више нема времена да чека на испуњење захтева и обећања која је Ђинђићева влада дала а, са друге стране, не постоје прихватљиви начини да се сарадња унапреди јер би свако изручење Срба с јавних и тајних оптужница могло овде, у Србији, да изазове огромно незадовољство јавности. Шешељ је идентификован као идеалан компромис. Омражена је личност и наше власти и Хашког трибунала, био је потпредседник Милошевићеве ратне владе, а трагови његових добровољачких јединица појављују се још од времена избијања сукоба на почетку рата у бившој Југославији. Исто тако, његов одлазак са српске политичке сцене омогућио би гашење Српске радикалне странке, због чега не би жалио нико, осим њихових чланова и функционера“, каже извор „Национала“.



До краја разоткрио Ђинђићеву умешаност у криминал

# „УСПЕСИ“ ВЛАДЕ СРБИЈЕ

**Представници Владе Србије успешно користе државне функције за рекламирање сопствених странака. Више се не зна када говоре у име функције коју обављају у држави, а када у име оне у странци. На првом месту би требало да буду интереси народа и државе, па тек онда страначки и лични. Када је ДОС у питању правила не постоје.**

У предизборној кампањи ДОС је критиковао Слободана Милошевића да користи своју функцију да би ојачао позиције сопствене странке. Обећали су да ће се одрећи својих страначких функција кад дођу на власт. Није важно то што се нису одрекли страначких функција, већ то што се не зна када говоре у име функције коју обављају у држави, а када у име оне у странци. Најпре чујемо за шта се залаже странка чији су чланови, па тек онда нпр. став министарства. Премијер најчешће користи израз „ми у Демократској странци се залажемо...“, тек након тога следи „Влада Србије ће...“. Став Владе или министарства на једној и став странке на другој страни изговорени од једног човека који је постављен да штити интересе државе, па тек онда своје странке, унесе само конфузију. Очигледно је стављање страначких изнад државних интереса. Војислав Коштуница као председник ДСС-а се не слаже са својим коалиционим партнерима и користи своју функцију у странци да их критикује. Када дође до доношења одлука од државног значаја повинује се жељама својих партнера у ДОС-у. Никома, па ни њему самом, није јасно да ли је опозиција или позиција. Прерано је доносити закључке, након само нешто више од годину дана власти. Треба им дати још времена да се одлуче. Морамо бити пуни разумевања, уосталом као што су и они сами: све разумеју осим ставова своје странке.



ДОС је састављен од осамнаест различитих странака, са мање-више различитим ставовима. Пошто сачињавају коалицију на власти онда би требало да за државна питања која решавају имају заједнички став. За своју неспособност оптужују опозицију. За недостатак кворума у обе скупштине крива је, наравно, опозиција. Па да опозиција може да обезбеди кворум, била би онда позиција. Најлакше је кривицу пребацивати на неког другог. Уколико би признали оно што је одавно јасно народу у Србији, морали би да распишу нове изборе. То им не иде на

руку, јер знају да их сигурно чека пораз. Све телевизије, новине, билбордови су преплављени рекламама Владе Србије. Познато је да се интензивира рекламирање производа за којима је опала потражња. Исти је случај и са Владом коју више нема ко да похвали осим ње саме.

## Чиме се Влада хвали?

Представници Владе Србије још увек анализирају своје „успехе“ у претходној години, иако смо већ увелико у 2002. Сви „успеси“, под називом „Календар рада Владе“, стадоше на две средње стране „Вечерњих новости“. Планиране стране требало је попуњити. То је разлог да се сваки премијеров излазак из Београда, тумачи као „разговор са грађанима о проблемима“. Сумњам да би се тако брзо вратио у Београд, ако би му грађани било ког места у Србији причали о проблемима.

У „успехе“ спадају: „Укидање таксе на електрично бројило путем које се,

**„Успешност“ спровођења досових реформи сви смо осетили на својој кожи, а судећи по најавама да ће „истрајати у започетим променама“, осетићемо их још више. У том случају можемо слободно да заборавимо на ношење новчаника.**





тим: „Укинут озлоглашени Закон о информисању из 1998. године којим је бивши режим кажњавао независне медије“. Шта се то дешава Стевану Никшићу у „демократској“ Србији.

„После састанка са премијером Ђинђићем, договорен наставак прекинутог дербија вечитих ривала“.

ДОС је испунио још једно предизборно обећање о мешању политике у спорт или немешању?

„Именовани нови Управни одбори јавних предузећа: ЖТП Београд, Теле-

ницима, јер би то био логичан развој догађаја.

„Успешност“ спровођења досових реформи сви смо осетили на својој кожи, а судећи по најавама да ће „истражати у започетим променама“, осетићемо их још више. У том случају можемо слободно да заборавимо на ношење новчаника.

### Успешно су се убацили и у управне одборе

Нико се није изјаснио о успешном постављању досоваца у Управне одборе свих предузећа у Србији. Одлике демократије или комунизма, процените сами.

Листа изгледа овако: потпредседник Владе Јожеф Каса је председник Управног одбора „Србијашума“ и члан Управног одбора Фонда за развој, министар унутрашњих послова Душан Михаиловић председник је Управног одбора „Југоимпорт СДПР-а“ и члан Управног одбора Грађевинске дирекције, министар финансија Божидар Ђелић члан је управних одбора Фонда за развој и Грађевинске

уз рачун за струју, плаћала и претплата за РТС (13.2). Шта се сада урачунава у цену струје и коме је то намењено нико не жели јавно да каже. Пензионери су стизали рачуни са износима од

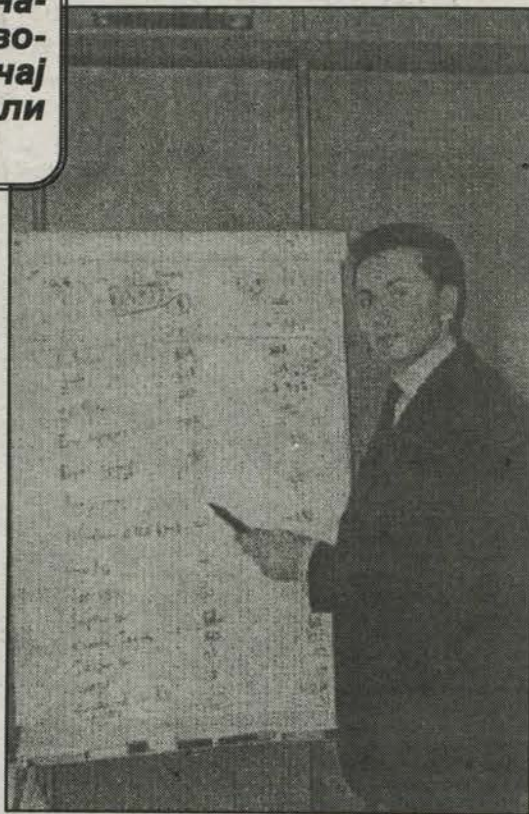
**Све телевизије, новине, билбордови преплављени су рекламама Владе Србије. Познато је да се интензивира рекламирање производа за којима је опала потражња. Исти је случај и са Владом коју више нема ко да похвали осим ње саме.**

100.000,00 динара. Тешко да би такса на електрично бројило, помножена и са хиљаду, била близу ове цифре. За-

ком Србија, ПТТ Србија и ЕПС-а“. На тим местима су досовци поставили своје људе. Демократским путем.

„Слободан Милошевић је предат Хашком суду. Влада у складу са Уставом Србије, одлучила да директно примени Статут Хашког трибунала“. Која суверена земља доноси одлуке на основу Статута неке међународне организације, а супротно сопственом Уставу?

Скупштински „деновик“ нису уврстили у „успехе“. Разлог за то је што нису успели у намери да ућуткају опозицију. Можда ће изгласати одузимање речи опозиционим посла-



дирекције, а председник управних одбора Београдске берзе и Фонда за финансирање незапослености, министар за приватизацију Александар Влаховић члан је управних одбора Фонда за развој, Републичког завода за тржиште рада и Београдске берзе, потпредседник Владе Небојша Човић председник је управних одбора Грађевинске дирекције и Акцијског фонда, а члан је УО Фонда за развој, премијер Зоран

## Саопштење за јавност Српске радикалне странке

Српска радикална странка констатује да је изјава Зорана Ђинђића, како поједине странке у српској Скупштини, међу којима је навео и Српску радикалну странку, уништавају парламентаризам у Србији, доказ његовог крајњег лицемерја.

Зоран Ђинђић и ДОС свесно уништавају Србију. Откако су дошли на власт, све што су учинили било је у циљу сакаћења српских националних интереса и уништења домаће економије. Влада Републике Србије, чији је Зоран Ђинђић председник, не може се похвалити ниједном одлуком која је користила држави Србији, јер такве није ни доносила.

Да би пажњу јавности скренуо са катастрофа за које је одговоран, ДОС је довео до савршенства информбировску технику, по систему „свали кривицу на другог“. Тако, ако на заседањима парламента нема кворума, није крив онај ко је заиста крив, то јест режим, већ је крива опозиција, а пре свих Српска радикална странка. Када Влада допусти да цене дивљају толико да се то више не може издржати, опет није крива Влада, већ претходна власт која то није радила. Када радници, у складу са позитивним прописима, протестују против Закона о раду због којег могу масовно бити отпуштани, а чији је предлагач режим, криви су, свакако, радници. И увек је неко други крив, и увек је крив свако, сем правих криваца. Онда није ни чудо што и Зоран Ђинђић, који је најкривљи за сва зла која су снашла Србију, на седници Главног одбора своје странке покушава да своју кривицу попут кукавичјег јајета потури неком другом.

Српска радикална странка сматра да ДОС и Зоран Ђинђић више не могу обмањивати грађане Србије, који су на својој кожи осетили све благодети „реформи“ које нам је режим приредио. Управо због тога су узалудна сва оправдања и сва измишљена објашњења режима, јер, јасно је, њима у Србији мало ко још верује.

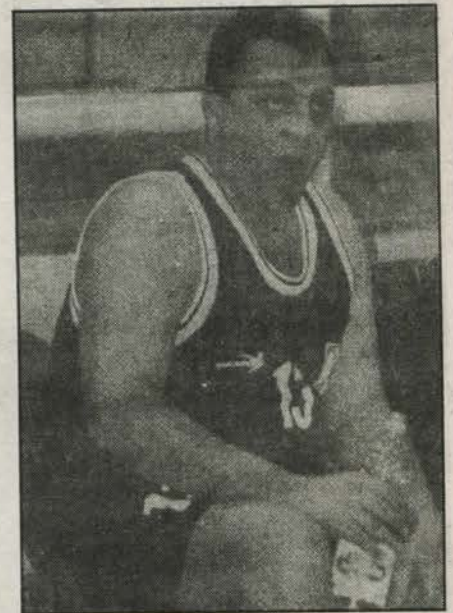
Ђинђић је председник УО Фонда за развој, министар за економске односе са иностранством Горан Питић члан је управних одбора Београдске берзе,

Фонда за развој, Београдске отворене школе и ЈУБА кошаркашке организације, министар саобраћаја Марија Рашета-Вукосављевић члан је УО Фонда



за развој и Акцијског фонда, министар енергетике Горан Новаковић је члан УО Фонда за развој, а министар за науку Драган Домазет члан је УО Фонда за развој и Грађевинске дирекције, чланови УО Републичког завода за тржиште рада су министри Гордана Матковић, Драгослав Шумарац, Гашо Кнежевић и Слободан Милосављевић, а на челу истог тог одбора је министар за туризам Драган Миловановић.

Председник Управног одбора Електропривреде Србије прима надокнаду од 56.637,50 динара. Чланови УО ЕПС-а, који



нису запослени у том предузећу примају по 8.339,20 динара, а запослени 4.169,60 динара. Председник УО Телекома прима 45.000,00 динара, а чланови 39.000,00 динара. Председник УО ЈАТ-а прима 35.502,69 динара, а чланови 23.668,46 динара. Председник УО ПТТ „Србије“ прима 30.951,15 динара, а чланови 18.570,69 динара.

Најплаћенији председник УО ЕПС-а је Радомир М. Наумов, а одмах иза њега је председник УО Телекома Драгор Хибер.

Весна Марковић

# СРБИЈА НА ПУТУ НЕСТАЈАЊА

**„Србија на добром путу”. Тако циничан може бити само Зоран Ћинђић. Принудни управник Србије, продужена рука окупационог гувернера Вилијема Монтгомерија, човек који је своју душу (то ни он сам не крије – „Коме је до морала, нека иде у цркву!”) одавно продао ђаволу, годину дана чињења недела по Србији (на функцији председника Владе), обележио је кампањом којој је дао претходни циничан наслов. Обилази Ћинђић Србију и ликује над размерама пустоши коју је за само годину дана створио.**

Наравно, неће Ћинђић признати да је одговоран за стање у коме се Србија налази. Углавном, по њему, крив је претходни режим. „Претходних десет година итд.”, и тако ће досовци следећих десет година причати о томе шта је било оних десет година... баш као комунисти некада о „тамници народа” бившој краљевини Југославији. Уосталом, и досовци се спремају да као опозиција (па још „демократска”) владају докле год могу, полут Тита и банде који су четресет четврте јуришали и заузимали виле на Дедињу, и нису их напустили следећих 50 година, а сматрали су себе „авангардом радничке класе”. Тако и Ћинђић данас, наводно, води борбу за „демократизацију” Србије, обећава стране кредите (подсећа ли вас то на НЕКО-ГА), проналази Србији „пријатеље у свету” (да ли вас и то подсећа...) и убеђује нас да смо „на добром путу”...

Истину о путу пропасти у коју би да нас одведе „прима мафиозо” Србије српски радикали свакодневно саопштавају јавности, пре свега у непосредним сусретима са грађанима Србије, на јавним скуповима – трибинама и митинзима. Неписана, али врло стриктна забрана гостовања представника Српске радикалне странке у готово свим медијима, уз игнорисање и необјављивање саопштења за јавност, употпуњује слику досовске „демокра-



тије”. У наставку чланка, преносимо вам комплетне текстове саопштења за јавност којима је Српска радикална странка реаговала на покушај Зорана Ћинђића да убеди Србију да је са њим „на правом путу”.

## ЗОРАН ЋИНЂИЋ ЈЕ НАЈГОРИ ИЗБОР ЗА СРБИЈУ

Српска радикална странка указује домаћој јавности да је кампања Владе Србије под изразито циничним називом „Србија на добром путу” још један покушај Зорана Ћинђића да народ убеди да је у Србији могуће од просечне плате купити довољно хране за преживљавање једне српске породице – иако сви знају да није; да је српска привреда у успону – иако сви знају да је ДОС систематски уништава; да се досова власт бори против корупције и криминала – иако је општепознато да је Зоран Ћинђић најкриминализована

**Зоран Ћинђић је све инструменте власти, од судства и полиције па до пијачних управа, ставио у службу безобзирне пљачке грађана путем енормних рачуна за електричну енергију, поштанско-телефонске и комуналне услуге, кроз судске и остале таксе, порезе и друге намете.**

нији и најкорумпиранији политичар у Србији; да је у Србији унапређен рад јавних служби и органа државне управе – иако је Зоран Ђинђић све инструменте власти, од судства и полиције па до пијачних управа, ставио у службу безобзирне пљачке грађана путем енормних рачуна за електричну енергију, поштанско-телефонске и комуналне услуге, кроз судске и остале таксе, порезе и друге намете; да се више и боље штите слобода и права грађана – иако је Ђинђић потпуно приватизовао комплетан репресивни апарат, Јавну и Државну безбедност, а рад судова подредио искључиво легалном уклањању свега што чини сметњу његовој неограниченој власти, са нагласком на обрачун са политичким противницима; да је режим ангажован на заштити Срба на Косову и Метохији и спречавању отцепљења овог дела наше државне територије – иако је свима познато да Ђинђић и остали стриктно спроводе све америчке налоге у циљу стварања Велике Албаније и једино брину о сво-



**Главно предизборно обећање, да ће обезбедити велике инвестиције у српску привреду, Зоран Ђинђић није испунио. Уместо тога, привредна производња бележи перманентни пад, чак и три године по окончању НАТО агресије, што се никаквим „реформским“ еквилибристикама не може објаснити ни оправдати.**



јим шверцеским каналима који иду преко Косова и Метохије; да ће осудом Слободана Милошевића и испоручивањем других Срба такозваном Хашком трибуналу наша земља профитирати – иако сви који то желе схватају да је хашки несуд само инструмент НАТО пакта за пребацивање српском народу моралне кривице за рат и злочине, али и претешког бремена ратне одштете Хрватима и муслиманима од укупно 60 милијарди долара; да од пе-

тог октобра у Србији цветају демократија и слобода медија – иако смо сви сведоци да медијско једноумље и хајке на политичке неистомисљенике превазилазе и еру Јосипа Броза Тита по ригидности, острашћености и безобзирности, што све директно спроводе људи из Ђинђићевог најужег окружења; да је све у Србији боље, успешније, и демократскије него пре и да се Србија налази на „добром путу“ – иако су сви у Србији, осим Ђинђића и камариле, забринуте за лични и национални опстанак и питају се „докле ће све ово овако да иде“?

#### СРБИЈА НА ПУТУ ДА НЕСТАНЕ

Након више од годину дана досеве власти, разрешена је велика дилема: актуелна Влада Републике Србије предвођена Зораном Ђинђићем води смишљену политику уништавања наше економије и стварања социјалног хаоса. Доказа за овакав закључак, нажалост, има и превише.

Главно предизборно обећање, да ће обезбедити велике инвестиције у српску привреду, Зоран Ђинђић није испунио. Уместо тога, привредна производња бележи перманентни пад, чак и три године по окончању НАТО агресије, што се никаквим „реформским“ еквилибристикама не може објаснити ни оправдати. „Реформски“ еквилибристи из Владе Србије и даље упорно говоре о некаквим страним улагањима, иако за годину дана ниједан нов производни погон није отворен, јер нико од страних партнера није уложио ни једну једину марку у неку домаћу фабрику која није већ пре тога добро пословала. По багателној цени се распродају профитабилне фирме, предузећа која се баве експлоатацијом стратешких

## Крвави пир Ђинђићевих директора

Посета Зорана Ђинђића Вршцу окончана је трагичном погибијом дванаестогодишњег детета, Драгана Вујовића, из Велике Греде, који је крив само зато што је био испред своје куће, а није знао да тог дана у његовом граду Зоран Ђинђић организује пијанку под радним називом „Србија на добром путу“.

Наиме, директор пољопривредног добра „Стари Лец“, Милорад Милекић, обилазећи аутобус, у потпуно пијаном стању, прегазео је дванаестогодишњег дечака, којем лекари нису могли да помогну. Иначе, Милекић је и после почињеног недела продужио да вози као да се ништа није догодило, а вратио се на место убиства, тек на инсистирање финансијског полицајца који му је саопштио да је ударио дете обилазећи аутобус. Увиђај је извршио полицајац Табелага Мелуцу и на лицу места је установио пијанство највишег степена Ђинђићевог директора. Узгред, Милекић је близак сарадник и Ђинђићева узданица у јужнобанатском округу.

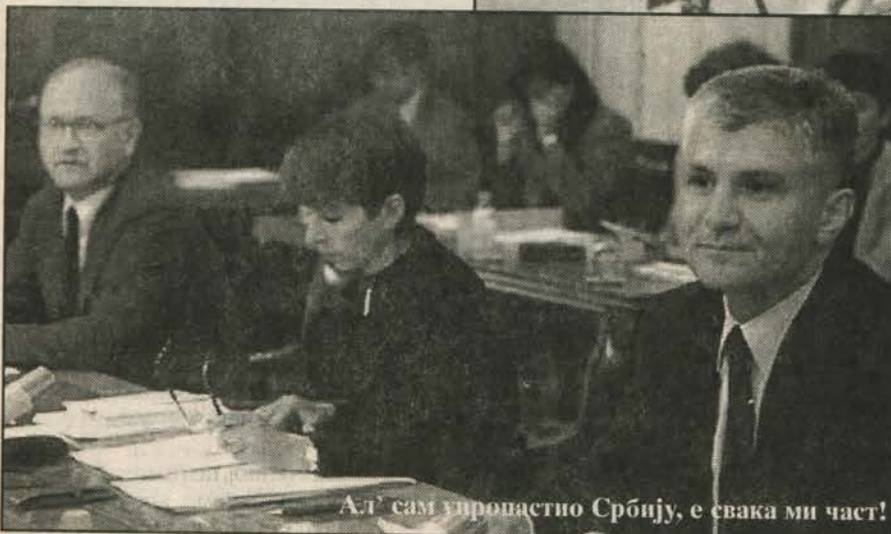
На дан несреће, Зоран Ђинђић је са Милекићем посетио Гудурицу, најстарији вински подрум у Војводини где су „дегустирали“ неколико литара најквалитетнијег вина, Вршачке винограде где се такође пило, а на крају, премијер је наздрављао својим директорима и у „С клубу“ Хотела „Србија“ у Вршцу.

„Србија на добром путу“ се претворила у пијанчење Зорана Ђинђића и његових сарадника, а највишу цену, овога пута, платио је недужни дечак Драган Вујовић. Српска радикална странка указује на чињеницу да је својевремено Дража Марковић организовао теревенке, али, колико нам је познато, децу није убијао.

Србија никада није била на горем путу, од пута Зорана Ђинђића.

ресурса и она која имају монополски положај на домаћем тржишту. Све остало што некако ради или би паметнијим управљањем и елиминацијом корупције и криминала могло боље да функционише, Влада Србије затвара, гуши, уништава. Сурова реалност Србије данас су опустеле фабричке хале.

Многа предузећа би могла да опстану или побољшају рад, и тако осигурају егзистенцију радницима, када би се, уместо ка Западу – коме немамо шта да понудимо, окренула пословним партнерима на истоку Европе, Блиском истоку, у Азији, Африци и свуда где се сарадња заснива на обостраним економским интересима, а никако на политичким и идеолошким условима. Али, то и јесте кључ проблема који српски народ има са владом Зорана



Ал' сам упрошатио Србију, е свака ми част!

Ђинђића: он само спроводи политику остваривања туђих интереса, интереса оних који будућност купују оно што још у Србији вреди, а затварају све што производи робу коју они, из сопствених капацитета, желе да пласирају на наше тржиште.

Српска радикална странка сматра да укупна катастрофална економска и социјална ситуација у земљи захтева хитно обарање Владе Србије и расписивање превремених избора. Избори су једини пут изласка из националне агоније и начин да грађани изаберу власт која ће водити рачуна о њиховим животним интересима.

Жељко Грујић

# „ГВОЗДЕНА МЕТЛА” ИЗНАД ЗАКОНА?

**Ово је прича о томе како је Душан Михајловић, досов министар полиције, избегао да плати порез на екстрапрофит, а да му ни длака са главе није зафалила. Вајни борац против организованог криминала и корупције у државном апарату дао је грађанима одличан пример колико озбиљно ДОС намерава да одржи своја непрегледна обећања, као и колико је „поштена” актуелна власт.**

**Н**акон разрезивања такозваног пореза на екстрапрофит, који је био перјаница нове власти која је на сва уста народу обећавала да ће исправити све криве Дрине, максимално искривљене од стране „оних претходних”, и након многих критика и још више полемика, покренутих у нашој јавности, изгледало је да се ипак нико од „екстрапрофитера” неће спасити од плаћања обавеза. Тих првих дана гувернер Народне банке Југославије Млађан Динкић и други досовски „експерти” за екстрапрофит славodobитно су пред телевизијским камерама износили тек одштампане спискове „народних непријатеља” и фрљали се са милионима марака, као да су кајсије.

## Црна листа

Тако су се на Динкићевој „црној листи” нашле фирме Делта систем (пореска основица 4.298.793 немачке марке), Станком корпорација (пореска основица 25.651.512 немачких марака), Астра банка (пореска основица 92.970.314 немачких марака), Комерцијална банка (пореска основица 1.973.672 немачке марке) и још многа друга предузећа. Међутим, на списку „екстрапрофитера” појавиле су се и



И ја сам екстрапрофитер!

фирме Лутра вадум и Лутра А.Д., власништво министра унутрашњих послова Душана Михајловића. Пореска основица за Лутру вадум износила је, према подацима Народне банке Југославије, 1.607.794 немачке марке, а за Лутру А.Д. 108.302 немачке марке. Све у свему, министар Михајловић је екстрапрофитер „тежак” 1.716.096 немачких марака! И то по досовском закону.

## Милиони који нестају

Наплата пореза на екстрапрофит

**На списку „екстрапрофитера” појавиле су се и фирме Лутра вадум и Лутра А.Д., власништво министра унутрашњих послова Душана Михајловића. Пореска основица за Лутру Вадум износила је, према подацима Народне банке Југославије, 1.607.794 немачке марке, а за Лутру А.Д. 108.302 немачке марке. Све у свему, министар Михајловић је екстрапрофитер „тежак” 1.716.096 немачких марака! И то по досовском закону.**

**Четири месеца након објављивања првог списка „екстрапрофитера“, на необјашњив начин је „испарила“ пореска основица фирме Лутра вадум, то јест, са суме од 1.607.794 немачке марке смањила се на мање од 7.000 марака!**



**Од гвоздене метле до утаје пореза**

Министар унутрашњих послова Душан Михајловић је на почетку свог мандата на многобројним конференцијама за штампу обећавао да ће гвозденом метлом почистити криминал из Србије и корупцију из државних служби. Па шта онда ово би? После извесног времена од објављивања првобитног списка дужника по основу пореза на екстрапрофит, јавности је саопштено да је, између осталих, и фирма Лутра измирила своје обавезе. Међутим, никада није било објављено колики је износ пореза уплаћен. У периоду од 1994. до 1998. године странка Душана Михајловића, Нова де-

„процват“. Вук Обрадовић, бивши потпредседник Владе Републике Србије и први директор Комисије за испитивање злоупотреба у привреди, изјавио је пре извесног времена за београдски лист „Национал“ следеће: „У време када сам ја био председник Комисије за испитивање злоупотреба у привреди било ми је познато, на темељу онога што сам сазнао из радне групе Народне банке Југославије која се бавила испитивањем примарне и сиве емисије, да ће се и Михајловићева Лутра наћи међу пореским обвезницима по тој основи. Будући да та група до мог одласка из Владе и из ове Комисије није завршила рад, нису ми познати ни износи о којима је реч, ни други детаљи у вези с тим. Касније сам из штампе сазнао да је то предузеће измирило све своје обавезе на основу Закона о једнократном порезу. Ништа више о томе не знам, али ме ништа више ни не чуди“.

**„Друштво без криминала“**

Сва суштина глупости актуелног режима можда се најбоље огледа баш

почела је пре скоро годину дана. Податке, које је Народна банка Југославије објавила, прикупила је и обрадила такозвана Комисија за испитивање злоупотреба у привреди, а основица пореза одређивана је на основу њених налаза. Када је почела наплата пореза дошло је до одређених корекција пореских основица, али ни у једном случају та корекција није била толико драстична као у случају Душана Михајловића. Четири месеца након објављивања првог списка „екстрапрофитера“, на необјашњив начин је „испарила“ пореска основица фирме Лутра вадум, то јест, са суме од 1.607.794 немачке марке смањила се на мање од 7.000 марака! Основица Лутре А.Д. остала је иста, али је Душан Михајловић платио десет пута мањи порез него што је требало.



мократија, била је коалициони партнер Социјалистичке партије Србије и Југословенске левице и управо у том периоду његове фирме су доживеле

у порезу на екстрапрофит и у начину на који је донет. Са друге стране, Душан Михајловић нам је својим примером показао да су пред законом сви једнаки, само што су, очигледно, по ко зна који пут неки мало једнакији од других. Од обећаног друштва без криминала и корупције очигледно нема ништа, док се Србија, за мање од годину и по дана, претворила у државу под влашћу криминалаца, у којој су ситни „кокошари“ на челу полиције, а организатори најтежих кривичних дела председници Владе. Нека нам је Бог у помоћи.

**Вук Фатић**

**Сва суштина глупости актуелног режима можда се најбоље огледа баш у порезу на екстрапрофит и у начину на који је донет. Са друге стране, Душан Михајловић нам је својим примером показао да су пред законом сви једнаки, само што су, очигледно, по ко зна који пут неки мало једнакији од других.**

# МАНЕКЕНИ О ДРЖАВНОМ ТРОШКУ

**Најављујући прилагођавање српске полиције европским и светским стандардима, министар унутрашњих послова Душан Михајловић очигледно је на уму имао само бригу како да их обуче у нове униформе, како да им да „зипо“ упаљаче, батеријске лампе и да на полицијским возилима именицу „полиција“ уместо ћирилицом напише латиницом. Она друга страна медаље, то јест како повећати учинак полиције и како радницима овог министарства побољшати животне услове, очигледно није приоритет по мерилима министра Михајловића. Шта је у позадини свега тога тек ће се видети.**

Да ли ће недавно најављено прилагођавање наше полиције стандардима Европске уније и велика реорганизација Министарства унутрашњих послова Републике Србије, о чему је на сва звона министар Душан Михајловић обавестио домаћу (али и светску) јавност, допринети већој ефикасности у раду припадника овог министарства? На то питање одговор тек следи у наредном периоду, али први конкретни знаци тог „прилагођавања“ већ су видљиви и не уливају баш много поверења. Када се користе крупне и звучне речи, попут „реорганизације“, „прилагођавања“ или „промена“, просечан човек помисли, наравно, да ће полиција радити боље, да ће број нерасветљених убистава бити много мањи него што је данас, једном речју, да ће полиција радити оно за шта је плаћена, што се од ње очекује у свим развијеним земљама на свету, па и у земљама Европске уније, тако драге Душану Михајловићу. Међутим, по ономе што смо до сада видели, изгледа да Душан Михајловић има другачију визију „промена“ и „прилагођавања“ од остатка Србије. Ко би то рекао?

**Колекција лето – јесен 2002.**

У циљу тог „прилагођавања“, Душан Михајловић је решио да српски



полицајци, ако ни у чему другом, држе корак са светским модним трендовима (полицијским, додуше). Тако ће наша полиција, али и новоформирана жан-дармерија, добити нове униформе и пратећу опрему, по угледу на најновије модне хитове у свету, сезона лето-јесен 2002. Није то мала ствар! Да није мала ствар, говори и цех који ће Министарство унутрашњих послова морати да плати за своје „манекене“. Додуше, поставља се питање одакле Министар-

ству унутрашњих послова толики новац? Уз то, да ли су нашим полицајцима баш сада преко потребне нове униформе? На крају, зар није тај новац могао да се уложи на бољи начин?

**„Европски стандарди“**

Давати стотине хиљада евра за нове униформе, упаљаче, значке, перерезе и остале драгулије тешко да ће побољшати рад полиције. Далеко би

**Не би било згорег када би министар унутрашњих послова Душан Михајловић одговорио јавности на питање одакле толики новац за нове униформе? Додуше, не би било згорег ни када би се утврдило ко је у том послу највише профитирао.**



боље било да је тај новац уложен у побољшање животних услова полицајаца, који, упркос погрешном мишљењу да припадници полиције имају високе плате, нису баш сјајни. Многи полицајци имају нерешено стамбено питање, па живе у самачким хотелима, раздвојени од својих породица, у собама са по пет кревета. Такви полицајци, исфрустрирани својим личним проблемима, потенцијално су опасни и за себе и за грађане. Са друге стране, услови рада наше полиције су очајни, криминалистичке лабораторије су у тако лошем стању да практично и не постоје, тако да ту нема ни привида од „европских стандарда“.

### Полиција као приватно предузеће

У ситуацији каква јесте, министар Душан Михајловић се брине како да што више „налицка“ полицајце, како би се створио утисак да се, и поред десетина нерасветљених убиства и многобројних починених тешких кривичних дела, ипак „нешто догађа и ради“. Опет, међу припадницима полиције се навелико шушка да ће на набавци нове полицијске опреме највише „брк омастити“ управо најчувенији полицијски бркајлија (за неупућене: министар Михајловић), узимајући басно-



**Давати стотине хиљада евра за нове униформе, упаљаче, значке, перорезе и остале дрангулије тешко да ће побољшати рад полиције. Далеко би боље било да је тај новац уложен у побољшање животних услова полицајаца, који, упркос погрешном мишљењу да припадници полиције имају високе плате, нису баш сјајни.**



**Душан Михајловић је решио да српски полицајци, ако ни у чем другом, држе корак са светским модним трендовима (полицијским, додуше). Тако ће наша полиција, али и новоформирана жандармерија, добити нове униформе и пратећу опрему, по угледу на најновије модне хитове у свету, сезона лето-јесен 2002.**

словну провизију за направљени посао. Сем тога, говори се и да Душан Михајловић користи инфраструктуру Министарства унутрашњих послова да би трговао са муслиманско-хрватском федерацијом. У интервјуу, датом новосадској телевизији „Мост“, то је потврдио и Момо Мандић, бивши министар Владе Републике Српске. Није ништа ново да досови министри користе министарства да би обављали приватне послове, али оштетити државу (или што би Запад рекао „пореске обвезнице“) за више стотина хиљада евра зарад добијене провизије, па још ако се утврди да је то учинио нико други до министар полиције, то је нешто преко чега се не би смело олако прећи.

### Откуд паре, бре?

Не би било згорег када би министар унутрашњих послова Душан Михајловић одговорио јавности на питање одакле толики новац за нове униформе? Додуше, не би било згорег ни када би се утврдило ко је у том послу највише профитирао. Вероватно би онда многе добро скривене тајне у веви Душана Михајловића испливале на површину. А опет, ако је он у свему томе чист, ваљда му је у интересу да спере љагу са свог имена и прекине нагађања. Сва је прилика да се то, ипак, неће десити.

Вук Фатић

# ГЕНЕРАЛСКИ РЕКЕТ

**Пословни простор Холдинг компаније „Инекс интерекспорт“ у Француској улици у Београду, за који се процењује да би изнајмљивањем овој фирми годишње могао да доноси приход од око 250.000 евра, уступљен је на коришћење одлуком руководства „Инекса“ Покрету за демократску Србију Момчила Перишића. На тај начин је једна од странака ДОС-а дошла до изузетно вредног пословног простора, а заузврат је овој фирми понудила „заштиту“. Једино што нису рекли од чега или кога.**

**Р**уководство Холдинг компаније „Инекс интерекспорт“ недавно је у име своје фирме склопило договор са једном од странака ДОС-а, конкретно са Покретом за демократску Србију бившег генерала Момчила Перишића. Тај договор је врло брзо скренуо на себе пажњу јавности и изазвао жучне расправе у самој холдинг компанији. О чему се ту ради? Наиме, на основу тог договора, Покрет за демократску Србију је добио од „Инекса“ бесплатно на коришћење пословни простор у Француској улици у Београду, за који би иначе морао да плати закуп у висини од чак 250.000 евра годишње. Заузврат, како сазнајемо према писању листа „Национал“, Момчило Перишић је руководству „Инекса“ гарантовао „заштиту од финансијске и сваке друге контроле“. Лаички речено, потпредседник српске Владе је „Инексу“ ударио „рекет“.

## За и против

На шестој седници Скупштине Холдинг компаније „Инекс интерекспорт“, која је одржана 17. јануара ове године, руководство фирме морало је да одговори на бројна, најблаже речено неугодна питања појединих чланова Скупштине, о изнајмљивању пословног простора Покрету за демократску Србију. Генерални директор „Инекса“, Радмило Симић, преузео је пуну одговорност за овај посао, тврдећи да је реч о „чистој пословној одлуци, без икакве намере да се имовина компаније олако расипа“. Међутим, Илију Вукелића (представник запослених у



Напустио строј часних бранилаца отаџбине и окренуо се „рекету“: Момчило Перишић

„Инексу“) очигледно ови наводи директора Симића нису могли да убеде. Он је тврдио да гаранције, које је

„Инекс“ добио од Момчила Перишића, нису од велике користи за фирму: „Разгласићу нешто што ви називате пословном тајном. Ваше право на доношење пословних одлука су послови, подвлачим, послови и њихово склапање у вредности од 500.000 марака. Што се овога тиче, цео тај посао се састоји у томе што је наш пословни простор у Француској улици уступљен господину Перишићу и његовом Покрету за демократску Србију, без икакве надокна-

**Покрет за демократску Србију је добио од „Инекса“ бесплатно на коришћење пословни простор у Француској улици у Београду, за који би иначе морао да плати закуп у висини од чак 250.000 евра годишње.**

**Прво, шта је толико проблематично у пословању Холдинг компаније „Инекс интерекспорт”, што би захтевало „заштиту” потпредседника Владе Србије? Друго, о каквој се врсти „заштите” ради, када је плаћена скупоценим пословним простором? Треће, одакле право Момчилу Перишићу да било коме гарантује да ће бити изузет од закона?**

де. Заузврат, он је дао гаранције да нас годину дана нико неће дирати. То је његово усмено обећање. Господин Перишић не може ни за себе да гарантује, јер већ сутра може бити испоручен Хагу, а камоли за нас. Ово ми све личи на класичну корупцију, ви сте практично њему дали мито”. Милена Молеровић, председник Управног одбора, стала је на страну генералног директора и покушала да га оправда следећим речима: „Рећи ћу да је то учињено да би нам се дале одређене пословне позиције и олакшице. Директор је проценио да је то у овом тренутку повољно за кућу и мислим да тај поступак није за нетолеранцију”. Али, ни то није поколебало Вукелића, који је реплицирао: „Не постоји никакав лични став ни према вама, ни према директору и његовом заменику. Нико неће, боље рећи, финансијски не може да толерише овакво неекономско и нетржишно пословање. Овакви дилови воде нас у пропаст. Тако је исто бивши директор Шаренац говорио да доноси исправне одлуке и склапа исправне уговоре, па где смо завршили?” Прагматични Радмило Симић



**Момчило Перишић је за свој Покрет за демократску Србију од „Инекса” узео скупоцен пословни простор, а заузврат понудио „заштиту”. И како се онда то зове? Зове се „демократске промене”.**

штите” ради, када је плаћена скупоценим пословним простором? Треће, одакле право Момчилу Перишићу



**Влада Србије постала је стениште људи склоних криминалним пословима. Такав је и Момчило Перишић, допелавни потпредседник**

огроман губитак фирме од 11 милиона немачких марака, наслеђен од претходног руководства, са послом, који је закључен са Покретом за демократску Србију. „Од њега смо тражили одређене услуге и зато на овакав начин морамо да их вратимо”, рекао је Милинковић.

да било коме гарантује да ће бити изузет од закона? Четврто, какве су то „пословне позиције и олакшице”, које Перишић може да обезбеди? У Покрету за демократску Србију, конкретно потпредседник ове странке Небојша Мандић, у вези ове „транзакције” тврди да је реч о „класичном пословном аранжману” и да у свему томе нема ништа чудно.

### То је демократија

Да резимирамо, Момчило Перишић је за свој Покрет за демократску Србију од „Инекса” узео скупоцен пословни простор, а заузврат понудио „заштиту”. И како се онда то зове? Зове се „демократске промене”. „Инекс интерекспорт” се ту нашао у шкрипцу, јер је над овом фирмом већ два пута био покретан стечајни поступак, а трећи пут тешко да би „преживели”. Ту се, зато, нашао Перишић, да понуди своје „добре услуге”. То је демократија.

**Вук Фатић**

имао је одговор на све оптужбе: „Ми не живимо у идеалном, већ реалном свету. Не може све бити по некој процедури. Тражим најбржа и најкориснија решења и радим на оне начине, за које сматрам да су најбољи за кућу”. Александар Милинковић, Симићев заменик, подржао је свог директора доводећи у везу покушај да се санира

### О „класичном пословном аранжману”

Ту се сада поставља неколико питања. Прво, шта је толико проблематично у пословању Холдинг компаније „Инекс интерекспорт”, што би захтевало „заштиту” потпредседника Владе Србије? Друго, о каквој се врсти „за-

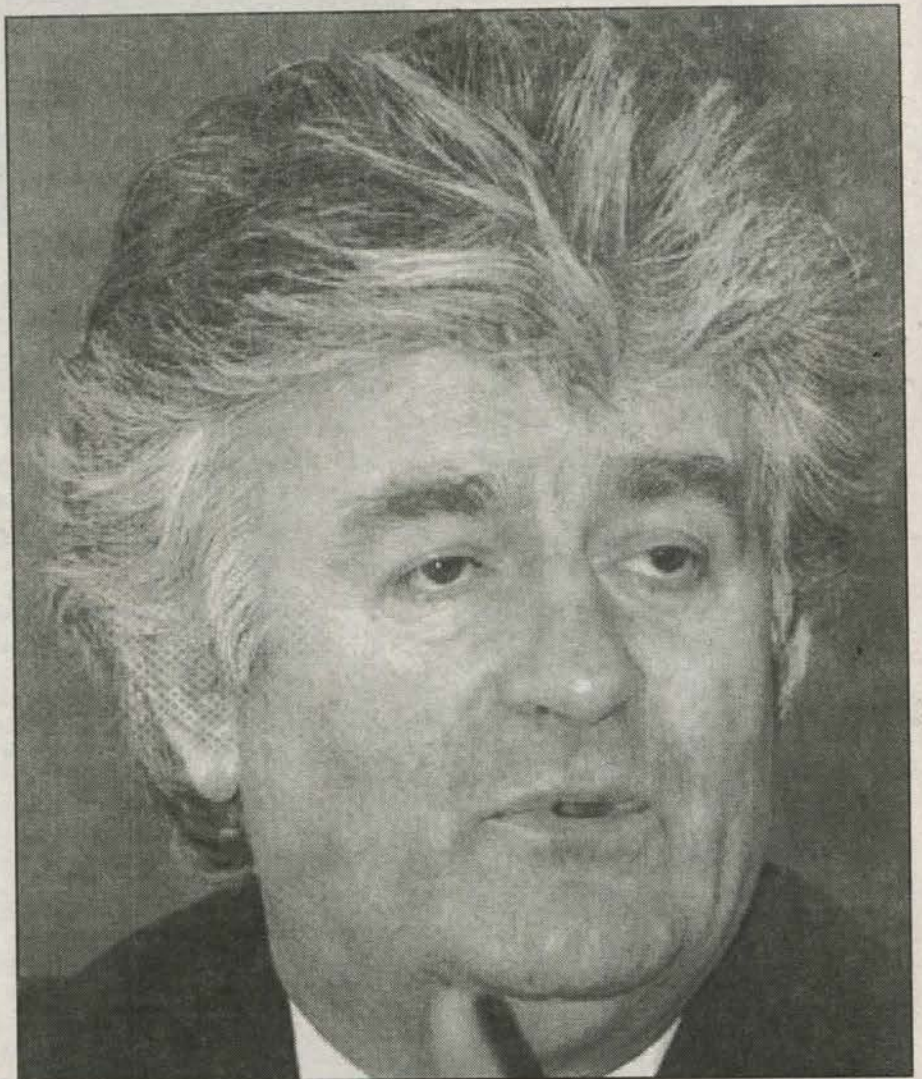
# ШТО ЈЕ БАБИ МИЛО...

**Иако већ дуже време најављују да је „само питање дана када ће Радован Караџић бити ухапшен”, чињеница је да Сједињене Америчке Државе и њени сателити, и поред све обавештајне технике којом располажу, нити знају где се он налази, нити смеју да га ухапсе. Зато су прибегли кукавичкој варијанти: да низом претњи и уцена, упућених пријатељима и породици српског јунака, натерају Караџића да се сам преда.**

Службеник америчког Стејт департмента, Питер Ричард Проспер, 14. децембра прошле године у име своје државе послао је претеће писмо госпођи Љиљани Зелен Караџић, супрузи Радована Караџића, бившег председника Републике Српске, за којим Америка интензивно (али безуспешно) већ дуже време трага. У том писму пише: „Госпођо Караџић, испоручење вашег мужа Хагу је неизбежно, али он има избор како ће стићи тамо. За добробит ваше породице и људи у његовом окружењу, то испоручење би требало да буде достојанствено и безбедно, а не операција у којој би он или остали могли да буду повређени. Уместо да избегава међународне законе, ваш муж би требало да се преда и брани своју позицију на суду. Тиме би попустио притисак на његову породицу и људе који га подржавају. У противном, суочиће се са законским и финансијским последицама. Његова предаја би отклонила препреку да Република Српска постане одговорна и развијена компонента Босне и Херцеговине. Желео бих да се сретнем са вама да би расправили ситуацију у којој се налази ваш муж. Састанак је могућ у Босни 20. или 21. децембра. Препоручио бих вам свим срцем да прихватите ову понуду”. У потпису Питер Ричард Проспер, службеник задужен за питања ратних злочина.

## Амбасадор уцењује мајку

Ово писмо није једини покушај Американаца да заплаше породицу Радована Караџића и тиме га евенту-



**Постоје индиције и да су људи из америчке амбасаде у Београду обилазили пословне партнере Луке Караџића, Радовановог брата, и претили им „страшним последицама” за све оне, који се налазе у било каквој вези са породицом Караџић.**

ално приморају на предају. Приликом последње посете америчког амбасадора у Савезној Републици Југославији, Вилијема Монтгомерија, Црној Гори, дотични се састао са мајком Радована Караџића, која тренутно живи у њиховој породичној кући у Никшићу, и поновио јој отприлике исту причу, као и Проспер Љиљани Зелен Караџић. Постоје индиције и да су људи из америч-

ке амбасаде у Београду обилазили пословне партнере Луке Караџића, Радовановог брата, и претили им „страшним последицама“ за све оне, који се налазе у било каквој вези са породицом Караџић.

### Притисак и на државне органе

Мало пре помињани Питер Ричард Проспер није био лењ, па је сем писана писамa посетио и комплетни државни врх Савезне Републике Југославије, Републике Србије и Републике Црне Горе, укључујући ту и Војислава Коштуницу, Зорана Ђинђића, Душана Михајловића, Филипа Вујановића и Мила Ђукановића. Да све буде још интригантније, управо је након одласка Питера Ричарда Проспера из наше земље дошло до нових најава хапшења Радована Караџића и генерала Ратка Младића. То вероватно нешто значи.

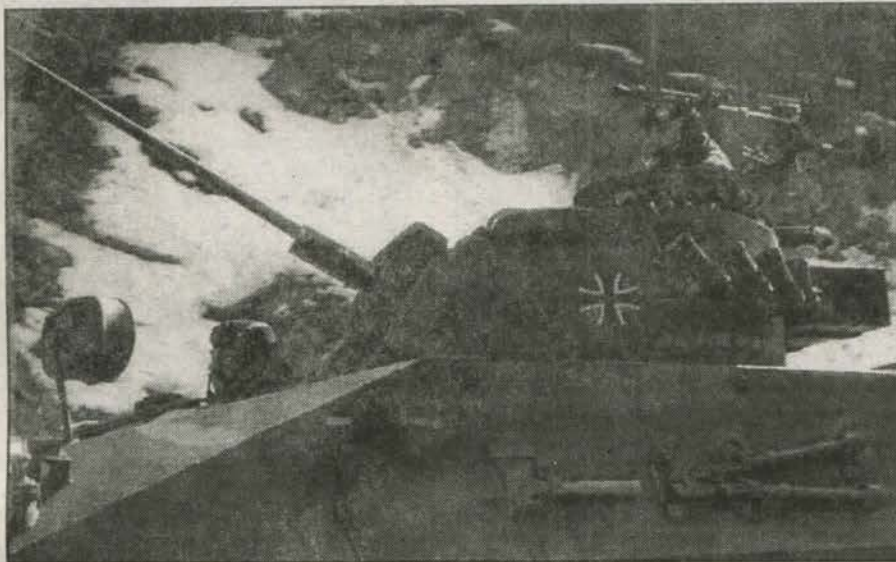
### Амерички блеф

Ако ништа друго, једна ствар је сигурна, а то је да и поред свих најава такозване међународне заједнице (односно Америке и њених сателита), како

је хапшење Радована Караџића постало само „питање дана“ и како га већ „дуже време прате“, истина у ствари потпуно другачија. Истина је да Американци немају појма где се Караџић уопште налази, а камоли како да га

ухапсе. Све чињенице говоре у прилог томе, јер, запитајте се, када би они знали где се бивши председник Републике Српске налази, чему онда сви притисци на његову породицу и пријатеље? Америка, покушајем притиска на породицу Радована Караџића, у ствари жели да сакрије своју немоћ и чисти блеф којим се њени званичници служе.

**Управо је након одласка Питера Ричарда Проспера из наше земље дошло до нових најава хапшења Радована Караџића и генерала Ратка Младића. То вероватно нешто значи.**



### Неће га добити живог

Последњи покушај хапшења Радована Караџића десио се прошлог лета, када су припадници британског САС-а неславно прошли у окршају са људима који обезбеђују Караџића. Од тада су се све акције против Караџића свеле углавном на кукавичко малтретирање његове породице и пријатеља и тренирање строгоће пред српским становништвом у оним пределима, где је наводно „неко видео Радована“, или се „поуздано зна да се ту негде крије“. Учестале су и претње званичника досовог режима, али за њих се зна да би и рођену мајку предали Хашком трибуналу, уколико би Сједињене Америчке Државе то од њих захтевале, тако да се мало ко на то осврће. Једно је сигурно, а то је да се Радован Караџић и поред свих претњи неће предати жив. А они, ако могу да га ухвате, нека пробају. Видећемо ко ће извући дебљи крај.

Вук Фатић

**Последњи покушај хапшења Радована Караџића десио се прошлог лета, када су припадници британског САС-а неславно прошли у окршају са људима који обезбеђују Караџића. Од тада су се све акције против Караџића свеле углавном на кукавичко малтретирање његове породице и пријатеља и тренирање строгоће пред српским становништвом у оним пределима, где је наводно „неко видео Радована“, или се „поуздано зна да се ту негде крије“.**

# АМИНОВАЊЕ ОКУПАЦИЈЕ

**Актуелни режим је веома успешно за ових годину и по дана радио на томе да Шиптарима омогући независно Косово и Метохију. Тај посао су досманлије толико добро одрадиле да им без сумње на томе завиде и Ибрахим Ругова и Хашим Тачи. Гарантујемо да се Шиптари кају што су уопште оснивали ОВК, јер сада су свесни да им је ДОС у суштини најбоља војска.**

Ево, добисмо председника окупираног Косова и Метохије. Јест да је по нашим законима (а и по окупаторској Резолуцији 1244) нелегитиман, али какве то сада има везе. Много тога је у овој држави нелегитимно од када је ДОС дошао на власт, па какве везе сада има нелегитимни избор тамо неког Ругове. Прећутаће то наши „демократски“ медији.

Добили смо још много тога нелегитимног на Косову и Метохији, попут премијера Реџепа, Владу Косова и Метохије, док нелегитимну Скупштину већ поодавно имамо захваљујући ДОС-у, јер је, онако „демократски“, позвао Србе да изађу на Хакерупове, замислите коинциденције, нелегитимне изборе, и тиме их закопао за сва времена.



**Министар спољних послова Горан Свилановић уопште се није устручавао да Ругови честита „велики успех на изборима“.**

Шта је следеће? Извршна и законодавна власт су ту, судска је на видiku. Ето нама независног Косова и Метохије. Међутим, по овдашњим врлим досовим експертима нема места паници. Кажу да је Косово и Метохија чврсто у саставу СРЈ и Србије. Ту је, код нас је, али „само“ има све елементе независне државе. Но, боже мој, навикли смо да све што је изопачено, досовцима је нормално. Све је под овим режимом могуће. Могуће је и да Солана направи нови облик државног уређења до сада непознат игде у свету (каква „случајност“ да су опет Срби „заморчићи“), могуће је да реформе напредују пуном паром, а да по статистикама имамо готово три милиона гладних, могуће је и да се противустваном уредбом републичке (пардон Ђинђићеве Владе) изручују Срби Хашком трибуналу... Тотална слобода, зар не?

## Издаја до коске

Но вратимо се Косову и Метохији. Одмах након избора од стране окупаторске Скупштине, новопечени окупаторски председник Косова и Метохије

**Одмах након „избора“, новопечени окупаторски председник Косова и Метохије Ибрахим Ругова изјавио је следеће: „Ово је први корак ка независности Косова“. Он нема дилему. Човек јасно рече своје жеље. А подсетимо се само онолике радости коју су досманлије испољавале на медијима након објављивања резултата окупаторских избора. Како оно беше, „то је човек демократских усмерења и схватања“. Вероватно се то, по досманлијским мерилима, може односити на шиптарског „премијера“, припадника ОВК и убицу српских војника, Бајрама Реџеџија.**

Ибрахим Ругова изјавио је следеће: „Ово је први корак ка независности Косова“. Он нема дилему. Човек јасно

ју представницима Срба у окупаторској Скупштини Косова и Метохије (иако ни 3% Срба са Косова и Метохи-



**Судбина отетих и несталих Срба досманлије не занима много**

рече своје жеље. А подсетимо се само онолике радости коју су досманлије испољавале на медијима након објављивања резултата окупаторских избора. Подсетимо се какве су славопојке причане о Ругови. Како оно беше? „То је човек демократских усмерења и схватања“. Мртви ладни то су изјављивали. Чак се министар спољних послова Горан Свилановић уопште није устручавао да Ругови честита велики успех на изборима. Нажалост, он је ту честитку упутио као министар спољних послова, тако да је испало да Косово и Метохија нису у саставу СРЈ, него да је то тамо нека десета земља.

Иначе, драги српски народе, ако си приметно, на ту Руговину изјаву нико из досовог режима није реаговао. Њих то уопште не интересује. Па где су тада били да одрже конференцију за штампу? Држава се распада, а њих баш брига. Сваки дан их гледамо, слушамо и читамо по свим могућим медијима, али по овом питању ни гласа. Нико нигде да се огласи, а окупаторски председник српског Косова и Метохије најављује да ће отцепити један део државне територије. Да трагедија буде већа они циркузанги, који себе назива-

је није изашло на Хакерупове изборе), уместо да су уложили било какав протест својим западним менторима, јер се Руговином изјавом најављује свесно кршење резолуције 1244, цео дан су на свим медијима причали о повреди словника и процедуре приликом Руговиног и Реџеџевог избора! Земљо, отвори се! Ипак морамо их донекле разумети. Њима држава ништа не значи, то су само Срби по рођењу, а плата од 4.500 евра по посланику веома је примамљива за сваког издајника. Стога њихово аплаудирање Ругови и Реџеџију ништа не чуди. Од издајника се друго и не очекује.

#### **Лешинарима су и отпацци довољни**

Будућа нелегитимна и окупаторска Влада Косова и Метохије имаће и српске издајнике у својим редовима. Да не остану баш кратких рукава окупатор им је као последњим бедницима доделио министарство пољопривреде. Ако се Човић буде довољно потрудио можда издејствују и екологију. Кључне функције, нема шта. На седнице ће долазити као и када долазе на Скупштин-

ну, заштићени оружаном пратњом окупаторских војника (толико о безбедности на Косову и Метохији), а онда ће као пацови из неког ћошка покретати „веома важна питања“ о усевима и заштити животне средине на Косову и Метохији. То што унесрећене српске породице већ три године обијају прагове државних органа и међународних квазихуманитарних организација како би сазнале макар нешто о својим киднапованих 1.300 најмилијих није много брига ни Раду Трајковић, ни Ранђела Нојкића, ни Оливера Ивановића, ни Гојка Зечевића, нити комплетну плејаду тих проданих душа. Важније од тога су им пољопривреда и екологија на Косову и Метохији. Или боље речено битније им је колико ће Шиптари посејати по српским имањима и себи допринети. Ах да, да случајно не заборавимо, председник окупаторске Владе Косова и Метохије је Бајрам Реџеџи, озлоглашени злочинац из редова ОВК, и члан странке Хашима Тачија. Тај зликовац биће надређени неком од „пољопривредника“ и „еколога“ из марионетске „Коалиције повратак“. Нека им је на част такав премијер!

#### **Суноврат новинарства**

На крају осврнимо се на извештавање домаћих медија о избору окупаторских представника Косова и Метохије. Готово сви медији, укључујући и државне, о том догађају извештавали су као да се све то догодило у некој страни држави. Нигде ни речи о томе како су Косово и Метохија под окупацијом. Ругова је председник Косова и Метохије, Реџеџи премијер, независно Косово и Метохија као да постоје по тим извештајима, а нигде да се макар нагласи како су Косово и Метохија саставни део СРЈ и Србије. То је заиста незапамћени суноврат новинарства, и потпуни недостатак патриотизма код домаћих новинара. Додуше домаћи медији су од доласка ДОС-а на власт најватренији заговорници антисрпских ставова и глобализације као идеологије. Зато ово њихово аминовање окупације Косова и Метохије изгледа, на жалост нас Срба, као добар дан.

**Вук Фатић**

# СТРАТЕШКО БЕЖАЊЕ

**На Косову и Метохији се настављају убиства Срба. Терористи и КФОР, руку под руку, покушавају да јужну покрајину у потпуности етнички „очисте“ од Срба. За то време, институција која би по природи ствари требало да штити косовскометохијске Србе, Координациони центар за Косово и Метохију, „стратешки се повукла“ на београдско Дедиње, остављајући КФОР-у „у аманет“ државну имовину, којом је до тада располагала.**

Док се на Косову и Метохији наставља терор шиптарских терориста и КФОР-а над малобројним преосталим Србима, Координациони центар за Косово и Метохију, државно тело које је званично задужено да штити српске интересе у окупираној покрајини, забављало се ових дана пресељењем у луксузну вилу у Београду! Чудо једно, јер нити се елитно београдско насеље Дедиње налази на Косову и Метохији, нити на њему има шиптарских терориста, а још мање избеглих Срба. Тамо је само Координациони центар и много досоваца.

## Избори и ништа више

Када је јужна српска покрајина окупирана, наша држава је основала Савезни комитет за Косово и Метохију, који је своју канцеларију имао у Приштини, а део тог Комитета је био у Косовској Митровици. Међутим, када је рад у Приштини због непрекидних терористичких напада постао немогућ, Комитет се преселио у Грачаницу. ДОС је укинуо Савезни комитет и све надлежности предао Координационом центру, на чијем челу је потпредседник Владе Републике Србије, Небојша Човић. Показало се да се Човићев рад свео само на убеђивање косовскометохијских Срба да изађу на новембарске окупаторске изборе прошле године и на покоји бледи протест, када би терористи (или КФОР) убили неког Србина. Незаинтересованост људи из Координационог центра ишла је чак докле, да је локација у Грачаници, на којој се налазио Савезни комитет, а касније



(званично) и Координациони центар, отета од стране УНМИК-а и КФОР-а, а затворен је чак и информативни центар у Лапљем селу. Сви објекти су напуштени, па се оправдано поставља питање како режим уопште мисли да штити државне интересе на Косову и Метохији? Можда из Београда?

## Оправдање пара вреди

Као што се и очекивало, представници актуелне власти су покушали да нађу оправдање за пресељење Координационог центра на Дедиње. Рада Трајковић, шеф посланичке групе Досове Коалиције „Повратак“ у окупаторској „Скупштини Косова“, рекла је како се „боји да је у току последња битка за Косово и Метохију и да сматра да

је нормално што стратешки тим ради у Београду“. Али, ако је у току „последња битка“, како она каже, шта ће онда Координациони центар на Дедињу, уместо да је на Косову и Метохији? Да ли се можда Координациони центар „стратешки повукао“ са Косова и Метохије, да сада неким вољешћеним „даљинским управљачем“ покушава из Ужичке улице број 25 да решава проблеме у јужној српској покрајини? Или је можда

ДОС потпуно дигао руке и од Косова и Метохије, и од тамошњих Срба, и од Координационог центра, и од државе уопште? Како ствари стоје, вероватнија је ова последња варијанта.

## Бежање од одговорности

У сваком случају, пресељење Координационог центра из Грачанице у Београд није баш наишло на велико „одушевљење“ ни прогнаних Срба, ни оних који су остали на својим вековним огњиштима. Поверење косовскометохијских Срба у ову власт ни раније није било ко зна колико, а после овога је још и мање. Очигледно, Србима је јасно да их је режим „продао“ (мада би можда бољи израз био „поклоњено“), а овакви и слични потези само их у то додатно уверавају. У сваком случају, ДОС вероватно мисли да је решио проблем одговорности, ако је Координациони центар склонио далеко од очију са правом разгневених косовскометохијских Срба. А шта ће бити када им Косово дође на Дедиње?

Вук Фатић

**У сваком случају, пресељење Координационог центра из Грачанице у Београд није баш наишло на велико „одушевљење“ ни прогнаних Срба, ни оних који су остали на својим вековним огњиштима.**



# НА МИЛОСТ И НЕМИЛОСТ НЕНАДУ ЧАНКУ

**Како су ствари у Србији кренуле, можда ће се, на иницијативу неког из ДОС-а, поново оглашавати сирене сваког 4. маја у 15 часова и 5 минута. Црни хумор? Много црње и горе, без икакве шале, ДОС је већ учинио: изгласавањем такозваног Омнибус закона о надлежностима Аутономне Покрајине Војводине, у правни поредак враћена је баштина криминалног комунистичког Устава из 1974. године! Ако нас види „одозго“, Броз се, савим сигурно, грохотом смеје: „А, гласали сте за демократију?!“**

У краткој реконструкцији правно-историјског злочина који су досманлије извршиле у Народној скупштини, највећу пажњу указаћемо, ипак, српским националистима у скупштинским клупама, народним посланицима Српске радикалне странке. Мноштвом аргумената, познавањем правно-политичке теорије и историје народа коме припадају, српски радикали су потпуно разбили квазиправну „Омнибус“ скаламерију и разобличили сепаратистичке и издајничке намере досоваца са обе стране Дунава.

„Ако се овај закон изгласа, он неће бити ни легалан ни легитиман. Зашто неће бити легалан? Зато што ће бити у супротности са постојећим Уставом. Не може законом да се мења устав. Устав овакве надлежности аутономној покрајини није предвидео. Не можете ви оно што нема у уставу, што није предвиђено уставом, а тиче се конституционалних норми, да надокнађујете законом“, отпочео је проф. др Војислав Шешељ своје прво излагање у расправи о Омнибус закону, указујући да Устав Србије предвиђа да се надлежности Аутономне Покрајине Војводине прописују искључиво Статутом Покрајине, који се, опет, може мењати само уз сагласност Скупштине Србије. Наравно, досманлијама не пада на памет да мењају Устав, важно је дати на важности Ненаду Чанку, па се, уместо измена Статута, за Чанку прави посебан закон!

Но, кад се нешто наопако започне, ништа добро ни исправно из тог посла се не може се добити. „Ако ће покрајина моћи да формира установе ученичког и студентског стандарда, намеће се одмах питање, а шта са већ постојећим, који су у рукама Републике Србије. Где је тај правни акт којим ће већ постојеће бити пренете на покрајину. Тај

правни акт не постоји. Невероватно је шта радите овим законом?! Како орете кроз правни поредак?!“, није могао да сакрије др Шешељ своје запрепашћене нестручношћу досовских законописаца.

## Држава у држави

„Члан 4. предлога закона: 'У остваривању надлежности утврђених овим законом, покрајински органи остварују сарадњу са републичким органима и органима локалне самоуправе.' Члан 71. став 2. Устава Републике Србије:

'Другим органима и организацијама у Републици Србији може се поверити извршавање закона и осталих прописа и општих аката из оквира права и дужности Републике Србије, с тим што су републички органи одговорни за њихово извршавање.' За извршавање поверених послова нема сарадње између органа АП, локалне самоуправе и Републике Србије. Ту постоји хијерархија. Република је одговорна, због



тога ће она да врши контролу и надзор. Ако неко ради ваш посао који сте му поверили, па ви ћете ваљда да контролишете како он то ради, а не да сарађујете са њим", упозорио је Томислав Николић на покушај досовских правних „експерата“ да аутономној покрајини не само повере одређене послове из надлежности републике, већ и да омогуће покрајинским органима да контролишу сами себе, што значи са-

мо једно – ствара се држава у држави!  
Ипак, да све ово није „генијални проналазак“ ДОС-а, већ наслеђе комунистичке прошлости, потврдили су други посланици српских радикала, наводећи конкретне примере хаоса који ће у животима грађана изазвати оживљени дух Устава из 1974-те.

„Када је убијен турски амбасадор у Београду, без покрајинског секретара за унутрашње послове републички секретар за унутрашње послове није могао да пошаље инспектора да врши истрагу на територији АП Војводине да би се починилац открио.“ Или: „Ученик гимназије у Панчеву је у време владавине Устава из 1974. године морао да полаже 5 диференцијалних испита на Факултету политичких наука, јер је такав систем школства био у Војводини, а да је из Сплита, полагао би само један“, подсетио је Петар Јојић, народни посланик из Панчева.

### „Ди су наши новци?“

Највећа превара коју су удружени лигашко-демократски грамзивци припремили војвођанским домаћинима тиче се, наравно, новца који „треба да остане војвођанском буџелару“.

„Причати причу о економској независности, а при томе наметати или правити предуслове за плаћање још једне таксе, само је успостављање једног нивоа власти, у овом случају покрајинске власти; морате им дати изворне приходе. Изворни приходи су у новом виду такси и дажбина. Значи, онај ко живи у Војводини, ако се усвоји овај документ, мораће да плаћа општинску таксу, мораће да плаћа покрајинску таксу и остају републичка и савезна такса. Да ли је то економска самосталност грађана Војводине? Колико они то треба да плате?“, запитао је Милорад Мирчић, српски радикал из Новог Сада.

Да је Војводина подједнако драга свим радикалима, без обзира одакле су, потврдио је и народни посланик из Врњачке Бање Мирољуб Вељковић. „Предложеним решењем се дуплирају органи који се финансирају из буџета. Потпуно је свеједно народу у Срему, Банату и Бачкој да ли му је на грбачи државна администрација из Београда или аутономашка из Новог Сада. У Декларацији коју је 7. марта 2001. године донела Скупштина Војводине јасно се каже да ће Војводина увести своје таксе итд. Не мислите ваљда да ће Ђелић да се одрекне својих такси, својих фискалних прихода?“, упозорио је Вељковић.

На омиљену и широко експлоатисану шарену лажу некаквих „европских интеграција“ у које ће нас досовски магови укључити, морао је да се осврне Љубомир Краговић, посланик из Косовске Митровице: „Срба нема 50 милиона да би имали 5-6 република и



Митингу српских радикала у Новом Саду присуствовало је више од 30.000 хиљада људи

исто толико државних апарата. Довољна је једна влада, један државни апарат, а не 5-6 бирократских апарата које ова Србија треба да плаћа и храни. Каже се да је усвајање закона испуњавање услова за Европску унију, а Европска унија има своју паролу „без граница“, а у Србији би сви хтели да имају своје територије и своје границе.“

Да будном оку и изоштреној правничкој логици др Шешеља ништа не може промаћи, још једном су осетиле неуке досманлије: „По члану 17. Закона стоји да АП обезбеђује средства за рад и остваривање програма из чланова 12 до 16 овог закона. АП обезбеђује средства. Не стоји да АП добија средства од наплате пореза, такси итд., дакле, од изворних прихода Републике, него АП сама обезбеђује средства. На који начин АП може да обезбеди та средства? Расписивањем сопствених пореза, такси, доприноса и самодопри-

носа. Како ће АП да обезбеди средства? То значи да треба реформисати пореско законодавство, пре овог закона.“ „Не облачи се прво капут па кошуља“, нашалио се др Шешељ са досовским законописцима.

### Како до лекова?

Да грађани Војводине могу очекивати врло непријатне последице применом овог „закона“, покушао је да упозори и подношњем амандмана спречи народни посланик из Пожаревца Верољуб Арсић. „Предлогом закона оснива се Покрајински завод за здравствено осигурање, као организациона јединица Републичког завода за здравствено осигурање, па се доставља питање како ће да функционише здравствено осигурање на целокупној територији Републике Србије? Познато је да постоје листе лекова који су

критични за болеснике, како ће се ти лекови набављати, да ли ће постојати две листе, можда једна листа Покрајинског завода за здравствено осигурање, а једна листа Републичког? Да ли ће моћи да се на рецепт који је издат на територији тзв. „уже Србије“ набави лек у Војводини? Да ли ће и како ће да се врши накнада између та два завода?“ Посланик Арсић је предложио је да се избрише одредба да Покрајински завод има подрачун преко кога се врше уплате и исплате средстава Републичког завода на територији Војводине, јер се тиме, осим претходних проблема, непотребно увећава администрација и уводе банкарски трошкови од 0,15%, односно 3 или 4 милиона динара који би могли да се усмере за набавку лекова, санитетског материјала и опреме за болнице.

Шта од Омнибус закона могу очекивати припадници националних мањина у Војводини? Народни посланик Српске радикалне странке Божићар Вучуровић покушао је амандманом да спречи досовце (којима су, иначе, пуна уста људских, грађанских и мањинских права) да им потпуно беспотребно умање права и могућности коришћења свог језика и писма. Иако Закон о употреби језика и писма, у члану 11 предвиђа да „језик, односно језици народности који су у службеној употреби у општини утврђују се статутом општине“ досманлије ово преносе у надлежност Покрајине.

„Откидате једно право локалној самоуправи које је било изванредно дато Законом о службеној употреби језика и писма. Сама локална самоуправа може да утврђује мерила за службену употребу језика и писма народности које живе на територији општине. Сада имате нови центар у Новом Саду, који ће да одређује каква ће бити службена употреба језика и писма у општини Бечеј, иако чак ни Београд се никада у то није мешао. Говорио је, у Бечеју ће људи сами, када изгласају локалну самоуправу, статутом општине утврдити како ће изгледати поступак и како ће се примењивати језици народности које живе у тој општини. Ви сада то формулишете и враћате у надлежност Новог Сада, тобож није било добро решено, него ће сада Војводина за територију целе АП да то реши“, подржао је овај амандман и Томислав Николић, заменик шефа Посланичке групе Српске радикалне странке у Републичкој скупштини.

### Ко ће, на крају, зажалити?

„У случају да заиста постоји искрена жеља да се демократизује даље политички систем Србије, демократизација се може вршити кроз јачање надлежности локалне самоуправе. Локална самоуправа је демократска творевина. То је оно што бисмо могли да по-



Бескомпромисан борац за јединство српства

држимо, а јачати надлежности једне бирократске структуре на значи ништа у процесу демократизације, апсолутно ништа. Хоће ли се о овим стварима одлучивати у Београду или Новом Саду, није битно, али постоји друга опасност. Та друга опасност је сукоб интереса политичке олигархије у Београду и политичке олигархије у Новом Саду.

Замислите сада Србију подељену на шест аутономних покрајина, шест Ненада Чанака, ја не желим да увредим ни на кој начин, шест Ненада Чанака када се међусобно сукобе у својим интересима, то и до рата може да доведе.

Позивам вас да одустанете од доношења оваквог закона, јер Србија има гадно искуство са деобама. Сетите се Балшића, сетите се Црнојевића, сетите се Немањића... Ви овим заправо

отварате вулкан у српској земљи, са несагледивим последицама. Сетите се да је под комунистичким режимом Војводина имала и више надлежности од ових. Успела је под тим комунистичким режимом да се потпуно одметне, да се потпуно одвоји од Србије. Војводина је учествовала у управљању над Србијом, а Србија није никако могла над Војводином. Сетите се те ситуација. То је по Чанку демократија. Чанак има свој концепт и он га следи. Али, пустите прво Чанка да освоји довољно гласова на изборима, јер Чанак има својих 2-3% и баш га брига. Он се забавља сада, али ви ћете тешку политичку цену платити ако усвојите овакав закон“, закључио је др Војислав Шешел.

Жељко Грујић

# КО ЈЕ ЧЕДА ЈОВАНОВИЋ?

**Писмо које ћете имати прилику да прочитате послато је на адресу наше редакције са молбом да га објавимо, јер ниједан „демократски“ и „слободни“ писани медиј у Србији то није желео. Момак који се потписао као Грубан Малић навео нам је да је најмање пет пута своје писмо слао за рубрике „писма читалаца“ свим познатијим дневним новинама у Србији на њихове e-mail адресе, али да нико није желео да објави његово писмо. Овим путем ми излазимо у сусрет нашем читаоцу. Зашто нико није желео да објави ово писмо у коме се наводе „пикантерије“ везане за Ђинђићевог Крцуна Чедомира Јовановића још из периода студентских протеста, остаје нам само да нагађамо. Ипак, једно је сигурно – ово писмо је најбоља потврда свега оног што је Српска радикална странка тврдила док су трајали ти квазидемократски протести.**

Сви ми који смо били учесници студентског протеста 1996/1997. године (првог успешог и највећег протеста студената Београдског универзитета) и који смо лично познавали Чедомира Јовановића морамо поставити себи ово питање. Зашто? Зато што нам се ових последњих месеци чини да смо 1996. и 1997. године познавали неког потпуно другачијег човека. Човека који се готово у свему разликовао од овог садашњег Чеде. Али кренимо редом.

Чедомира Јовановића су у студентски протест довели Чедомир Антић и Влада Добросављевић (данашњи посланик ДСС-а), чланови Иницијативног одбора и представници Филозоф-

ског факултета. Њих двојица су запретили да ће напустити Иницијативни одбор ако Јовановић не буде изабран у њега. Тако је изабран „лидер“. То је било време када се Чеда Јовановић пред свима нама клео у Републику Српску Крајину и Републику Српску, у Радована Караџића и Ратка Младића. Једноставно издавао се за националисту. То је било време у



којем је наш Чеда на протест долазио увек у истој јакни и истим патикама. Скромно обучен као и ми остали. Заједно смо били на улици и заједно смо се борили за успостављање правне државе у Србији, за бољу будућност, за поштовање закона и Устава. Тада смо хвалили српску правну историју и Душанов законик. Јовановић је тада знао с правом да примети како је законик Стефана Уроша IV наш први законик са елементима уставности, којим је цар Душан ограничио сопствену, царску власт. Чедомир Антић му је претходно то потанко објаснио. Тада смо заједно критиковали Ђинђића који се пред



крај (пуцање) протеста два пута тајно састајао са Милошевићем. Господин Ђинђић је то прво негирао пред новинарима, па је потом признао. Како ли је само тада Јовановић коментарисао његову дволичност. Ипак наш Чедо нам је пред крај студентске буне признао: „Ја желим да се бавим политиком након овог протеста.” И почео је Чедомир Јовановић да се бави политиком.

Данас је тај човек којег смо ми познавали готово у потпуности нестало. Он данас није један од сиромашних студената идеалиста који се бори за правну државу Србију. Он је данас један од најбогатијих људи у Србији. Она стара јакна са протеста је давно замењена скупим оделом. Старе патике су замењене бесним лимузинама типа А8 и великим шиповима. Његов једини луксуз на протесту ручна радио стани-

о б а в е з у је власт”. Кажеш да вас он ограничава, што је лоше јер вас нико не сме да ограничи. Браћаш време све до римског принципата јер „принцепса закони не обавезују”. А тај принципат је био почетак краја једне велике империје. Али како то данас изгледа у твојој пракси? Када су се за-



приклонио онима које си црпао 1997, а који су Младића и Караџића и тада гледали као непријатеље?

И такво твоје понашање данас баца светлост на, помислих, заборављену прошлост. И на крају, „walker 1” (твој позивни знак преко „моторола”), сећаш ли се лекова који су стизали на Филозофски факултет у „базу” шефу СУМЦ-а (Студентски ургентни медицински центар) Милану Тањевићу (ако сам му добро запамтио презиме), твој добром пријатељу? Он те је и леčio на протесту. Део тих лекова је (1997.) нестало, неки кажу препродан је без знања већине савесних „доктора” у СУМЦ-у. Лепо је обезбеђење студентског протеста молило и тебе и Милана да лекове дате бесплатно СПЦ, или нашим медицинским установама. Нисте послушали. Где нестале вишак тих лекова?

Реци нам, Чедо Јовановићу на крају како си успео за тако кратко време тако много да се промениш? И не плаши се, Фауст је давно написан.

П.С. Има „шетача” који се још нису уморили.

**Грубан Малић, некадашњи студент-шетач**

**Чедомир Јовановић „walker 1” се преселио у Генексове апартмане. Одакле ти новац, Чедо, за све то? Како то да се, док већина грађана ове наше измучене Србијце сиромашни, ти богатиш?**

ца ГП 210 је замењена тркачким коњем. Колико сам чуо од својих пријатеља такође са протеста, Чедо више не живи са родитељима, Чедомир Јовановић „walker 1” се преселио у Генексове апартмане. Одакле ти новац, Чедо, за све то? Како то да се, док већина грађана ове наше измучене Србијце сиромашни, ти богатиш? Зар се нисмо управо против тога заједно борили? Да је Чедомир Антић сада ту, он би ме вероватно као врстан историчар подсетио на Максимилијана Робеспјера који из „Дантове смрти” проговара: „Нема споразума са људима којима Република представља шпекулацију а Револуција занат ... Одмах ћете разумети моје речи уколико помислите на људе који су некад становали у поткровљу, а данас се возе у кочијама и блуднице са бившим маркизама, како се законодавци народни размећу пороцима и расипништвом негдашњих дворана...”

Заборавао си на Душана и његов Законик. Сада говориш да Устав „не

палале инсталације на твој ципу криминалистички техничар је теран да напише како се ради о термичкој бомби! По цену да добије отказ он је одбио да напише лажни извештај и тако је сачувао свој образ.

Данас опет помињеш и Караџића и Младића, али се више не кунеш у њих, сада кажеш за људе који су стварајући Републику Српску спасили стотине хиљада живота, да их треба протерати. Где више да протерујемо у земљи протераних? Сада су они непријатељи број један тебе и твоје власти. Или си се ти можда



# ЧЕДИНА ЗЕБРА

**Нема медија који није прокоментарисао постављање зebre испред републичке Скупштине, као да је реч о проблему од највећег државног значаја. Српска радикална странка није добила простора у Дневнику РТС-а колико једна зебра. Чак су ангажовани и „експерти“ да би проценили неопходност постављања овог прелаза.**

Да Устав не представља никакву препреку за спровођење свега што је ДОС наумио, познато је откад су дошли на власт. Уведене су нове цене казни за саобраћајне прекршаје које се односе на све учеснике у саобраћају – на возаче и пешаке. Нормално је да се казне сви који почине прекршај. Супротно савезном Уставу је доношење решења о наплаћивању казни без саслушања грађана. Жалба се може уложити само због чињеничног стања али не због повреде спроведеног поступка, што се коси са чланом 29 савезног Устава који свакоме јамчи право на одбрану пред органом који је надлежан. Савезни уставни суд оценио је да одредбе члана 303 г (став 2 и 3) и члан 303 д нису сагласне са савезним Уставом, јер је реч о одредбама по којима су државни органи овлашћени да на лицу места доносе решења о наплати казни.

По доношењу ових досових закона обични грађани су схватили да они важе за све осим за њихове доносиоце. Фоторепортери су објављивали слике министара и посланика ДОС-а који су прелазили улицу ван пешачког прелаза. Казна за овај прекршај износи 1.000,00 динара, што представља трећину минималца у Србији или двадесет и неки део посланичке плате.

## Кворум уз помоћ зebre

Недавно се испред Скупштине Србије појавила нова зебра, која је добила популаран назив „Чедина зебра“, иако Чедо пориче да има било какве везе са зебром осим наравно кад на-

врати у Скупштину. Можда би ова зебра остала у сенци, да није добила централно место међу актуелностима у другом Дневнику РТС-а. Толико буке око једне зebre, као да је у питању проблем од највећег државног значаја. Чак ни Српска радикална странка није добила простора у Дневнику РТС колико једна зебра. Чак су се готово сви досовци утркивали да дају изјаве поводом постављања „љеног величанства“. Ангажовани су и „експерти“ за утврђивање неопходности постављања прелаза. Александар Спасић, потпредседник Скупштине града за „Вечерње новости“, каже: „Све ће ускоро изгледати другачије. Направићемо нови распоред пешачких прелаза и семафора. „Зебра“ испред парламента ће остати, јер су експерти установили да је знатно гушћи пешачки саобраћај између републичке скупштине и зграде Председништва, него између Андрићевог венца и Добрињске улице, где су до сада били семафор и пешачки прелаз“. „Експерти“ су вероватно заборавили на десетине школа испред којих



не постоје исцртани пешачки прелазни као ни знакови „деца на путу“.

## „Пешачки“ за понети

Чланови редакције „Ошпишаног јежа“ организовали су акцију „Први српски пешачки прелаз за понети“. Испред своје редакције су прострли пешачки прелаз од платна и тако прешли улицу. Присутним грађанима је подељен по „прелаз“ са упутством „Кад чујеш пиштаљку, извади „Прелаз“ из џепа, брзо стани на своје ноге и сачекај да ти се полицајац извини“. Павле Минчић, глумац и члан „Ошпишаног јежа“, одржао је свечани говор: „Да пређемо државу – то може. Да пређемо народ – чак је и пожељно. Да пређемо међународну заједницу – то је нешто што нас баца међу стихове. Али, пређи ти данас улицу, брале! Ако те ухапсе не гине ти средњовековна казна, а и испоручивање у Хаг није искључено. Наравно, за власт то не важи. И, ко би могао то боље да нам покаже него врховни српски портпарол Чедо Други“.

Весна Марковић

**Недавно се испред Скупштине Србије појавила нова зебра, која је добила популаран назив „Чедина зебра“, иако Чедо пориче да има било какве везе са зебром осим наравно кад наврати у Скупштину. Досовци се надају да ће им ова зебра помоћи да обезбеде кворум. Тешко да им исцртавање свих улица у граду помогло.**

Ко сме да се усуди да објави било шта осим досовских лажи?

## МЕДИЈСКИ МРАК У СРБИЈИ

**Власт зна да једино радикалима у Србији расте политички рејтинг, а начин да то покушају да спрече јесте изношење измишљотина. Таквим понашањем режим показује недвосмислен страх од Српске радикалне странке, а најбољи пример за то је чињеница да у сваком државном и приватном медију, посебно електронском, могу да гостују чланови свих режимских странака, али и оних који себе сматрају опозиционим, изузев, разуме се, српских радикала.**

Медијска кампања какву води ДОС није вођена ни у најцрње време Јосипа Броза. Бедно и лицемерно изгледа када режим протекли период назива аутократским, а садашњи демократским. У њиховој демократији ни птица не може да пролети без знања америчких агената и њихових медијских експонената.

Нико нема право на медијски простор осим досових челника, међу којима предњаче Зоран Ђинђић, Чеда Јовановић, Горан Весић, Божидар Ђелић, Владан Батић итд. Преко ноћи су постали „експерти“ из свих области. Утркују се ко ће се више појављивати и ко ће што више говорити. Није важно о чему говоре и да ли имају аргументе. Готово увек имају подршку и помоћ новинара, који обично дају све од себе да их обасипају са што више похвала за све што су „урдили“. Нико се не усуђује да их пита о неиспуњеним обећањима и непостојећем програму. Забрањено је говорити о њиховој неспособности и о смишљеном уништавању ове земље.

Некада независни медији постали су зависни од власти. Нико не покушава да избегне контролу Горана Весића и Вла-

димира Поповић – Бебе. Приватни медији могу да уређују програм по жељи. Државни медији немају то право самим тим што су финансирани од стране свих грађана ове земље, па чак и од оних који нису гласали за ДОС. Не могу директор Радио телевизије Србије Александар Црквењаков и главни и одговорни уредник Бојана Лекић да се понашају према телевизији као да је то њихова приватна својина. Приватне телевизије, као БК или Пинк, никада нису биле инструментализованије у циљу апологетског односа према вла-

стима и критике свих оних који имају другачије мишљење, него што је то случај данас.

### Забрањена истина

Власт зна да једино радикалима у Србији расте политички рејтинг, а начин да то покушају да спрече јесте изношење измишљотина. Таквим понашањем режим показује недвосмислен страх од Српске радикалне странке. Најбољи пример за то је чињеница да у сваком државном и приватном медију, посебно електронском, могу да гостују чланови свих режимских странака, али и оних који себе сматрају опозиционим, изузев, разуме се, српских радикала.

Српској радикалној странци није дозвољено ни да се одбрани када је нападају изношењем лажи. Сви по налогу Горана Весића објаве лаж да су ухапшени чланови обезбеђења др Војислава Шешеља, иако ти људи никада нису били за послени у Српској радикалној странци (осим Марка Крајишника коме је у септембру прошле године престао радни однос). Саопштење у коме се демантује ова лаж готово ниједан медиј није објавио. Из овога се може закључити да је важно само оно што нареди Горан Весић. Можда зато што хоће да буду „демократски“ извештавају искључиво о „демократама“.

Српски радикали су једини кривци за њихову неспособност да управљају државом. Једину способност су показали у областима криминала и шверца.

Српски радикали су једини кривци за њихову неспособност да управљају државом. Једину способност су показали у областима криминала и шверца.

Весна Марковић



**Медијска кампања какву води ДОС није вођена ни у најцрње време Јосипа Броза. Бедно и лицемерно изгледа када режим протекли период назива аутократским, а садашњи демократским. У њиховој демократији ни птица не може да пролети без знања америчких агената и њихових медијских експонената.**

# „СТАТИСТИЧАРИ“ У АКЦИЈИ

**Сваки дан сведоци смо измишљених анкета у којима је актуелни режим неприкосновен, непобедив, сјајан. Иако званичне статистике говоре да у Србији има преко три милиона гладних, ко зна колико хиљада незапослених, омладине без икакве перспективе, досовци и даље имају образа да исмејавају народ тако што му сервирају наручена истраживања јавног мњења. Ипак, уверени смо, и тој њиховој бајци доћи ће ускоро крај.**

Статистика наша дика, што пожељни то наслика. Овај афоризам написао је легендарни афористичар Владимир Булатовић-Вић, покушавајући при том да народу да до знања да су анкете у већини случајева наручене од стране оног коме је стало да по својим жељама прикаже стање у држави. Уосталом, не каже се за бадава да „онај ко лаже у своје име је лажов, а онај ко лаже у име државе је статистичар“. На примеру Србије то је више него евидентно.

## Лажима ДОС-а никад краја

Аутор текста је имао више пута прилику да уочи какве се све глупости сервирају у тим нарученим анкетама. Неретко се дешава да резултат анкете „испитаних грађана“ буде фантастичних 110%, или 115%. На пример, на узорку од 2.000 испитаних, када се објави анкета, и све сабере, испадне да је гласало 2.100 људи. Како? Што деца рекоше: „Лако, уз Синалко“. Колика је њихова дрскост управо се огледа у томе што чак ни не воде рачуна да је прера очигледна. Битно је само да се сервира како њихова трула коалиција заправо „одлично стоји у народу“, иако су и сами свесни да народ на помињање



Састанак досманлија: „... шта ће њима бити до пошљетка“

њиховог имена барем у 90% случајева помене им и неког члана уже и шире фамилије. Занимљиво је да у свим тим истраживањима веома ретко помињу

уздржане гласаче, или оне које не желе да се изјасне и који су неопредељени. Та категорија бирачког тела се у досовим анкетама у потпуности изгубила. Зато, ако будемо веровали у њихове бајке (а ипак, на њихову жалост, нисмо глупи), имаћемо прилику да на наредним изборима, први пут у историји неких избора у свету, доживимо да комплетно бирачко тело наше земље изађе на изборе. Толико о реалности њихових истраживања.

## Сврха досовске обмане?

Несумњиво је да актуелни режим тоне све дубље у провалију. Народ је дефинитивно постао свестан историјске обмане која му је приређена 2000.

**Народ у Србији нема могућности да чује истински опозиционо мишљење, мишљење Српске радикалне странке, јер сви медији у Србији су под директном контролом ДОС-а. На таквим медијима они неуморно сваки дан дају нека нова наводна истраживања јавног мњења руководећи се оним Гебелсовим принципом: „Једном изречена лаж, остаје лаж. Сто пута изречена лаж, постаје истина“.**



**Све има своју границу, па и досовско лагање. Глад која је завладала Србијом, огромна стопа незапослености, пропаст привреде, све то заједно јасан је показатељ неспособности ове власти.**



**Скупштина ће пожелети досманлија...**

године и сада наступа период трежњења. Док су били опозиција досовци су могли свашта да измишљају о претходном режиму, јер је то имало „прођу“ у том тренутку. Народ је био бесан, жељан промена и довођења нових љу-

ди. Да је уместо Кошћунице постављен и нилски коњ као кандидат, сигурно би у оном моменту победио на изборима. Тако су, на несрећу Србије, ти несрећници запосели државно кормило. Дошао је период да покажу своју способност (постоји ли то код њих?) и да увере народ да ће му испунити она сидна обећања дељена шаком и капом током гламурозне предизборне кампање. А шта се догодило? Догодило се то да је народ добио један велики шипак. Не каже наш народ за цабе: „од измета се пита не прави“. С обзиром да се народ уверио какав га је потоп снашао, и да у оним моментима пред изборе 2000. године није размишљао о горе поменутој пословици, брже боље кренуо је талас отрежњења. Тај талас, који полако прераста у прави талас незадовољства, све је већи, и најозбиљније



**Нико није луд да слуша бајке о реформама када му стомак крчи, о борби против корупције и криминала у држави чији премијер лети авионом мафијашког боса у иностранство, о некаквој сарадњи са светом када нам од тог света само стижу шамари и нови ултиматуми.**

прети овим домаћим марионетама да их потоши. Измишљање и филовање истраживања су досовцима нека врста заштите од тог таласа. Народ у Србији нема могућности да чује опозиционо мишљење (ту пре свега мислимо на мишљење Српске радикалне странке), јер сви медији у Србији су под директном контролом ДОС-а. На таквим медијима они неуморно сваки дан дају нека нова наводна истраживања јавног мњења руководећи се оним Гебелсовим принципом: „Једном изречена лаж, остаје лаж. Сто пута изречена лаж, постаје истина.“ Медијском манипулацијом покушавају народу да „угурају“ у свест како су они једини реформатори у земљи, како су сјајни, дивни, леви, способни, док су сви други безмало јеретници. Све то подсећа на Титов период када нисте смели скренути са његовог пута, јер бисте били разапети од његових полтрона који су харали у свим друштвеним секторима. Данас, ако скренете са Ђинђићевог „реформског пута“, онда следују вам такве квалификације у медијима, од којих се, искрено верујемо, и Тито гнушао када је разапинао своје противнике.

### **Народ више не паседа на обмане**

Све има своју границу, па и досовско лагање. Глад која је завладала Србијом, огромна стопа незапослености, пропаст привреде, све то заједно јасан је показатељ неспособности ове власти. Српски народ је свестан да је на великим мукама, и да му је држава, захваљујући овима који себе представљају као да су од Бога дати, претворена у колонију. Ситуација је таква да је „догорело до ноктију“. Могу досовци сваки дан да објављују своје фантастичне анкете (у које им ни породице више не верују); али српски народ је све то одавно прозрео. Нико није луд да слуша бајке о реформама када му стомак крчи, о борби против корупције и криминала у држави чији премијер лети авионом мафијашког боса у иностранство, о некаквој сарадњи са светом када нам од тог света само стижу шамари и нови ултиматуми. Еуфорија од петог октобра 2000. године одавно је пропала, а досовци могу само да се прибојавају да се њима не догоди нешто слично. То је права истина и реалност у Србији.

**Вук Фатић**

# ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ...

## 199.327 МАРАКА ЗА СЛУЖБЕНА ПУТОВАЊА

Влада Србије објавила је да је за службене путеве премијера и министара у иностранство, потрошено 199.327 марака, у периоду од 25. јануара до 1. децембра у току 2001. године. По месецима рачуница изгледа овако: у марту 10.364 мар-



ке, у априлу 16.959 марака, у мају 1.668 марака, у јуну 28.003 марке, у јулу 33.372 марке, у августу 1.735 марака, у септембру 42.248 марака и у октобру 18.080 марака. Најскупле путовање је Ђинђићево, Потићево и Ђелићево у САД, јер само за авионске карте потрошено је 23.097 марака.

## ПРАКТИЧНО ЗА ВЛАДУ – ЦАНЕТОВ АВИОН

За „Вечерње новости“, премијер Ђинђић о односу са Станком Суботић – Цанетом, изјавио је: „Упознао сам га пре пет година, а до новембра 2000. године нисам га виђао нити сам знао чиме се бави. Путем штампе сам сазнао да је велика „зверка“, у шта сумњам. Користио сам авион његове компаније, јер је било практично за Владу. У протеклих десет година за мене се тврдило да сам шпијун, а данас да сам у словима са дуваном“.



Невероватно је да премијер користи авион од некога кога готово не познаје и не зна чиме се бави, а срео га је само пар пута (изгледа да су и сусрети били случајни, као и пут у Абу Даби). Како је премијер уопште сазнао да Цане има компанију?

## КУЛТУРА НА ПРОДАЈУ

Савезна дирекција за имовину, продала је књижару „Југославија“ на Теразијама у Београду. Након објављивања ове вести огласило се Удружење књижара и издавача Југо-

славије саопштењем у коме наглашава да је неопходно донети неки пропис или закон о заштити књижара или књижарске мреже. Књижара „Југославија“ од 1952. године, у саставу је „Просвете“ која од тада улаже у њену адаптацију. Директор „Просвете“, Милисав Савић, се слаже са реаговањем Удружења, чији је члан „Просвета“. Он је рекао да „култура није профит и не може се мерити правилима новца“.

Готово да је извесно да ће књиге бити замењене мађарским кобасицама.



## СУЂЕЊЕ ИЛИ ФАРСА?

Жупанијски суд у Бјеловару изрекао је „пресуде“ тројици бивших хрватских војних полицајаца: Ивану Врбану, Анђелку Капају и Луки Пераку, оптуженим за насилно одвођење и физичко злостављање српских цивила у вировитичкој касарни, од почетка новембра, до средине децембра 1991. године. Сва тројица оптужених осуђена су на казну затвора у трајању од годину дана (урачуната су три месеца проведена у притвору). Првооптужени Жељко Ихарош ослобођен је притвора услед „недостатка доказа“.

Толико о хрватској „демократији“.

## СРБИ НЕПОЖЕЉНИ СУПРУЖНИЦИ

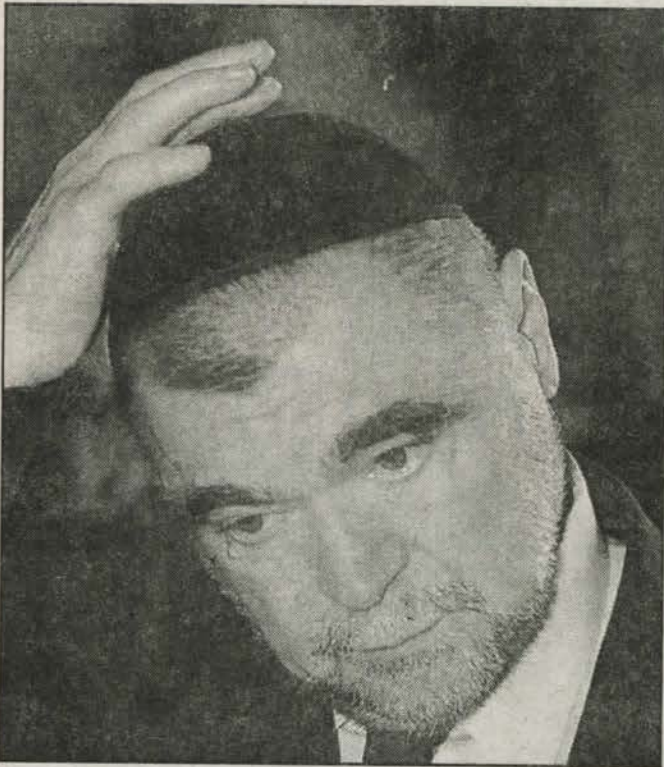
Према анкети „Вечерњег листа“, СРЈ је последња од наведених земаља



са којом би Хрватска требало да успостави привредне односе. Одговор 67,7 одсто испитаника је да не би читали новине из држава бивше Југославије. Срби су последњи на листи народа са којима би Хрвати ступили у брак – испред њих су Италијани (86,7%), Мађари (80,9%), Словенци (80,7%), Бошњаци (68,7%) и Црногорци (62,9%). Против брака са особама српске националности је 35,6% испитаника.

### „СВЕ СРБЕ ТРЕБА ПОБИТИ”

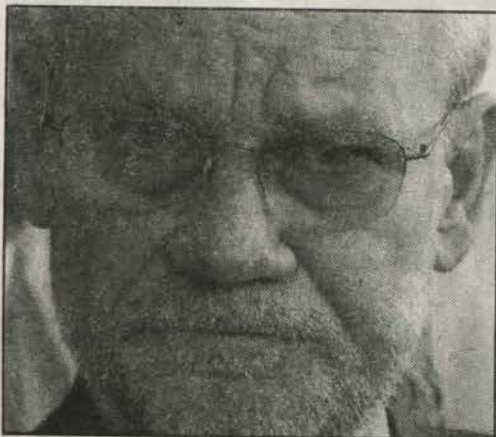
На позив Дубровачко-неретванске комисије за попис и процену штете на имовини која је страдала у току рата на том подручју, три Српкиње су дошле у цвртатско насеље Звековица. Локално хрватско становништво их је дочекало



са повицима да „све Србе треба побити”. У гужви је испале-но и неколико хитаца из ватреног оружја. Ове три жене су дошле на позив званичне Хрватске, а после „добродошлице” приређене од хрватског становништва, вратиле су се необављеног посла.

### ЗАГРЕБАЧКА “ДОБРОДОШЛИЦА”

Кошаркашки меч између Цибоне и Партизана, одржан у дворани Спортско меморијалног комплекса „Дражен Петровић” у Загребу, обележило је невиђено дивљаштво хрватских навијача. У току оба полувремена, убацивани су чврсти предмети на терен, али и димне бомбе и бакље. Певали су погрдне песме. На све то нико од организатора, а ни судија, није реаговао.



писала потернице за 1.400 Срба. Укупно је пријављено 4.438 Срба у периоду од 1991. до 2002. године. Како преноси агенција „Танјуг”, саветник председника Југославије за избегличка и хуманитарна питања Петар Лађевић изјавио је да „наша држава чини све да се тај проблем интернационализује”. До-лао је да ће се заложити за преиспитавање ових оптужница.

Весна Марковић

### МОДЕРНА ВЕРЗИЈА БИБЛИЈЕ

Међународно библијско друштво и издавачка кућа „Зондерван” до сада су уложили два милиона долара за нови превод Библије. Нова верзија зваће се „Данашња нова међународна верзија”. Новине се углавном односе на увођење речи у неутралном роду уместо мушком и женском („синови” су замењени „децом”, а „човек” особом). Намењена је протестантима.

Библија је Божја реч. Ако се Божја реч мења, књига са оваквим променама не може се назвати Библија.

### ПРЕМешТАЊЕ ФАКУЛТЕТА ЗБОГ ЦАМИЈЕ



Меџлис Исламске верске заједнице Бањалукa, поднео је захтев за премештање зграде Електро-техничког факултета на десну обалу Врбаса, због о б н о в е Ферхад-пашине цамије. Факултет је саграђен 1962. године.

### ИНТЕРНАЦИОНАЛИЗАЦИЈА ПРОБЛЕМА

Данас хрватске власти трагају за Србима оптуженим за наводне ратне злочине. Преко Интерпола, Хрватска је рас-



писала потернице за 1.400 Срба. Укупно је пријављено 4.438 Срба у периоду од 1991. до 2002. године. Како преноси агенција „Танјуг”, саветник председника Југославије за избегличка и хуманитарна питања Петар Лађевић изјавио је да „наша држава чини све да се тај проблем интернационализује”. До-лао је да ће се заложити за преиспитавање ових оптужница.

# ЦИА УСМЕРАВА КОШТУНИЦУ

**Двадесет четвртог августа 2001. године на нашим ТВ станицама, у ударним терминима, могла се чути на први поглед нејасна вест. Наиме, неки директор неке „Балканске иницијативе” у оквиру неког УСИП-а (Института за мир САД), г. Данијел Сервер је оптуживао ни мање ни више него председника једне државе. Господин Сервер је изнео оптужбе на рачун председника СРЈ Коштунице, јер, како се каже у његовом саопштењу, „окупља око себе комунистичке елементе”!**

Ова оптужба је стигла у време тешких сукоба између савезних (Коштуница) и републичких (Бинђић) власти. Коштуница је након ове изјаве „непознатог” г. Сервера ублажио или обуставио своје нападе на рачун републичке владе.

Па, ко је тај Данијел Сервер, који тако успешно критикује председника једне државе и утиче на његову политику? Господин Данијел Сервер је шеф ЦИА-е за Балкан. Ради се о човеку који формално делује у оквиру невладине организације УСИП. Али, како се може чути у дипломатским круговима у Београду, он је „човек који испред САД овде држи све”, тј. „шеф је ЦИА-е за Балкан”. Иначе, Сервер је у УСИП-у заједно са г-ђом Соњом Бисерко чији се „докази” (искази „сведока српских злочина на Косову и Метохији”) заједно са архивом невладине организације „Фонд за хуманитарно право” користе од стране тужилаца против Милошевића у Хагу. На самом суђењу сведочи више њих, међутим често мењају своје исказе (на пример 26.2.2002. године), што указује на „буђење” изјава.

Занимљива је и изјава председника Коштунице изречена на скупу о цивилној контроли оружаних снага. Наиме,

**Занимљива је и изјава председника Коштунице изречена на скупу о цивилној контроли оружаних снага. Наиме, Коштуница говори о потреби преуређења федерације (промени Устава) и о „озбиљним реформама” у ВЈ. Занимљиво је колико су се ставови председника Коштунице подударили са ставовима г. Данијела Сервера, шефа ЦИА-е за Балкан.**



ме, Коштуница говори о потреби преуређења федерације (промени Устава) и о „озбиљним реформама” у ВЈ. Такође, Коштуница је изнео став о потреби приступања европским безбедносним токовима. Уколико занемаримо чињеницу да европски безбедносни (војни)

систем не постоји („Европске снаге за брзе интервенције” још увек нису формиране) већ само безбедносни систем САД или НАТО, ипак остаје уочљиво колико су се ставови председника Коштунице подударили са ставовима г. Данијела Сервера. Без обзира што се г. председник позива на европске безбедносне системе обратите пажњу на следеће чињенице. Господин Сервер је у својим извештајима Комитету за спољне односе Сената САД од 13. јуна 2001. и Поткомитету за Европу. 11. јула 2001., писао о потреби „темељних реформи ВЈ”, смањењу потенцијала ВЈ, смени официра ВЈ који су командовали у време агресије и њиховој испоруци трибуналу у Хагу итд. Амбасадор САД у Београду Монтгомери је још раније изнео став о потреби преуређења СРЈ, значи и о уставним реформа-

**Запад (САД и Немачка пре свих) је починио најтежи злочин по Међународном јавном праву: ЗЛОЧИН ПРОТИВ МИРА (по сведочењу самих бивших лидера, дипломата и официра Запада) и мора преbacити кривицу на другог. Квислиншка влада Зорана Ђинђића („Ја сам највећи адут Запада” је готова да испуни све захтеве.**

ма, које се ових дана уговарају и садрже нигде у свету преживеле конфедералне елементе. Да неко не каже „Швајцарска”, она је по међународном праву специфична држава: стално неутрална држава. Такође, познат је став Американаца да Срби треба да се потчине Трибуналу у Хагу. Захтев за изручење наших грађана је примаран, јер је услов за „прање руку Запада” у југословенској кризи. Наиме, Запад (САД и Немачка пре свих) је починио најтежи злочин по Међународном

човек и његов вајни помагач је Џорџ Ворд (маринац из Вијетнама). Сервер је такође бивши припадник Морна-

и <http://www.usip.org/oc/gts/ward.html>.



**ТАКОЂЕ, УКОЛИКО ЖЕЛИТЕ ДА ИМ ПИШЕТЕ И, РЕЦИМО, ПОХВАЛИТЕ ЊИХ И ЊИХОВУ ЧВРСТУ РЕЧ КОЈА СЕ СЛУША У СРБИЈИ, ТО МОЖЕТЕ УЧИНИТИ ПИШУЋИ НА Е-MAIL:**

**DAN SERWER** (Данијел-Ден Сервер)  
[daniel\\_serwer@usip.org](mailto:daniel_serwer@usip.org),  
 тел: 991 202 429 3840

**GEORGE WARD** (Џорџ, генерал Ворд)  
[gward@usip.org](mailto:gward@usip.org), тел: 991 202 429 3872



јавном праву: ЗЛОЧИН ПРОТИВ МИРА (по сведочењу самих бивших лидера, дипломата и официра Запада) и мора преbacити кривицу на другог. Квислиншка влада Зорана Ђинђића („Ја сам највећи адут Запада”) је готова да испуни све захтеве. Ђинђићеве изјаве: „МУП Србије је био спреман да пуца на ВЈ, да се ова супротставила изручењу (Милошевића)” и даље: „У Србији има 200.000 избеглих босанских Срба, од којих су многи наоружани, што отежава изручење Младића и повећава опасност од грађанског рата” (извор ТВ БК) сведоче о човеку који је већ нашао кривца за евентуални „грађански рат” и који неће презати ни од чега како би извршио све налоге, пре свега САД и Немачке.

ричког корпуса Војске САД. Значи, о миру и демократији нас уче бивши маринци (опште је познато да се они у војсци спремају за мир и да гласају демократски) приликом обуке и извршавања наређења).

Сервер и генерал Ворд (бивши инструктор „отпораша”) од 2001. године обилазе Србију и организују семинаре под фирмом УСИП. Један од семинара је одржан на Златибору (од 16. до 20. јула 2001. године) где су се наши држављани (укључујући и Албанце са Косова и Метохије) учили „колаборацији” и врбовали посредним путем за ЦИА-у. Семинар је организован заједно са Европским покретом у Србији чије вође нису криле одушевљење што их је „шеф ЦИА за Балкан Сервер” почаствовао својим присуством.

Званичне биографије Сервера и Ворда можете наћи на:

<http://www.usip.org/oc/gts/serwer.html>

**УПОЗОРЕЊЕ: ОВИ ПОДАЦИ НЕ ПРЕДСТАВЉАЈУ ИЗНОШЕЊЕ (ПРИВАТНИХ) ЛИЧНИХ И ПОРОДИЧНИХ ПОДАТАКА, РАДИ СЕ О ЛИЦИМА КОЈА СУ У ЈАВНОЈ СЛУЖБИ САД И ЧЕСТИ ГОСТИ КОНГРЕСА САД. ТАКОЂЕ, РАДИ СЕ О ЛИЦИМА КОЈА НИСУ НЕГИРАЛА СВОЈУ ВЕЗУ СА ЦИА-ом, ИАКО СУ ТИ ПОДАЦИ ОБЈАВЉЕНИ У НЕКИМ МЕДИЈИМА. (У Србији и након 5. октобра.)**

Дакле, ко води нашу државну политику? Да се правимо да не знамо одговор?

Борис Алексић

**КО СУ ГЛАВНИ ЉУДИ ЦИА-е У СРБИЈИ?**

Већ смо говорили о Данијелу Серверу (шефу ЦИА-е за Балкан). Други

# ПРИПРЕМА ЗА НОВЕ АГРЕСИЈЕ

**Покушавајући да на све начине што више заплаши своје грађане највама нових терористичких напада, америчка администрација у ствари „припрема терен“ за неке будуће агресије. Осокољен војним успесима у Авганистану, глобални терориста (Сједињене Америчке Државе) је спреман да поведе нови рат, не марећи за невинне жртве. То се у Америци на велико већ најављује.**

У последњим излагањима високих функционера америчке администрације, који пред јавношћу разрађују тезе из „Поруке о стању нације“ (годишњи извештај који подноси председник Сједињених Америчких Држава), наглашава се посебно да „постоји стална опасност од нових напада терориста на циљеве у Сједињеним Америчким Државама и да зато одредбе о високој приправности и даље остају на снази“.

## Упозорење Доналда Рамсфелда

Амерички секретар за одбрану Доналд Рамсфелд је током предавања, које је одржао 31. јануара ове године на Универзитету националне одбране, експлицитно устврдио: „Док текућа фаза рата против тероризма још траје, морамо се припремати за следећи рат!“ Он је упозорио, или боље речено плашио слушаоце тврдњама да „нови противници“ могу да остваре приступ врло убојитим оружјима и да за себе обезбеде позицију да лансирају ударе на Америку, који би произвели много више жртава него сви досадашњи. Рамсфелд је најавио и реконструкцију војног врха, стварањем посебне Команде за одбрану Северне Америке,



чији ће задатак бити чување граница, ваздушног простора и обале Сједињених Америчких Држава. По њему, највећу опасност представља повезивање терористичких група и, како каже, „терористичких држава“, које располажу оружјима за масовно уништавање.

## Ко о чему...

Ако се загребе испод површине, са знаће се да се у последње време у Америци све више користи кованица аме-

**Да ли ће се на удару Америке прво наћи Ирак, Иран или Северна Кореја није тешко закључити. Реално, било шта да учине ове три државе, Американцима ће то бити „недовољно“, па макар и изашли у сусрет свим њиховим захтевима. За глобалног терористу, што је америчко право лице, већ одавно не постоје ни међународно право, ни суверенитет других држава, ни људска права.**

ричког председника Џорџа Буша, „осовина зла“, којом се, мимо свих правила дипломатије и међународног права, називају Иран, Ирак и Северна Кореја. Да је Рамсфелд у свом излагању, помињући „терористичке државе“, мислио баш на ове три земље (а не на Америку, која је највећи светски спонзор и организатор тероризма) нема сумње, јер, по њему, „Ирак, Иран и Северна Кореја имају везе са терористима“. Чему толика демонизација ове три државе од стране Америке? Као прво, требало би напоменути да ни Сједињене Америчке Државе, ни било ко други на кугли земаљској не поседује никакав доказ да су Иран, Ирак и Северна Кореја на било који начин повезани са терористичким организацијама, што се за Америку не би могло рећи.

### Агресија у најави

Саветник за националну безбедност америчког председника Џорџа Буша, Кондолиза Рајс, у разговору са америчким новинарима је објаснила



**Амерички секретар за одбрану Доналд Рамсфелд је током предавања, које је одржао 31. јануара ове године на Универзитету националне одбране, експлицитно устврдио: „Док текућа фаза рата против тероризма још траје, морамо се припремати за следећи рат!“**



да је овим земљама упућена „озбиљна опомена“. Она је истакла „да се зна“ да Северна Кореја „продаје балистичке ракете, да режим у Ираку покушава да дође до оружја за масовно уништавање, а исто тако и Иран“. Међутим, то њено „зна се“ остаје на нивоу „рекла-казала“, јер, и поред свемоћне технологије којом располажу америчке обавештајне службе, не постоје никакви докази за те тврдње госпође Рајс. Из тога произлази да Америци, у ствари, није циљ да се сазна ко су прави терористи, већ јој је само потребан изговор и непријатељ за будуће агресије. Зато по сваку цену жели да убеди светску јавност (а пре

свега америчку) како су ове три земље „претња за националну безбедност Сједињених Држава“ и да их због тога ваља напасти што пре. У прилог томе иде још једна изјава Кондолизе Рајс: „Пред овим државама је да направе избор и промене досадашњу оријентацију. Нажалост, ови ужасни режими не показују намеру да то учине“. Наравно, у режији Кондолизе Рајс и америчке администрације следи и закључак: „Остали свет има само једну могућност, а то је да дејствује одлучно“. Шта то значи, имали смо прилику да осетимо и на сопственој кожи

### „Прве мере“

Према информацијама агенције Асошијетед прес, већ су познате и прве мере, које би Бушова администрација предузела у припремама за евентуалну агресију на Ирак, Иран и Северну Кореју. Биће покренута иницијатива за формулисање такозваног „Међународног споразума о забрани ширења опасних оружја“, који ће Америка потурити својим сателитима на потпис, а касније ће повести медијску кампању како иза тога стоји „међународна заједница“, у чему ће велику улогу, несумњиво, одиграти и прва америчка „подгузна мушица“, Велика Британија. Истовремено, Сједињене Америчке Државе ће, користећи изговор борбе против тероризма и заштите своје територије од будућих терористичких напада, довршити изградњу система противракетне одбране и ти-

**Ако се загребе испод површине, сазнаће се да се у последње време у Америци све више користи кованица америчког председника Џорџа Буша, „осовина зла“, којом се групно, мимо свих правила дипломатије и међународног права, називају Иран, Ирак и Северна Кореја.**

ме наставити кршење споразума који је потписан са Русијом.

### Потпиривање ватре

У међувремену, америчка јавност се и даље потпирује разним упозоре-

**Америци, у ствари, није циљ да се сазна ко су прави терористи, већ јој је само потребан изговор и непријатељ за будуће агресије.**

њима америчких државних званичника. Директор америчког Федералног истражног бироа (ФБИ), Роберт Милер, истакао је како је „реално претпостављати да се на територији Сједињених Америчких Држава налазе такване спавајуће ћелије Ал Каиде, у којима добро увежбани терористи планирају нове ударе“. Он је навео да је у Авганистану пронађено много докумената Ал Каиде, који се сада, заједно са Централном обавештајном агенцијом (ЦИА), проучавају, што би требало да у великој мери помогне некаквој даљој истрази. Међу запленим документима наводно се налази и фото-



**Сједињене Америчке Државе ће, користећи изговор борбе против тероризма и заштите своје територије од будућих терористичких напада, довршити изградњу система противракетне одбране и тиме наставити кршење споразума који је потписан са Русијом.**



графија једне високе зграде у америчком граду Сијетлу, као и дијаграми о хидроцентралама и информације о нуклеарном оружју. Из других извора у ФБИ се сазнаје да су се терористи Ал Каиде интересовали за системе снабдевања водом у Америци и да су подаци о томе откривени у компјутеру који припада особи са „индиректним веза-

ма са Осамом бин Ладеном“. У суштини, амерички званичници оваквим изјавама желе да у јавности одрже психозу страха, како би што лакше оправдали будуће војне акције.

### Америка је глобални терориста

Да ли ће се на удару Америке прво наћи Ирак, Иран или Северна Кореја није тешко закључити. Реално, било шта да учине ове три државе, Американцима ће то бити „недовољно“, па макар и изашли у сусрет свим њиховим захтевима. За глобалног терористу, што је америчко право лице, већ одавно не постоји ни међународно право, ни суверенитет других држава, ни људска права. Једино као изговор, наравно. Док је то тако, Америци ће бити потребни непријатељи. Макар и измишљени.

Вук Фатић



# ТАЛИБАНИ, ШТИЋЕНИЦИ ЦИА И АМЕРИЧКИХ КОМПАНИЈА

**Књига „Исламизам и Сједињене Државе, алијанса против Европе” француског аутора Александра дел Вала појавила се у преводу на српски језик још 1998. године, изазвавши велику пажњу наше јавности. Догађаји који су уследили пружили су, нажалост, више него убедљиву потврду основаности шокантне тезе о спрези наизглед непомирљивих непријатеља.**

Најеклатантнија потврда дуготрајности америчке исламофилске политике је, ипак, подршка коју од 1994. Вашингтон пружа ултрафундаменталистима талибанима који од 24. маја 1997, заузеле Мазар-и-Шарифа држе скоро читав Авганистан. Пошто је Гулбудина Хекматјара подржавала све до његовог дефинитивног пораза 1995, Бела кућа је своју подршку пренела на талибане, нове миљенике пакистанског режима и, посебно, пакистанске војске, која је традиционално веома блиска исламистима, а она је та која доноси одлуке од стратешког значаја. „Авганистанску политику (Пакистана) ствара армија и, посебно, ISI (Inter Service Intelligence, војна тајна служба), потврђује Ахмед Шах Масуд, један од вода отпора талибанима. Од периода совјетске инвазије, Пакистан жели, или да је Авганистан сасвим уз њега, или да је комплетно уништен.” А Американци, опет, помажу талибане у

оквиру своје сарадње са пакистанском тајном службом. „Сами талибани су се хвалили да имају америчку подршку, наставља командант Масуд, и чињеница је да је господина Рафаел (државни подсекретар задужена за Азију) увек била на страни талибана”.

## Појава Осаме бин Ладена

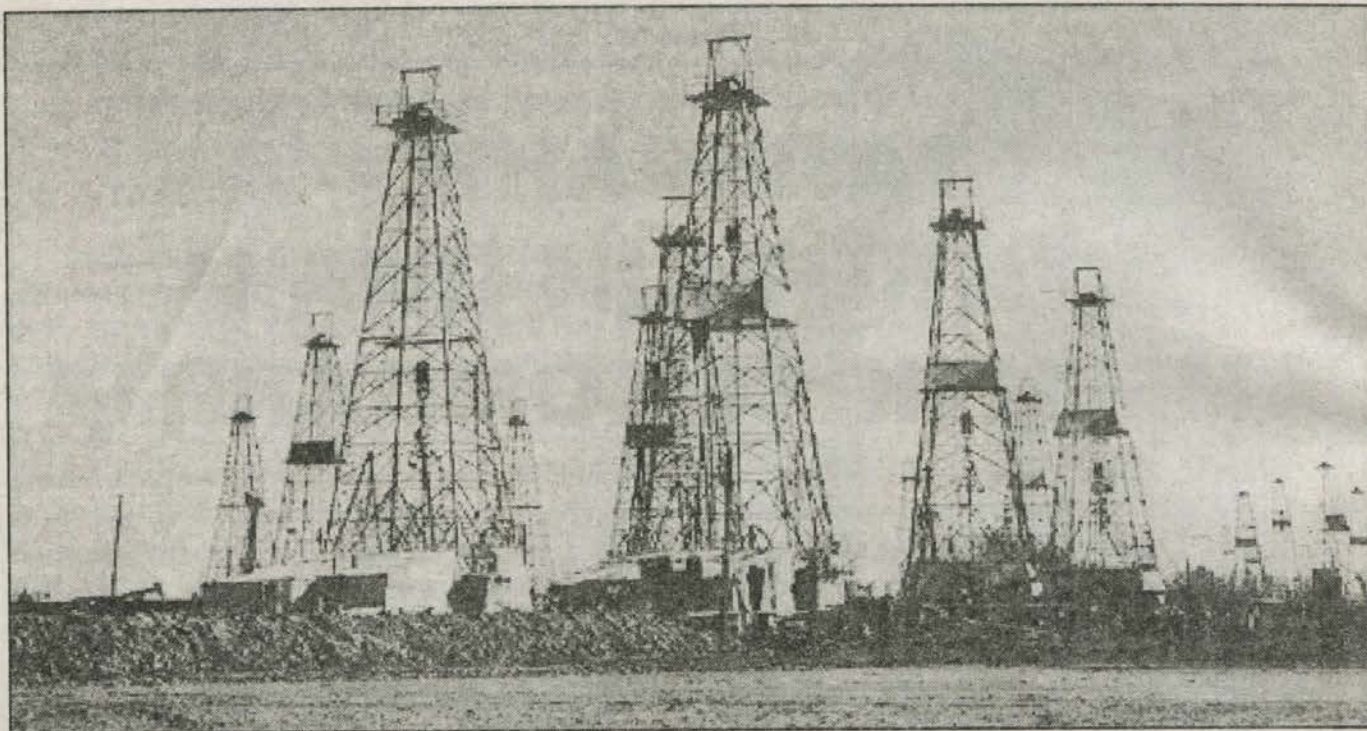
После пада Хекматјара, према новим одређењима Вашингтона, талибанима



је омогућено да поново успоставе ред и стабилност у Авганистану и стану на пут трговини дрогом. Меду тим, мир још није успостављен, гајење мака се интензивира у областима које контролишу „студенти религије”, који су недавно пружили гостопримство

пребогатом Саудијцу Осаме бин Ладену, умешаном у неколико исламистичких атентата у Саудијској Арабији. Индиректно користећи једног од најзначајнијих финансијера сунитских исламистичких покрета, премда га званично оптужују за атентате против Американаца, може се сматрати да се Сједињене Државе „спремају за будућност”, посредно фаворизујући најрадикалније крило саудијског исламизма, оно које је, чини се, опчинило чак и принца-наследника Абдалаха, који ће вероватно доћи на власт после садашњег краља Фахда.

Афера талибана је, дакле, посебно занимљива за нашу студију, јер нам



омогућава да релативизирамо аргумент по којем, идеолошки антиамериканизам исламиста, као и терористичке акције које они повремено предузимају против Американаца, чине мало вероватном тезу о исламско-америчком савезу. Древни савез са Саудијцима, индиректна подршка дата иранској револуцији, подршка Хезб-исламију и талибанима у Авганистану, стратешки савез са Пакистаном, подршка пружена египатском Гама-исламији, као и тесне везе са ФИС-ом, ГИА и Нахнахом у Алжиру, су, уосталом, непорециви примери, који говоре о постојању историјског континуитета у происламистичкој спољној политици Сједињених Држава. Стратегија заснована на одбрани виталних економских интереса и контроли петролејских ресурса не може ни у ком случају, са становишта нације која свој идентитет и суштинске вредности заснива искључиво на економском критеријуму (САД), да буде ометена вербалним изјавама о мржњи, па чак ни убиством неколицине америчких грађана. Овакав „горак укус у устима“ има, напротив, тенденцију да хладне америчке стратегије наводи да се још више удварају исламистима, рачунајући да ће променити своју слику у очима оних који осуђују „велику Сагану“, али поседују

највеће досад откривене залихе нафте. Јер, само дуготрајно америчко присуство на Средњем истоку значи нешто за стратегије Сједињених Држава.

### Нафта за моћ

Користећи неповерљивост муслимана према европским колонијалним силама, Вашингтон је успео да од краља Ибн Сауда, 29. маја 1933. добије прву петролејску концесију за читав источни део Саудијске Арабије. Концесија је заправо припала новоствореној Арапско-америчкој нафтној компанији (Арамко) коју су чиниле „Калтекс“ (бивше *Standard Oil of California* и *Texaco*), *Standard Oil of New Jersey* и *Mobil Oil*. Драгоцена течност је почела да шикља 1938. у области Хаса, коју је Ибн Сеуд освојио 25 година раније.

Попут данашње Муслиманске браће или вођа ФИФ-а, и вахабитски верски чистунци су нападали западну цивилизацију, дакле и америчку. Али, Американци, као трговински партнери, пружали су им техничке гаранције и сарадњу лишена колонијалистичког задаха. Прећутни споразум је био следећи: „Ви нас пуштате да примењујемо исламски закон и управљамо Саудијском Арабијом према својим, антизападњачким вредностима и ми ћемо



**Нема сумње да Вашингтон наставља и данас да користи непопуларност бивших колонијалних сила, у циљу да буде једини корисник уговора о искоришћавању течних горива, чија су највећа налазишта смештена на Блиском и Средњем истоку, у који укључујемо и исламске републике бившег СССР-а (првенствено Казахстан и Азербејџан).**

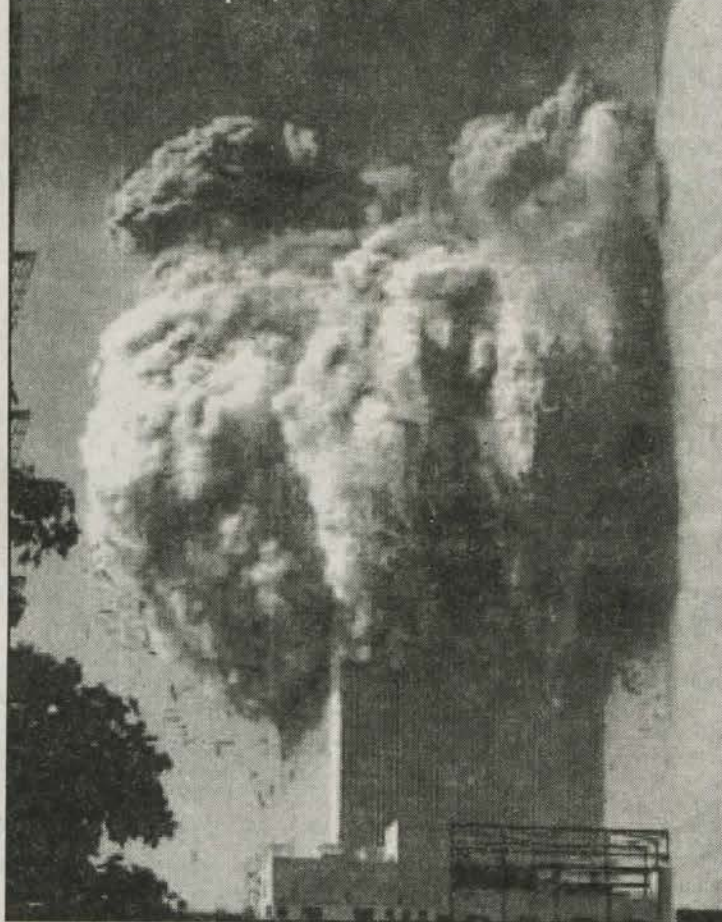
економски да сарађујемо са вама". Таква врста споразума ће да постане идеални модел, стратегијска парадигма на чијем примеру треба да се сазда америчко-исламистички савез, који је и данас на снази.

Нема сумње да Вашингтон наставља и данас да користи непопуларност бивших колонијалних сила, у циљу да буде једини корисник уговора о искоришћавању течних горива, чија су највећа налазишта смештена на Блиском и Средњем истоку, у који укључујемо и исламске републике бившег СССР-а (првенствено Казахстан и Азербејџан). Ако томе додамо залихе муслиманских земаља северне Африке и црне Африке, више од 75% познатих светских налазишта су у рукама муслиманског света, и неком будућем исламском блоку могу да обезбеде значајну економску и стратешку моћ. Јер, Европа, за разлику од америчког континента, или Далеког истока, практично нема доказаних залиха, на страну оне у Русији, залихе у Северном мору тешко да могу Норвешкој и Великој Британији да дају енергетску самодовољност даље од 2015. године.

### Своје чувају, туђе експлоатишу

Због тога, Сједињене Државе, које желе да што спорије исцрпе властите резерве (које су данас много мање од оних које поседује само Саудијска Арабија), теже да и даље контролишу проток нафте и користе привилеговану улогу коју у том протоку игра долар. Тежња коју је Роберт Пелетро, задужен за Блиски и Средњи исток врло јасно објаснио 6. априла 1995. пред америчким Конгресом: „амерички приоритети у региону су: преговарати и склапати споразуме о безбедности у области Залива, како бисмо тамо осигурали стабилност и приступ резервама нафте, која је од виталног значаја за наш економски про-

**Бумеранг: сарадња са Осамом бин Ладеном је, ипак, прескупо стајала Американце. (Ако је Бин Ладен заиста прави и/или једини организатор напада на Светски трговински центар. Постоји тумачење да у најдубљој позадини напада стоје сами Американци, као би добили повод за агресију на Авганистан и размештање својих трупа у кључном региону централне Азије. Са те позиције, осим непосредне претње Кини, Русији и Индији, САД ће имати много бољу контролу над стратешким налазиштима нафте.)**



сперитет; осигурати приступ америчким компанијама у регион...". За Вашингтон је, дакле, од виталног интереса да посади своје компаније у скоро све области које поседују откривена и дуготрајна налазишта. То Сједињеним Државама омогућава да очувају енергетску независност која је неопходна за остваривање њихове међународне превласти, чак и онда, када се кроз неколико деценија, америчке резерве нафте буду исцрпили. „Политика, трговина и историја се савршено уклапају, да би боље објасниле привилеговане односе које Сједињене Државе одржавају са Саудијском Арабијом”, објаш-

њава Ралф Буштани. „Остављајући им преко 50 милиона тона годишње, далака Арабија превазилази суседни Мексико. Више-струке везе, саткане са вахабитским краљевством од његовог настанка, природно се продужују у споразуме о нафти, који Сједињеним Државама омогућавају да задовољи два услова: њихови партнери треба да буду у стању да обезбеде значајне испоруке по стабилним ценама, и да буду спремни да дају привилеговани третман америчким петролејским компанијама". Исто се, наравно, односи и на гас.

Због свега тога су америчке компаније недавно у Алжир уложиле милијарде долара и тамо имају многобројне техничаре (Bechtel and Company, Kenog), са намером да, поред осталог, остваре изградњу гасовода који би, преко Шпаније и Португала, требало да из Хаси р'Мела, снабдева читаву Европу гасом (капацитет транспорта 9,3 милијарде кубних метара годишње). Чињеница је да исламисти нису никада нападали ниједног од 7.200 Американаца запослених у нафтној и гасној индустрији у Алжиру и увек су подржавали америчке пројекте који су се односили на коришћење налазишта течног горива... „Од 120 убијених странаца, примећује Ксави-

јер Рауфер, ниједан Американац (...) Постигнута неутралност? Остаје чињеница: јула 1996, веома уочљиви, Американци су, без икакве заштите, догирали у петролејској луци, Арзев, поред Орана...".

Дакле, иза ватрених говора којима исламисти нападају „велику америчку сатану", постоји објективни савез између Вашингтона и сунитских фундаменталистичких покрета, који добар део свог економско-политичког успона дугују саудијској подршци. Саудијска Арабија је главни средњеоисточни релеј за америчку происламистичку политику, која има два главна циља: ослабити комунизам и арапски просоцијалистички национализам и сачувати контролу над најзначајнијим налазиштима нафте на планети. И у овом случају геополитика нафте омогућава да се у великој мери објасни дуготрајност троструког стратешког савеза: Саудијска Арабија - сунитски исламистички покрети - Сједињене Државе.

Припремио: Жељко Грујић

**Дакле, иза ватрених говора којима исламисти нападају „велику америчку сатану", постоји објективни савез између Вашингтона и сунитских фундаменталистичких покрета, који добар део свог економско-политичког успона дугују саудијској подршци. Саудијска Арабија је главни средњеоисточни релеј за америчку происламистичку политику.**

ЗЛОЧИНИ

# ГОВОР МРЖЊЕ

**Неопходно је подсећање на рат који се одиграо на просторима бивше СФРЈ, због покушаја власти у Србији да, уз новчани подстицај западних земаља, прогласе Србе за агресоре и наводне злочинце. Свакога ко се усуди да се сети невиних српских жртава оптужују за „говор мржње”. Наша дужност је да никада не заборавимо све оне који су свирепо убијани на својим вишевековним огњиштима из само једног разлога – јер су Срби.**

**П**одсећање на рат који се одиграо на простору бивше СФРЈ не би било нужно да су садашње власти у СР Југославији поменуле страдања неужних српских швила од стране муслимана и Хрвата. Доказа, за геноцид над Србима има на претек, од исказа сведока до аутентичних докумената и фотографија. Путем писаних и електронских медија Хрвати и муслимани су без икакве бојазни позивали свој народ да убија и протерује Србе. Чудно да нико то није видео ни чуо. Нико није видео колоне избеглица, срушене и спаљене српске куће и цркве, лешеве. Али, зато постоје жртве само на хрватској и муслиманској страни. За то кажу да имају доказе. Свакога ко покуша да стане на страну српских родољуба који су положили своје животе за отаџбину проглашавају „српским националистом” и оптужују га за „говор мржње”. Зар су ти људи заслужили да их заборавимо? Морамо ли да избришемо из историје сваки положени људски живот као да је у питању нешто безначајно? Досова власт на ова питања одговориће потврдно, јер њени досадашњи поступци су сасвим довољни докази да раде против Србије и Срба. Њихово деловање се најједноставније може описати као директно извршавање наредби са Запада. Премијер без устезања износи у јавност услов који му је поставила Међународна заједница за добијање новчане помоћи – испорука Срба Хашком трибуналу.

Никога осим Срба, досова власт није оптужила. За све имају „доказе”, само не за злочинце који су на најсвирепији могући начин убијали српско становништво. Презаузети су договорима са Карлом дел Понте о састављању оптужница и наредним испорукама за Хаг. Као да се утркују ко ће јој се више и брже додворити. Срби су представљени као агресори и злочинци, а сви остали учесници у рату као невинне жртве.

## Медијске манипулације

Западни медији, уз подршку Европске заједнице и Ватикана, једину кривицу приписују Србима. Србија је представљена као агресор јер је подржала своју браћу преко Дрине, док Хрватска



никада није кажњена, а ни осуђена од стране светске јавности за подршку коју је пружала босанским Хрватима и муслиманима.

## „Сто за једнога”

Историја се поновила и то у двадесетом веку који је назван цивилизованим. Тај део наше историје покушавају да избришу, убеђујући нас да је одбрана исто што и агресија.

Летак који се појавио у бившој БИХ са насловом „Шта са Србима у исламској Републици Босни и Херцеговини”, има следећи садржај: „При-

**Доказа, за геноцид над Србима има на претек, од исказа сведока до аутентичних докумената и фотографија. Путем писаних и електронских медија Хрвати и муслимани су без икакве бојазни позивали свој народ да убија и протерује Србе. Чудно да нико то није видео ни чуо. Нико није видео колоне избеглица, срушене и спаљене српске куће и цркве, лешеве.**

ближава се дан када ће доћи до најављеног проглашења Исламске Републике Босне и Херцеговине. Тај датум за који куца срце сваког босанско-херцеговачког и муслимана Санџака је,

1. Сваки појединац Србин мора бити свјестан одговорности цијелокупног народа за његове неконтролиране поступке: Казне за учињена злочјела биће колективне – за срушену муслиманску кућу бит ће срушено де-

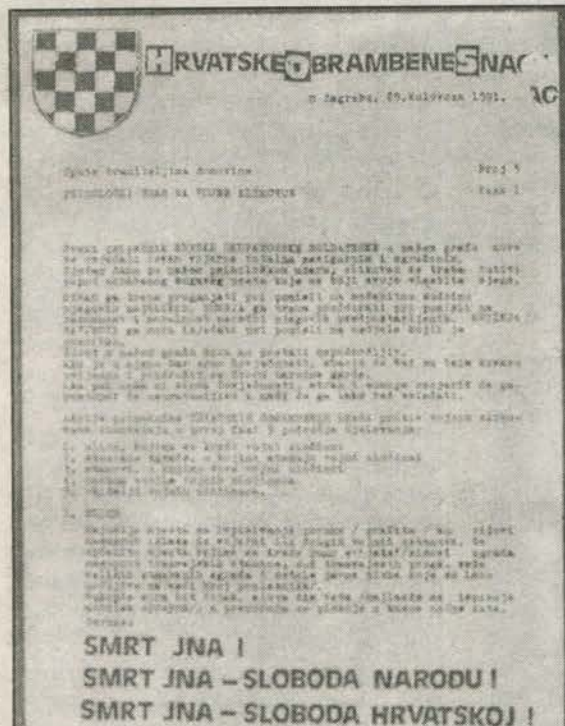
ком марта 1992. године у Мостару је дељен летак следеће садржине:

„ГРАЂАНИ МОСТАРА,

\* Снашло нас је зло,

које се зове - Срби

\* Снашло нас је зло,



сет српских – за једног мртвог Муслимана бит ће ликвидирано 100 Срба – за једног рањеног Муслимана (овисно о тежини ране) 10 – 50 Срба.

2. Сви Срби раде радно вријеме од 12 сати на дан, плаче су им сразмјерне лојалности свих запослених и у правилу су за 30% ниже од плата муслимана на истом радном мјесту.

3. Срби имају право првенства код отпуштања вишка радника.

4. Срби не могу посјећивати све јавне установе без посебних пропусница.

5. Срби храну добијају на топкице и то у продавницама које ће радити посебно за њих.

6. Срби немају националних странака, ако не буду поштовали правила политичког живота немају право политичког организовања нити право гласа.

7. У Исламској републици Србима се не одузима право производње алкохола али и муслимани имају право користити шеријат за све становнике државе.

8. Срби су равноправни са муслиманима уколико добровољно пређу на прадедовску веру Ислам – нико никада нема право повлачити њихово живљења јер нису они криви што су Срби, ни једна генерација не може одговарати за поступак претходне или неких других које су јој претходиле.

9. Дobar Србин је жив и послушан Србин; или мртав непослушан Србин. Овај летак није усамљен случај. То-

које се зове – војска

\* Игнорирајте Србе: на улици,

у сусједству, у улазу,

на послу, у дружењу...

\* не пружајте никакве услуге

Србима, псима (нек опросте пси)

и србочетничкој војсци

\* вршите диверзију објеката

и средстава, који припадају

Србима и војсци

\* о садржају летка обавјестите

све своје пријатеље, родбину

и познанике

\* они убијају, зар не!

\* боље сами него с њима

**СВЕНАРОДНИ ОТПОР**

Ови документи показују шта је, у ствари, „говор мржње” и од кога је, заправо, потекао.

**Запад не види и не чује за трагедију Срба**

Велики број Срба је страдао на територијама бивше Босне и Херцеговине и Хрватске. Над Србима је извршен геноцид, али ниједна међународна „хуманитарна” организација није показала ни најмање интересовање за ова страдања иако су им достављани документи. Државни документациони центар за истраживање ратних злочина против припадника српског народа, 26. јула 1992. године, под бројем 55/92, доставио је Бернару Кушнеру, министру за социјалне и хуманитарне послове у Влади Француске, писмо следе-

**5. Најкарактеристичнији примјери прогонства и исељавања Срба у БиХ изражено у процентима (подаци из пописа 1991. године), или по броју:**

Општина	Прије рата било Срба у % (броју)	Сад има Срба у % (броју)
Модрича	33%	нема ниједног Србина
Тузла	15,5%	око 4,5%
Живинице	5%	нема ниједног Србина
Кладањ	26%	нема ниједног Србина
Бановићи	14%	нема ниједног Србина
Калесија	18%	око 3% (на територији под контролом Војске Републике БиХ)
Травник	11%	нема ниједног Србина
Нови Травник	13,3%	нема ниједног Србина
Бугојно	18,9%	око 5%
Дервента	40,8%	око 5%
Босански Брод	33,8%	нема ниједног Србина
Јајце	19,3%	око 4% (на територији под контролом Војске Републике БиХ)
Сарајево	33%	око 7-8% (или у конц-логорима или на територији под контролом Војске Републике БиХ)

како већ одавно познато, 31. децембар ове године. Како су неке назнаке показале могло би доћи до противљења бх. Срба овом повјесном догађају. С тим у свези подузете су неке мјере које би се примјениле уколико српско пучанство Босне и Херцеговине не буде сагласно а овом идејом.

претходно стање живљења јер нису они криви што су Срби, ни једна генерација не може одговарати за поступак претходне или неких других које су јој претходиле.

9. Дobar Србин је жив и послушан Србин; или мртав непослушан Србин. Овај летак није усамљен случај. То-

ће садржине: „У Сарајеву, у многим квартовима, постоје сабирни логори и друга мјеста у којима муслимани злостављају и убијају грађане српске националности, односно православне вјероисповјести. Државни документациони центар за истраживање ратних злочина против припадника српског народа на територији Српске Републике Босне и Херцеговине, на основу изјава свједока који су прошли тортуру, као и на основу других поузданих извора, до сада је утврдио тачне локације, врсте и обим тортуре само за неке логоре у Сарајеву. Познати криминалци чији је излазак на слободу, прије отпочињања ратних сукоба, омогућио Алија Изетбеговић помиловањима у име Предсједништва БиХ, формирали су „приватне“ затворе по подрумима стамбених и других зграда, гаражама, пословним просторијама приватних предузећа, о чему свједоче многи цивили који су ослобођени путем размјене. Карактеристично је свједочанство Жељка Рашевића, дато Српској телевизији на Палама 22.7.1992. године, који је прошао кроз прави мали подземни ланац „приватних“ затвора у Сарајеву. „Власници“ ових затвора, према изјави Филипа Вуковића, шефа Државне комисије за размјену заробљеника при Влади Босне и Херцеговине, за пуштање на слободу неког ухапшенника узимали су од истог откуп у висини од 300 до 3.000 њемачких марака.

Бивши централни затвор у Сарајеву је најкриминисанији сарајевски логор за Србе. За управника Затвора, од почетка рата, односно од првих привођења Срба, постављен је сарајевски криминалац и наркоман Ђело Барјамовић, који је лично учествовао у хапшењу, привођењу, малтретирању, и убијању ухапшених мушкараца и жена српске националности. У управи затвора, према својеручно написаним изјавама малтретираних Срба, нашао се и сарајевски глумац Јосип Пејаковић. Командант 5. спрата, гдје су затворене жене, је Сулејман Хоро, син Рамиза, из Фоче. Извјесни (...) (Кемал) специјализовао је силовање малолетница, дјевојака и млађих жена, извјесни Фудо (Фуад) сакупио је већу колекцију златног накита отетог од затвореница, извјесни Јусуфовић, син Есме, у Затвор је долазио као на рекреацију – да би вршио тешко насиље над затворенима. Од ухапшених грађана тражи се да, под физичким насиљем, потпишу изјаву, као из најцрних поглавља затворске праксе. Кроз овај затвор прошло је, или је до сада у њега привођено више од 2.000 људи, а претпоставља се да се тренутно број затворених креће око 300.

Напуштена касарна „Виктор Бубањ“, однедавно је позната и под именом „Јукин затвор“, према њеном управнику Јуки Паразини, команданту специјалних јединица оружаних снага

Босне и Херцеговине, на коју дужност га је именовало Предсједништво БиХ...

Стадион на Кошеву претворен је у концентрациони логор кроз који је прошло више од 6.000 Срба...

Американци, Немци, Французи, Енглези и многи други са Запада, остали су неми пред трагедијом нашег народа. Зашто би сада било другачије? За време рата најпознатије светске телевизијске станице монтирале су прилоге како би целом свету Србе представили као највеће дивљаке и злочинце. Српске жртве су представљали као муслиманске или хрватске. Лажима су покушавали да прикрију чињенице. Сврха овог текста је да покаже да чињенице постоје и да се бар неко у Србији сећа невиних жртава, страдалих само зато што су желели да живе мирно и у слободи на својим вишевековним огњиштима. Није им дозвољено, само зато што су Срби и православци. Нашли су се као „препрека“ стварању етнички чисте католичке хрватске државе.

Нису заслужили да их заборавимо и да остану само број више у разним евиденцијама.

**Весна Марковић**



# ... Вечнаја памјат Косовским мученицима и Светом цару Лазару ...

**Н**е сећам се тачно колико пута смо били, али сигурно више од два пута, на Разбојишту о Видовдану (28. јуна), али се веома добро сећам како је то било.

То се догађало у годинама 1947 - 1950. (док се славила школска слава Свети Сава), када је нас децу – своје унуке, покојни деда Драга Бојков потрпао рано ујутро у кола и повезао на Разбојиште. Кола су била добро опремљена сламом и сеном прекривеним вуненим прекривачима из домаће радности, које су моја мајка, тетке и на на у дугим зимским ноћима исткале и богато шарама украсиле. Вуча је била воловска и путовало се вероватно више од два сата, што је за мене и моју браћу и сестре била вечност, али веома узбудљиво, пошто смо знали где идемо.

Стигавши на Разбојиште, подаље од брда Газиместан на коме је споменик Косовским јунацима, а ближе Барјактаревом тулбету – подигнутом на месту где је погинуо старији син Муратов Јакуб, испрегнути су волови и намирени сеном. Онда смо предвођени дедом ишли преко цветног поља са доста дивље траве према Газиместану. Деда нам је успут причао и објашњавао који је цвет, по легенди, од турске а који од српске крви настао. На самом Газиместану, на северној падини где је била и ретка шумица, више по које танко дрво овде-онде, било је највише цветова косовског божура. Ту је, чини ми се, упадљиво било више цветова светлоцрвене боје насталих од српске крви од оних тамноцрвених насталих од турске. Деда нас је стално опомињао да случајно не гразимо на који цвет, а убрати-откинути – то нисмо смели ни помислити.

Најсвежије сећање и најузбуљивије је било време за ручак. На простртом ћилиму постављено је јело, то је обично била једна или две тепсије кол-пите и грне киселог млека. Сви смо са великим узбуђењем чекали следећи дедин чин. Нико није ни покушао да узме парче пите док деда не почне, иако смо сви били добро изгладнели трчећи по пољу и од цвета до цвета распознавајући који је чије крви. Деда би се окренуо



према месту највећег страдања – брду Газиместан и изговорио на црквено-словенском молитву:

„Оче наш иже јеси на небеса, да сјатсја имја Твоје, да будет Царство Твоје, да будет воља Твоја на земле као на небу и дај нам днес хлеб насущни и опрости нам долгове наше као што ми опраштамо должницима својим и не воведи нас во искушеније но избави нас од лукавова. Амин. Нека је вечнаја памјат Светом цару Лазару и свим Косовским мученицима.“ Ову последњу реченицу сви смо за њим изговарали.

По завршеном обеду и одмору у хладовини сенке коју су кола стварала, спремали смо се за повратак. Волови су сада сами журили, ваљда знајући да се враћамо кући. Лагано труцкање по меканом путу успављивало је нас децу све до изласка на тврди пут од макада-

ма, када смо се будили од звекета и пиштања каменчића смрвљених испод шина точкова. Тако је протекао дан који је у нашој кући био увек нерадан, дан-светковина, док су бригадири водили раднике колектива и колхоза на њиве, а сунце је неколико копча одскочило од изласка иза источних брда.

Увече, за вечером и после ње, отац, стрица и остали укућани питали су нас како је било и да ли је било још света. Ишчуђавали се што није било више људи и онда су почињале приче како је некад било. Отац би обавезно испричао своју причу о прослави Видовдана када је он био дечак. То је вероватно била 1929. година када се на Разбојишту обележавала 540-та годишњица Косовске битке и када је то био општенародни сабор и помен. Поред свих других уобичајених начина прославе, централни догађај је био позоришни

приказ дела битке, наравно за народ најинтересантнијег, када је Милош распорио цара Мурата. Отац је тај део посебно сликовито описивао, тако да и данас као да чујем „... Цар Мурат је изваљен на миндерлуку пушио дугачки чибук, а Милош му прилази и сагиње се као да ће му пољубити стопало, а онда муњевито вади нож из чизме и распори Мурата, од учкура до бијела грла. Крв се није видела али из распора покуљала су црева, и то нека велика. Вероватно су му испод хаљина ставили воловска...“ На ову упадицу обавезно би смо се сви од срца насмејали...

Тако је било то онда, средином прошлога века, када се још могао видети покоји свитац над житним пољима Косова.

Искре наде појавиле се средином деведесетих, нарочито непосредно пре 1990. године, у духовну обнову српског народа практично на свим просторима некадашње СФРЈ. До тих дана, Срби у Србији, бар 90 посто њих није знало да српског народа има и ван Србије. Можда је знало више од тог процента за Босну и Херцеговину, али више као „Босанце“. За Косово и Метохију агресивна шпигарска пропаганда, боље рећи „подаци“ званичних власти настојали су да Срба буде што мање (чак и испод 10%), па је народ из Србије сваког ко је са Косова и Метохије сматрао и називао Шпигаром. О Србима у Хрватској (Крајина, Барања, Славонија, Лика...) да и не говоримо. За нас у Србији, у Хрватској су живели само Хрвати. Но, то је друга тема.

Моје сећање се односи на тај период наде у духовну обнову, када су почели да се подижу и подигнути су многи храмови широм Србије, међу њима, мислим да је после 50 година од почетка радова, подигнут и Храм Светог Саве на Врачару, сада један од заштитних знакова Београда. Међутим, највеће узбуђење догодило се приликом једне посете родном крају и обавезног обиласка споменика Косовским јунацима. Прилазећи споменику, на педесетак метара југозападно од њега, са леве стране пута, наишао сам на мермерни бели стуб-споменик. Пришао сам ближе и питао се да ли стварно видим то што видим? Некада сам негде прочитао или на неки



други начин сазнао да је ту, на Газиместану, постојао такав или сличан стуб, подигнут од Деспота Стефана Лазаревића. На стубу су уклесане речи Деспотове, у славу његовог оца Мученика цара Лазара. Сада то видим поново подигнуто, а да ли је на истом месту као некад и није битно, важно је да је тај



белег ту и да је незаобилазан за сваког намерника. И док сам читао стихове Српског Деспота, најпре на старословенском, а онда на другој страни на српском језику, сузе радоснице су ми се сливале низ образе. Још један СВИТАЦ се појавио на Косову. И увек, када сам обилазио родбину, обавезно бих отишао на Газиместан, стао пред споменик и увек поново читао стихове:

Човече који Српском земљом ступаш,  
било да си дошљак или овдашњи,  
ма ко да си и ма шта да си,  
када дођеш на поље ово  
које се зове Косово,  
по свему ћеш угледати пуно  
костију мртвих,  
те са њима и камену природу,  
мене крстозначног и као стег  
видећеш како посред поља  
усправно стојим...

Да ли ови стихови још постоје на Газиместану? Да ли је мермерни стуб-споменик још увек усправан и усмерен према небу? Не знам, а и немам кога да питам. Прочитах и чух о десетинама срушених храмова и споменика постојања. О њему – ништа. Бојим се да није прошао као његов претходник. Да није уграђен у темељ или као један од степеника неког шпигарског дворца каквих има на хиљаде. Турци су рушили цркве и од њих градили џамије или хуприје (мостове), нешто као „за опште добро“. За ове такво нешто не постоји. Постоји само сила, а сила се огледа и у „њиховом“ имању, а да ли је опљачкано, то и није важно...

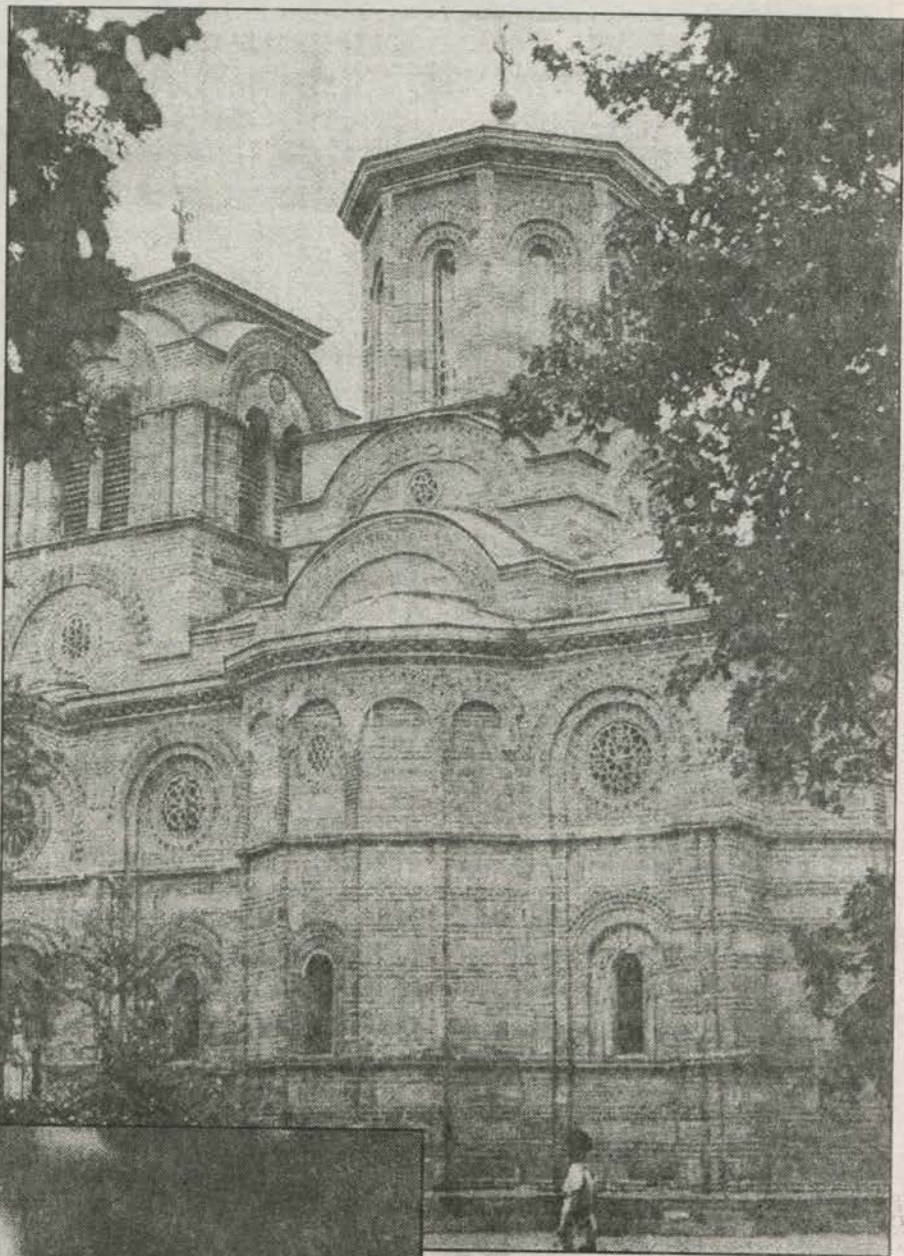
Сада, на почетку јесени 2001., како су далеки ти дани... Пре две и по године, док нису почели да нас бомбардују Американци и њихови помагачи, није ми ни падало на памет оно што се догађало при крају другог великог рата. Сада су оживеле приче старијих о бомбардовању железничке станице и ложнице од стране савезника - истих оних који су нас 1999. године немилосрдно засипали из софистицираног, застрашујуће разарајућег оружја. У тим причама о претходном рату небо се црнело од великих авиона-бомбардера око којих су као осе облетали мали авиони, вероватно ловци као заштита, а земља подрхтавала од силне буке. Гађали су возове, вагони-цистерне су летели у висине, пламен од запаље-



ног горива дизао се до неба... Ипак, кад издвојим приче о Другом рату и сећања, остаје ми само мој доживљај као једино што памтим из тог рата. Имао сам само око 2 и по године и запамтио сам да се поред мајке из неког разлога држим за нешто испод неког дрвећа, да не бих пао у воду. Касније, као дечак, подстакнут причама из тог времена, одлазио сам до реке и могућег места где је мајка нас децу водила у заклон. Јасно ми је било да сам се држао за корење врбе које су пролећне бујице подлокале. Није ми било јасно зашто сам се плашио пада у корито реке чије су обале биле високе метар, метар и по, а сама дубина воде једва да је прелазила преко мојих колена, дечака од 12 година. Касније сам схватио. Био сам дете од само две и по године, а метар и по висине и непозната дубина воде је за дете била непосредна опасност, страшна висина или дубина – исконски страх. Како ли је тек било деци свих узраста током овог последњег, за нас великог, а за Америку и Европу (предвођену, гле ироније, Немачком) срамног рата? Сигуран сам, остаће нека СЕ-ЂАЊА те деце за све оне који долазе за њима.

Косовски божури и сада цветају и цветаће само тамо и нигде другде на овој планети не могу. Верујем да су хиљаде деце биле на Газиместану и да су запамтили ону белу мермерну пирамиду и прочитали стихове које ће памтити и они што, као што рекох, долазе за њима.

Морам рећи овде нешто и о свом оцу, чини ми се да је прилика. Рођен је за време окупације у Првом Великом



рату. Био је ратник у окупираној зели у Другом Великом рату, пред крај прошлог века, крвавог за овај народ. У својим деведесетим годинама (осамдесет и друга му је) мој отац допао је у „најгору окупацију“. Како он рече, „ваљда што је демократска“, а он се зове СЛОБОДАН. Ваљда ће и њу најживети, ако ништа друго ради имена свога, истине и гробова предака. Свевишњи ће се за то постарати, али треба му и помоћи. Последњи догађаји пружају, надајмо се, помоћ да то виде и они који нису хтели да виде. Тако рекох, а мислим да су то чинили и да је то све њихово дело у ароганцији створено, мислећи, ваљда, да су недодирљиви. Да ли ће бити тако, остаје да се види, надајмо се управо да ће они то увидети. Што пре, то боље, и на корист свих.

Писано 11. септембра 2001. године, у Мељинама код Херцег Новог.

Љубинко Грујић

# СТАРИ АМИЦА

**Симо Милосављевић Паштрмац, један од ретких људи у Србији тога доба, који је смео да прекоме кнезу Милошу Обреновићу у лице каже шта мисли, обележио је бурни део српске историје. Јунак из Првог и Другог српског устанка временом је постао, после Милоша, најважнији и најутицајнији човек у Србији. Данас се о њему, нажалост, мало зна.**

С ећате ли се оне јетке и заједљиве песме Јована Јовановића Змаја, која почиње речима: „Једанпут иде стари Амица...“? Даље се говори како је стари јунак поносно прошетало са сином до вашара и тамо понудио да му купи млетачку свилу, женевски сат, златом оковану сабљу, пиштоље, али на очев ужас, син се определио за печење („ја сам волео коње и сабље, а син ми јарца печеног“).

Био је то тежак ударац за човека, који је обележио бурни део српске историје. Иако Јован Јовановић Змај у својој песми не наводи ниједно конкретан име, у Србији тога времена сви су знали о коме је реч, па чак и они који нису чули за истинит догађај, који је инспирисао песника. Знали су, јер само је један човек тада имао надимак Амица. Био је то Симо Милосављевић Паштрмац, човек који је био и лева и десна рука књаза Милоша Обреновића и коме је испред чувеног таковског грма 1815. године књаз Милош у руке предао крсташ барјак, објављујући на тај начин почетак Другог српског устанка.

## Нашли су се

Симо Милосављевић Паштрмац је био борац и јунак и у доба Првог српског устанка, али га је тек пргави и плаховити Милош примио у своју околину. Презиме Паштрмац добио је јер је потицао из сјеничког села Паштрме. Неки веле да је разлог блиских веза Симиних и Милошевих чињеница да су обојица подједнако волели и срмом оковану кубуру, али и разне гурманлу-

ке (што би рекао народ - нашили су се). Други, опет, кажу да је Амицин шаливи дух био то што је ова два јунака спојило. Све је окретао на шалу, па је знао и болног да насмеје. Додуше, за Амицу се све друго могло пре рећи, сем да је комедијант. Био је познатији у тадашњој Србији од већине Милошевих кнежева, кметова и намесника. Чак су

да заварају у погледу правог карактера Амициног. Он је пре свега био јуначина, у бојевима против Турака увек се истицао, па чак једном и спасао живот свом пријатељу и господару Милошу Обреновићу. Био је неустрашив и никада ни пред ким није узмакао. Премда је дуго владао како је хтео и био једини суд и судија у Србији, Милош је

**Премда је дуго владао како је хтео и био једини суд и судија у Србији, Милош је увек волео да чује и Паштрмчево мишљење, а често би га и послушао, јер је он знао и да га орасположи и да стиша кнежев гнев. По нахијама је било опште познато да, ако неко има нека посла са кнезом, боље му је да прво поразговара са Амицом, па тек онда да се појави Милошу на очи.**

се многим пред њим тресле ноге од страха. Зато су скоро сви угледни Срби, али и Турци, настојали да буду у добрим односима са Амицом и просто се отимали о његово пријатељство. Временом, Амица је постао друго „ја“ кнеза Милоша Обреновића. Милош је могао све да каже другима, али само је Амица имао право да све каже Милошу (без последица, наравно). Обојица су били велики јунаци, али и велики циници.

## Јуначина веселог духа

О догодовштинама и друговању Милоша Обреновића и Симе Милосављевића Паштрмца, званог Амица, постоји много прича и анегдотица, углавном шаливих, које би могле лако

увек волео да чује и Паштрмчево мишљење, а често би га и послушао, јер је он знао и да га орасположи и да стиша кнежев гнев. По нахијама је било опште познато да, ако неко има нека посла са кнезом, боље му је да прво поразговара са Амицом, па тек онда да се појави Милошу на очи. И људи су се тога држали, поготово када су од кнеза тражили какву правду. Знало се да се преко Амице могу обавити и крупне државничке ствари.

## Селевачка афера

Једном речју, Симо Милосављевић Паштрмац је био веома утицајна личност у Србији. Кнез Милош чак никуда није хтео да иде без њега. Паштрмац је једина особа у историји, која је била упозната са тачним размерама Милошевог богатства. У народу је остала упамћена једна анегдота о догађају, који је дуго био прикриван, а затим назван „Селевачка афера“, коме је „кумовао“ баш стари Амица. Догодило се једном да је кнез са пратњом путовао запрежним колима у Пожаревац. Пут га је водио поред села Селевац близу Смедерева. Тик уз друм селевачке жене и девојке су управо тада жњеле жито. А Милош, такав каквим

**За Амицу се све друго могло пре рећи, сем да је комедијант. Био је познатији у тадашњој Србији од већине Милошевих кнежева, кметова и намесника. Чак су се многим пред њим тресле ноге од страха. Зато су скоро сви угледни Срби, али и Турци, настојали да буду у добрим односима са Амицом и просто се отимали о његово пријатељство. Временом, Амица је постао друго „ја“ кнеза Милоша Обреновића.**



га је Бог створио, никад се није либио да баци око на лепо женско чељаде, па је тако било и овај пут. Поворка је застала и упустила се у разговор са „селевачким Сабињанкама“. Једној од њих то није било право, те је отрчала у село и сеоском кмету испричала како се крај пута малтене одиграва права трагедија. Разуме се, није препознала кнеза Милоша. Кмет је, наравно, одмах окупио све мушке главе у селу и у трен ока разјарени мужеве, очеви и браћа појурили су да казне „напаснике“. Несрећни Милош и његова пратња једва су извукли живе главе, иако ништа рђаво нису учинили, па чак нису ни излазили из кола. Али, то није крај приче. Случај је хтео да неколико година касније једна девојка из Селевца роди ванбрачно дете, што је тада било незамисливо. Она је признала смедеревском суду да је отац детета један момак из села. Суд је пресудио да обоје добију по 25 удараца, он батином, а она штапом и да младић преузме дете на старање. Верховни Суд Народа Србског потврдио је пресуду суда у Смедереву, па је остало још да само кнез својим печатом потврди

пресуду. Он је то и хтео да учини, али се ту нашао Амица и просто завапио: „Немојте, господару, образа вам, потврђивати пресуду, ако памтите нашу селевачку бруку!“ Милош се на кратко замислио, па рекао: „Имаш право, Амица! Пиши, хато. Када оно некада ми у Селевцу са својом пратњом хтедосмо са селевачким женама љубезно разговор водити, Селевчани се као помамни дигоше на свог земаљског оца и законитог владатеља и замало га не умлатише под изговором да им је на образ ударено, док видимо да у том селу људи на образ не пазе. Стога поништавам пресуду и остављам Селевчанима на вољу да живе ко с ким хоће, а Суд Народа Србског да се у те њихове ствари ич не меша!“

#### Поклекао пред слабијим непријатељем

Ако Амици бојеви и Турци нису могли доћи главе, убио га је много слабији непријатељ - јело и пиће. Паштрмац је волео добар залагај и капљицу више него ишта. Умро је 5. августа (по јулијанском календару) 1836. од тако-

зване „водене болести“. Док се Амица спремао да оде Богу на исповест, кнез Милош га је упитао како жели да га сахране. „Као пса“, одговорио је Паштрмац и доказао да је и у самртном часу расположен за шалу. Симо Милосављевић Паштрмац, лева и десна рука Милоша Обреновића, имао је тада 60 година. Сахрањен је свечано, са највећим почастима, по изричитом захтеву кнеза Милоша.

#### Епилог и епитаф

Амицин син, онај из песме Јована Јовановића Змаја, који је зарад печења олако одбио сабље и пиштоље, није наставио очевим јуначким стопама. Постао је професор и запослио се у Београду. Звучи иронично, али умро је релативно млад, и то баш од печења. Једном приликом, путујући Србијом, наишао је на месо на пању, наручио порцију и заразио се говеђим прештом. Умро је у најстрашњим мукама. Тако се угасило име Паштрмац. Додуше, живела је Амицина унука, која је по карактеру била исти деда, али једно је Амица, а друго његова унука. Кнез Милош је свом пријатељу подигао споменик и наредио да се уклеше следећи текст: „Овде леже кости мужа многозаслужног за Србство, вернејшег содруга и љубимца светлога књаза Милоша Обреновића, надворнога совјетника Симе Милосављевића Паштрмца, који се представио Господу у Крагујевцу 5. августа 1836. у 60. лету старости своје“.

Вук Фатић

**О догодовштинама и друговању Милоша Обреновића и Симе Милосављевића Паштрмца, званог Амица, постоји много прича и анегдотица, углавном шаљивих, које би могле лако да завајају у погледу правог карактера Амициног. Он је пре свега био јуначина, у бојевима против Турака увек се истицао, па чак једном и спасао живот свом пријатељу и господару Милошу Обреновићу. Био је неустрашив и никада ни пред ким није узмакао.**

Писмо које је упутио Момчило М. Тошић бившем градоначелнику Београда Милану Ст. Протићу остало је без одговора

## ПРЕДЛОЗИ ЗА УКЛАЊАЊЕ НУКЛЕАРНОГ ОТПАДА ИЗ ВИНЧЕ

**ПРЕДМЕТ:** Предлог да уклоните нуклеарни отпад из Београда тако што ћете:

- (1) да спречите градњу дуготрајног одлагалишта радиоактивног отпада у Винчи,
- (2) да захтевате измештање постојећег „привременог“ одлагалишта радиоактивног отпада из Винче,
- (3) да захтевате измештање високо радиоактивног отпада од истрошеног горива нуклеарног реактора у Винчи,
- (4) да захтевате да се јавности саопшти истина о томе шта је све током последњих 40 година грађено у Винчи, и
- (5) да захтевате да се изврши демонтажа нуклеарног реактора из Винче.

Основни подаци о предлагачу: рођен сам у Мрчајевцима, општина Чачак 1942. године. Године 1966. завршио сам електротехнички факултет у Београду, одсек техничке физике (тзв. нуклеарни одсек). Од 1970. године па до средине 1998. године радио сам у Институту за нуклеарне науке „Винча“ из Винче. Радио сам десетак година и на Електротехничком факултету у Београду. Реализовао сам око двадесетак већих пројеката за потребе српске привреде од Чачка, Краљева и Крушевца до Суботице. Мрзим „*l'art pour l'art*“, ценим само учинке, борим се против различитих превараната, просипача магле, превртљиваца, стручњака међу политичарима а политичара међу стручњацима...

### Увод

Крајем педесетих година у Винчи је пуштен у погон нуклеарни реактор, снаге 6,5 MW који су пројектовали и изградили руски стручњаци. Од тог тренутка почиње тзв. „нуклеарна историја“ Института у Винчи, који је придев „нуклеарни“ задржао у свом називу све до данашњег дана. Оправдани разлог за то се може наћи само у једној јединој чињеници: у Винчи, као делу Београда, налази се неколико депонија различитог нуклеарног отпада који је током протеклих 40 година скупљан и преузиман из читаве бивше Ју. Учешће тзв. „нуклеарних“ научних радова у укупно објављеним научним радовима научника Винче већ одавно не представља неку значајнију бројку. Упркос томе, све што се ради у Институту и даље се смешта под капу „нуклеарног“. Ја мислим да се то ради само због ефективне владавине српског „нуклеарног лобија“ над српском науком, и не само науком...

Претходно сам изрекао са циљем да изнесем тврдњу да је „нуклеарни лоби“ финансијски и политички најјачи научни лоби у српској (југословенској) држави. Његови чланови су и многи највиши владини посленици, како они из претходних влада тако и ови из донадашњих влада. У прилогу изреченој констатацији наводим да се од 1989. године па до данас у Институту у Винчи гради једна друга „велика нуклеарна машина“ коју они зову Акцелераторска Инсталација „Тесла“. У ствари, ради се о циклотрону, који је по времену рабања и увођења у свет науке врхунски нуклеарног реактора, што значи да потиче из тридесетих година овога века. Током градње нуклеарног реактора у Винчи (а то је било крајем педесетих) у Загребу је грађен и изграђен један циклотрон, пореклом из Пољске, али, он никад није пуштен у погон. Промотори, заговорници и финансијери градње „српског циклотрона“ крајем миленијума били су Никола Шаиновић, Душан Каназир, Никола Митровић, Слободан Унковић, као виђени политичари, а Бранислава Перовић, Миодраг Стојић, Мирослав Копечни, Небојша Нешковић... као „стручњаци“ из Института „Винча“. Многи академици САНУ су постали академици на основу свог доприноса тој идеји, међу њима и Стеван Коички и покојни Милан Курепа, док се нада да то поста-

ну „изјаловила“ Бранислави Перовић, Николи Митровићу...

У пројекат је већ „стучано“ више десетина милиона долара, а од циља су сад 20 година после рабања идеје, даљи него што су били на почетку.

Дакле, кад се царне у питања која ја покрећем у овом писму, онда треба водити рачуна о томе ко су потенцијални „противници“. И ово, строго говорећи, није тема мог писма. Но, осећам обавезу да Вас упознам са тереном на коме ће се водити битка у вези са оним што Вам предлагем да покренете, да не би после испало да сам Вас навукао на терен са живим песком. Надам се да за сада бар схватате да ово није чисто стручан терен, и да због тога разумете потребу да се у битку укључе одговарајуће снаге са „друге стране“ фронта.

Начин на који функционише српски „нуклеарни лоби“ је релативно прост. Лансира се нека „велика и значајна тема“ у којој су сви они који о њој треба да се изјашњавају на важним местима – чисти ланци! Оног тренутка кад се у реализацију тог програма уђе одлуком неке владе, започиње процес непрекидног пресипања из шупљег у празно. Ни у једном тренутку не могу се ни од кога добити дефинитивни одговори ни на једно питање из скупа тзв. „нормалних питања“, као што су, на пример, кад ће то што се гради бити готово, колико пара је у то

**Учешће тзв. „нуклеарних“ научних радова у укупно објављеним научним радовима научника Винче већ одавно не представља неку значајнију бројку. Упркос томе, све што се ради у Институту и даље се смешта под капу „нуклеарног“. Ја мислим да се то ради само због ефективне владавине српског „нуклеарног лобија“ над српском науком, и не само науком...**

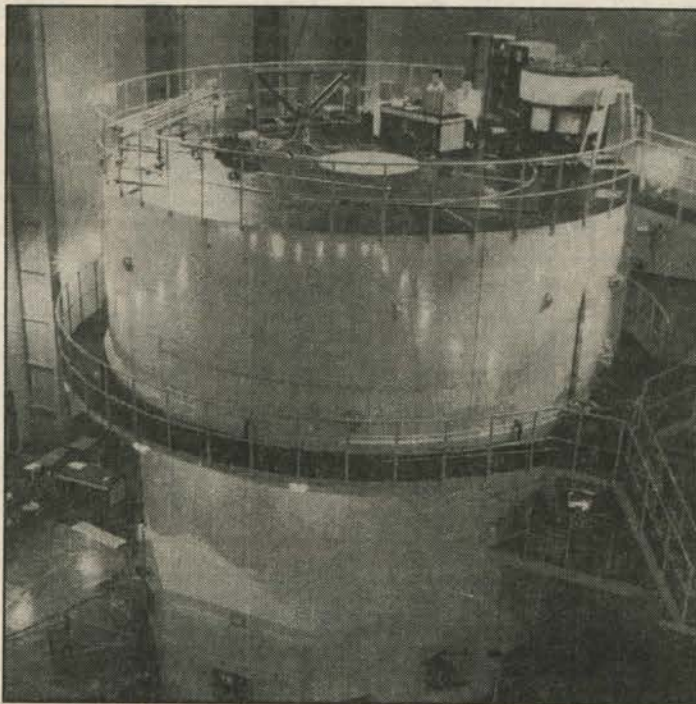
уложено, колико пара још треба уложити, чему ће то да служи кад буде завршено... Владе се мењају, новодошли важни људи у свом незнању верују да су они претходни знали шта су и због чега започели, па не смеју да одустану из страха од брукања у јавности те улажу и даље...

Дакле, кључни посао који српски „нуклеарни лоби“ мора да одради јесте да Влади наметне неки велики и тајанствени „нуклеарни“ пројекат, а то пак значи да се њихов главни посао обавља у време припремања предлога буџета. А буџет се припрема крајем године... То значи да је ово сад – сезона лова „нуклеарног лобија“.

Тако сам стигао до непосредног повода за ово писмо. У „Политици“ у којој „нуклеарни лоби“ има „своје новинаре“ пре неки дан прочитах

да се в.д. директора Института „Винча“ Илија Плећаш залаже за пројекат даље изградње одлагалишта нуклеарног отпада у Винчи. Плећаш је члан главног одбора СПС-а, а на в.д. функцији директора Института „Винча“ се, упркос закону, налази већ дуже од 18 месеци. На том месту је фебруара 1999. године заменио Мирослава Копечнија, који је после 7 година директоровања Институту у Винчи био „пао у немилост“ код Банета Ивковића, па га је Мира Марковић као „свога кадра“ заштитила тако што га је као председница Управног одбора Универзитета „Браћа Караџић“ преко ноћи именovala за ректора свог резервног универзитета, на ком месту је Копечни остао све док недавно није изабран за посланика ДОС-а, кад се, ваљда, разишао са својом Миром, бар званично, ако не и фактички...

Пројекат изградње одлагалишта нуклеарног отпада у Винчи је један од тзв. сталних пројеката које чланови српског „нуклеарног лобија“ извлаче из рукава са онаквом лакоћом са каквом мафионичари извлаче карте. Пре само годину дана, у време борбе за претходни буџет, ту исту тему је у „Политици“ образлагао Небојша Нешковић, иначе Плећашев помоћник за науку, и деценијски директор споменутог пројекта изградње „винчанског циклотрона“. Нешковић је тада говорио са позиције председника ЈУЛ-ове дирекције за науку, односно члана ЈУЛ-ове дирекције за екологију. Не знам у којој је Нешковић сад партији пошто прелазни рок још није завршен, па трансфери нису обнародовани. Но, сигурно знам то да навелико „псују“ Банета Ивковића, пошто знају да се тако најбрже крчи пут у новој средини у коју су се убацили. Међутим, за сада још ни-



шта лоше не говоре о њиховом деценијском покровитељу и ментору Николи Митровићу, ваљда зато што је још увек председник Управног одбора Института „Винча“, а докле ће то бити, још се не зна...

### Удаљеност нуклеарног отпада од Београда

Село Винча се налази на мање од 10 км од центра града. Граничи се са Мирејевом. Насеља Мирејево, Коњарник и Шумице са неколико стотина хиљада житеља су удаљена мање од 5 км од депоније нуклеарног отпада у Винчи. У селу Винчи се близу једно другоме налазе и Институт за нуклеарне науке „Винча“ и депонија „класичног“ отпада за град Београд. Институт „Винча“ се простира на површини од око 70 хектара, а његова улазна источна капија је удаљена 200 м од сеоске цркве, и 50 м од сеоског фудбалског игралишта. Са јужне стране Винче је Калуђерица, највеће „дивље насеље“ у Србији и шире... У Институту „Винча“ ради око 800 људи, од тога око 300 људи има научна и стручна звања.

### Одлагалиште радиоактивног отпада

Неко је некад почео са смештањем радиоактивног отпада у српском главном граду. Радиоактивни отпад је смештен у два хангара од којих је први изграђен 1967. године а други 1985. године. Наравно, оба су урађена као „привремени“ објекти, сагласно томе што је и све остало, укључујући ту и саму државу и њено уређење, било привремено. Само су последице тих привремених радњи далеко од тога да буду „привремене“ па треба уложити вели-

ку енергију да не би биле трајне.

Кажу да је у хангарима смештено око 1.000 кубних метара чврстог и око 350 кубних метара течног „ниског и средњег“ радиоактивног отпада, као и велики број истрошених извора зрачења међу којима су и радиоактивни громобрани. У вези са тим треба знати да је значајан део посла демонтаже и довожења тог отпада у Винчу у приватном бизнису појединаца који су радили у Институту или који још увек раде у Институту. Паре иду у џепове појединаца, а проблем се увећава и испоставља граду односно српској влади... Но, ни то није тема мога писма.

Протагонисти „привременог“ смештања радиоактивног отпада на периферији српског главног града из минулих времена сада предлажу изградњу „дуготрајног одлагалишта“ радиоактивног отпада у кругу Института „Винча“. Разлика у термину, наравно, није важна, пошто нормалан човек не може да уочи неку битну разлику између „привременог“ које већ траје скоро 4 деценије и неког будућег „дуготрајног“. Очигледно се ради о истом менталном склопу (не)људи који су потпуно неодговорни, како за оно што кажу, тако и оно што раде. Оно што је важно, то је да ће Београд и даље остати једини велики светски град на чијој периферији је смештена депонија радиоактивног отпада. И даље ћемо бити пример за исмевање, ишчуђавање и жаљење. Током агресије НАТО-а на нашу земљу многи су потпуно ненадано постали свесни опасности од тога да случајно или намерно нуклеарни отпад из Винче „оде“ у ваздух, воду и земљу па да Срби на својој кожи упознају последице које се ни по чему другом изазивају по интензитету не би битно разликовале од нуклеарне катастрофе из Чернобила... Но, портпароли српског „нуклеарног лобија“ све заборавили преко ноћ, они „горе“ на личну корист и не стиде се ничега што томе помаже...

**Дакле, крајње је време да се члановима српског „нуклеарног лобија“ каже – доста бре!**

Никако не треба дозволити превођење „привременог“ одлагалишта нуклеарног отпада у „дуготрајно“ одлагалиште нуклеарног отпада. Свако ко је заинтересован за упознавање са проблемом, лако може да сазна то где су и како развијене земље света саградиле дуготрајна одлагалишта нуклеарног отпада. За то није потребно неко посебно „научно“ знање, пошто се не ради о „науци“ него о изведби, односно реализацији многима познатог и оп-

ште прихваћеног решења. Нису потребни они који ће да „наукују“ него они који ће да ураде оно што знају. Независно од предмета овог писма желим да кажем да тако одговоран посао никако не би требало поверавати неким од многобројних чланова и припадника српског „нуклеарног лобија“, пошто су се они својом неодговорношћу и недељима добро легитимисали већ толико пута да би била чиста лудост веровати у то да ће „овог пута“ посао урадити добро. Не само што не треба дозволити изградњу „дуготрајног“ одлагалишта нуклеарног отпада у Винчи, него из Винче треба „лод хитно“ изместити „привремено“ одлагалиште нуклеарног отпада које се у њој налази већ скоро 4 деценије. Не ради се ту о хиру, него се ради о томе да независно од овог проблема постоји и проблем који се мора хитно решити и коме ћу се посветити већ у наредном одељку. Кад већ због тог другог горућег проблема мора да буде изграђено „дуготрајно“ одлагалиште нуклеарног отпада, онда у њега треба сместити и постојеће „привремено“ одлагалиште нуклеарног отпада из Винче.

### Радиоактивни отпад од истрошеног реакторског горива

Нуклеарни реактор „гори“ сировину на бази уранијума. Током „сагоревања“ природа сировине се мења тако што се производе високорадиоактивни елементи који се распадају и притом „зраче“ честице и енергију. Продукти зрачења су опасни за живу материју. Тако као крајње неповољан продукт рада нуклеарног реактора остаје „истрошено“ високорадиоактивно гориво. Поступање са њим као и његово трајно одлагање је један од најнеповољнијих аспеката нуклеарне енергије уопште. Да није тог недостатка одавно не би било грађења бар термоелектрана, ако не и хидроелектрана...

Из разлога који ћу споменути и „осветлити“ у наредном одељку у Институту у Винчи се налази знатна количина истрошеног високорадиоактивног реакторског горива. Нуклеарни реактор у Винчи не ради већ дуже од 15 година. То значи да се ни у овом случају не ради о неком скорашњем проблему. И њега Влади и народу као „објективног“ потурају управо они припадници српског „нуклеарног лобија“ који су га својом (не)памету и произвели. Гротескно звучи њихов покушај да се народу и Влади понуде као они који ће проблем решити! Нуклеарни реактор је „затворен“ зато што није било пара за истовремени погон реактора и за градњу „акцелераторске

инсталације“ у Винчи! Тада су „стручњаци“ из Института „Винча“ говорили да је градња „акцелераторске инсталације“ у Винчи права ствар, а да је нуклеарни реактор — прошло време. У међувремену су неодговорно потрошили неколико десетина милиона долара за изградњу „акцелераторске инсталације“ у Винчи без икаквог, ама баш икаквог резултата! Уместо да сад положе рачуне и да одговарају због улудо потрошених народних пара и због тога што су упропастили српску науку, они се сад окрећу нуклеарном реактору! Велеобрт гласи: ето, видите српски народе, сад имамо проблема са нуклеарним реактором, нуклеарним отпадом... Док буде њих, српски народ ће имати проблема, јер они и нису ту зато да би проблеме решили, него да би их направили...



На велику несрећу српског народа, а посебно житеља главног града, „привремено“ одлагање високорадиоактивног истрошеног реакторског горива је учињено крајње нестручно и неодговорно и то изградњом једног „базена са водом у близини самог реактора“! Пре пет година одговорна лица из Института, чији је директор тада био Мирослав Копечни, признала су јавности (и то прво светској, па тек онда српској!) да се „базен налази у лошем стању и да је нужна хитна санација“! Иза тог називи стручног исказа, а уствари безобзирног скривања истине, крије се проста чињеница да је вода из базена продрла у контејнере са горивним шипкама тако да су радиоактивне компоненте из горивних шипки доспеле у воду, а тако и у ваздух. Ето, тако... Вода у базену служи само зато да емитоване честице и енергију из горивних шипки „упије“, а не да их разнесе...

Колико ми је познато, српска Влада је тада одобрила хитна средства за санацију изнетог проблема. Тај одговорни посао је био поверен лично Копечнију, па је он био одредио екипу за обављање посла, паре су пристигле на рачун Института. Шта је стварно урађено и да ли је ишта сем козметике урађено, то не знам. А и да знам — не бих смео да кажем.

У средствима јавног информисања је објављено да су радови на санацији „базена“ требало да буду завршени до краја 1999. године. Но, Копечни је у међувремену отишао код своје Мирјане на Универзитет „Браћа Караџић“, а био је и рат, тако да су радови вероватно били прекинути... Дакле, вероватно је да је крајем 2000. године проблем са базеном у коме је смештено истро-

шено реакторско гориво само неколико пута тежи од проблема који је био алармиран 1996. године! Прошлог пута су то урадили „због света“, а не због Београђана, сад то због света неће, а за Београђане их је много брига.

Неопходно је, дакле, да званична лица из Института (како садашња тако и она претходна) обавесте јавност о томе шта је урађено, односно да положе рачуна о томе како су извршили одлуке српске Владе. Онда екипа експерата из света треба да снимим стање и да предложи шта би даље требало предузети. Ово не због тога што не верујем у „домаћу памет“, него због тога што би наши стручњаци којима би то могло бити поверено били изложени невероватно великом притиску истакнутих чланова српског нуклеарног лобија, па би страдали на овај или онај начин, а посао би због тога трпео. Они који су до оваквог крајње опасног стања

довели, су у седлу толико чврсто да чвршће не може бити. А посао поверити њима самима, значило би отежати проблем за неколико пута. Ко не научи ни из свог искуства, тај није само глуп — него је луд.

Дакле, не треба санирати „проблем базена са високорадиоактивним истрошеним реакторским горивом“ него треба изградити „дуготрајну“ депонију радиоактивног отпада и у њу преместити „истрошено реакторско гориво“ из „базена са водом у близини самог реактора“ који је „у лошем стању па је нужна његова хитна санација“... (Еуфемизми, еуфемизми... — као слика за ментални склоп и животни стил!) Наравно, „дуготрајну“ депонију треба изградити онако како се то у свету већ јако дуго ради — далеко од људи, далеко од било каквог надземног живог света, дубоко испод земље, у нетрусном подручју.

## Јавност има право да сазна истину

Тајанственост свега онога што са собом носи реч „нуклеарно“ потиче од чињенице да је главнина пара у области „нуклеарног“ потрошена на „атомске“, „нуклеарне“, „хидрогенске“ и ине бомбе. Због тога су многи резултати и многи радови из области „нуклеарног“ били, а и сада су – тајна. А то је идеални терен за продавце разноразних магли.

Оно што многи не знају, а што одавно није никаква тајна, јесте чињеница да је „високорадиоактивни истрошени реакторски отпад“ врло скупа и драгоцена сировина! Наиме, постоје поступци за такозвано репроцесирање такве сировине током које се из ње издвајају „најрадиоактивније“ компоненте које се онда користе за производњу бомби! Својевремено су и на Истоку и на Западу постојали нуклеарни реактори који су радили „у празно“ само са циљем да се добије „истрошено високорадиоактивно гориво“ које се као сировина користило за издвајање компоненти од којих су правили бомбе. Сада се за то користи истрошено гориво из тзв. нормалних енергетских реактора у којима се производи електрична енергија. То и јесте разлог због кога „непослушне“ земље не могу да купе ни „нормалне“ енергетске реакторе...

Није, дакле, никакво чудо да је током претходних 40 година постојања реактора у Винчи било и таквих „стручњака“ и њима наклоњених политичара, који су сањали о томе да покушају да направе „фабрику за репроцесирање истрошеног реакторског горива“ и за производњу сировина од којих се прави бомба. Такође није никакво чудо то што су неки од бивших пријатеља Југославије били спремни да тако нешто свесрдно финансијски подрже.

Оно што је, међутим, потпуно невероватно, јесте да су постојали „стручњаци“ и умови који су такву фабрику хтели да изграде на периферији главног града! Да само кажем да се такве фабрике искључиво граде у „вукојебинама“ које су десетинама и стотинама километара удаљене од било каквог цивилизованог живота. Тако су нпр. Руси у простору између Оба и Јенисеја „уништили“ територију која је већа од бивше Југославије, а ни Американци нису баш били много успешнији са делом своје државе Орегон. Кад су такви пројекти код нас били рађени, шта је у оквиру њих било планирано и шта је од тога стварно било изграђено, ко су били протагонисти и све у вези тога, нити „знам“ нити могу да кажем. Но знам бар толико да су такви пројекти текли у два наврата. Други пут то се збило пре 15-20 година. Управо тиме се може објаснити постојање велике количине „истрошеног високорадиоактивног нуклеарног горива“ које је на

**Оно што многи не знају, а што одавно није никаква тајна, јесте чињеница да је „високорадиоактивни истрошени реакторски отпад“ врло скупа и драгоцена сировина! Наиме, постоје поступци за такозвано репроцесирање такве сировине током које се из ње издвајају „најрадиоактивније“ компоненте које се онда користе за производњу бомби!**

крајње нестручан начин смештено у један „базен са водом у близини самог реактора“. Све дотле докле на периферији главног града постоје нека „постројења“ која у неким лудим главама могу да породе жељу да у њима нешто ради, чиме ће неко можда постати важан, постојаће опасност за становнике српске престонице.

**Дакле, без даљег посебног паметовања предлагам Вам да се заложите за то да се јавности саопшти истина о томе шта је све било планирано да буде изграђено у Винчи и шта је од тога стварно изграђено и да у вези тога то што је изграђено буде трајно уклониено како би се народ трајно заштитио од сличних крајње неодговорних „стручњака“ и пустих планова њима природно придружених лудих политичара на власти...**

### Уклањање нуклеарног реактора из Винче

Нуклеарни реактор из Винче је ван погона дуже од 15 година. У Институту „Винча“ више не постоји стручни тим који би био у стању да реактор поново пусти у рад и кад би сви предуслови за то били испуњени. Опрема и уређаји за његово вођење и контролу су давно превазиђени. Цена његовог осавременивања и трајање тог посла, чине снове о његовом пуштању у поновни погон сасвим нереалним. Кад се има у виду чињеница да је реална могућност државе да то финансијски поднесе практично блиска нули, онда је јасно као на длану да је реална судбина реактора у Винчи једна једина – треба да оде „у старо гвожђе“! Нажалост, са нуклеарним реакторима уопште то није тако просто, па није просто ни са нуклеарним реактором у Винчи. Поразна је истина да је разграђивање и уклањање нуклеарног реактора врло одговоран, дуготрајан и скуп посао. За тај посао би се требало обратити стручњацима из света и у договору са њима наћи начин како да се то уради. С обзиром на чињеницу да УН и многе развијеније земље света јавно нуде разноврсну помоћ у обављању таквих послова, верујем да би Србија имала могућност да се тог свог проблема реши без значајнијих сопствених улагања. Наравно да ту мислим и на то да се том послу приступи истовремено са послом који сам образложио у претходном одељку.

Упркос чињеници да се са послом демонтажа и уклањања нуклеарног реактора из Винче може сачекати, ја предлагам да се и он покрене „у пакету“ са другим пословима. Живот нас учи да за све што треба да буде урађено постоји одговарајуће време. Ако се пропусти, последице могу бити сасвим непредвидљиве и често неочекивано неповољне. Није тешко замислити да ће све док постоје услови за довођење реактора у радно стање, постојати и они којима ће то бити сан. А они који сањају увек могу да рачунају на оне који ће им сан остварити због неких својих можда и јако мрачних побуда.

**П.С.** Након периода од месец дана које је, надам се, довољно дуго за то да предлог буде размотрен, ја ћу проблем отворити за јавност. У вези тога, молим Вас, да ме обавестите уколико сматрате да није у реду да у оквиру отварања проблема за јавност, и ово писмо учиним јавно доступним.

**П.С.С.** Неважно за предмет обраћања али може да буде и потребан податак: — Средином 1998. године тадашњи директор Института Мирослав Копечни (сада посланик ДОС-а у Већу грађана Савезне скупштине) ми је дао отказ на основу тога што је његова дисциплинска комисија наводно утврдила да у два наврата нисам поступио по налогу који ми је издао Копечнијев друг Момир, наводно мој претпостављени; Момир ми је налог наводно издао усмено и без присуства других лица, дакле био је то — савршени налог од кога лека нема! Мој наводни „претпостављени“ Момир је након једногодишњег избивања по **“frendly NATO countries”** за време НАТО агресије о трошку српске државе на суду изјавио да од мене није тражио оно што је Копечни утврдио да наводно јесте. Но, ја сам и даље без посла. Ни Копечни, а ни његов наследник Плећац, нису извршили коначне одлуке највиших државних органа власти о томе да ме врате на посао, а пошто је држава Србија немоћна у суду са њима... Но, то што овде рекох није тема због које Вам се обраћам – ово сам Вам рекао само због тога да то знате како ме „нуклеарни лобисти“ из „Винче“ пре него што одговоре на захтеве из овог предлога не би дисквалификовали као некога ко их наводно мрзи зато што тамо више не ради.

Припремила Весна Марковић

# ДОСОВА „ПРАВДА” У ОБРЕНОВЦУ

**Одлуком Општинског суда у Обреновцу враћено је 174 радника на посао, који су преко ноћи добили отказе само зато што су чланови Самосталног синдиката, а не Миловановићеве Асоцијације слободних и независних синдиката. И поред ове одлуке њихова судбина је још увек неизвесна. Ако Устав не представља никакву препреку за ДОС, зашто би пресуде утицале на њихов план да приватизују, односно присвоје све што им је потребно?**

У једном од претходних бројева „Велике Србије” изнети су проблеми радника обреновачке „Посавине”. Судбина најстаријег обреновачког предузећа „Посавина”, неизвесна је и поред покушаја радника да докажу да је наводно пропадање овог предузећа унапред смишљено. Појавили су се огласи за продају ДД „Посавина”, један на „основу одлуке Управног одбора донете на седници одржаној дана 29.10.2001. године, а други на основу решења Привредног суда у Београду бр. II ст-2963/96 и Одлуке Управног одбора. Део објеката у власништву предузећа је продат на аукцији. Главни плен за иницијатора унапред смишљеног пропадања овог предузећа су два објекта величине 2.000 квадратних метара: робна кућа и бензинска пумпа. Део радника „Посавине” сматра да је Владан Батић заинтересован за ове објекте и да ће их купити његови људи. Бензинску пумпу требало би да купи Ратко Балабан, власник фирме „Ганимед”, кога је Владан Батић раније правно заступао док је био закупац пумпе.

## Борба радника за опстанак „Посавине”

Предузеће „Посавина” основано је 27.11. 1946. године. Први знаци кризе

почели су се манифестовати у периоду од 1991 – 1993. године. Новембра 1993. године, смењено је целокупно пословно руководство предузећа. Радници су

добили социјалну помоћ и нешто од основних артикала уместо плате. Тада је било у предузећу између 650 и 700 радника. Решењем Привредног суда у

## ДЕО ЗАПОСЛЕНИХ У ОБРЕНОВАЧКОМ ТП „ПОСАВИНА” ОСТАО БЕЗ ПОСЛА



„ЗАРАДИЛИ” ОТКАЗЕ: Радници обреновачке „Посавине”

## ОТКАЗИ У ИЗЛОГУ

Међу 174 радника који су отпуштени, највише штрајкача који траже оставку директора Милана Дериковића

**Судбина овог предузећа је само један од примера спровођења „демократије” у Србији. Сценарио за сва предузећа је идентичан. Најпре се изазива намерно пропадање и ствара утисак да је предузеће презадужено и да не може да врати дугове. Ни у једном случају се не разматрају могућности санације. Заједничко је и отпуштање радника као и учешће досове „Асоцијације слободних и независних синдиката”. Од доласка ДОС-а на власт гледамо само једну слику уништавања производње, без икаквих изгледа да ће се нешто у скоријој будућности променити. Народу је потребан прави, а не измишљени економски програм, којим би могли да добију право на рад, а самим тим и на живот у бољим условима.**



**Након обуставе стечајног поступка у „Посавини” судија Душан Марчић кршећи закон именује вршиоца дужности директора и Управни одбор. Доводе се људи који ће завршити унапред смишљено пропадање најстаријег обреновачког предузећа. Сва средства су и игри да би се стигло до главног циља -- бензинске пумпе и робне куће величине 2.000 квадратних метара. За бензинску пумпу највеће интересовање показао је Ратко Балабан, власник фирме „Ганимед”, кога је Владан Батић раније правно заступао док је био закупац пумпе.**

Београду II Ст. 2963196, отворен је стечај 12. новембра 1996. године. У предузећу се затекло 543 радника од којих је један број искористио могућност одласка у превремену и старосну пензију, а за један број је извршен откуп радног стажа. Остали радници су одјављивани и упућивани на Тржиште рада, али су касније постепено враћани на посао у групама јер је вођен тзв. радни стечај. Број запослених радника се кретао између 360 и 370. Стечајни управник Петар Лазовић је примио 36 радника који нису до тада радили у „Посавини”, док неким радницима није ни понуђено да се врате на посао. Одлуком Привредног суда Лазовић је смењен 6. новембра 2000. године, а на његово место дошао је Слободан Павловић (бивши радник „Посавине”- својеволјно је 1993. напустио предузеће). Радницима није исплаћивао плате, већ само топли оброк.

Радници су предложили у договору са СО Обреновац свог кандидата за в.д. директора. Одговор општине је изостао, као и одговор од Суда на предлог који су потписали стечајни управник, представник синдиката у име 270



радника и председник СО Обреновац. Привредни суд је за новог директора именовано Милана Дерикоњића, запосленог у АД „Драган Марковић”, без намере да напусти свој стални посао. Почео је са враћањем имовине коју је „Посавина” дала у закуп до 2007. године, општини и месним заједницама. То се односи и на продавнице на зеленој пијаци, предате комуналном предузећу, које су доносиле „Посавини” 30 -- 40% укупног промета у предузећу.

#### Откази без законске основе

Стечај је обустављен 11. јуна 2001. године. Након обустављања стечајног поступка, дужност директора обавља Милан Дерикоњић. Око двеста радника, чланова Самосталног синдиката штрајковало је јер је 174 радника добило отказ само зато што су чланови овог, а не Миловановићеве Асоцијације слободних и независних синдиката. На послу су остали само чланови АСНС, по већ добро познатом досовом критеријуму: решити се свих који износе истину. Њима истина никада не иде у прилог. Како обја-

снити радницима ситуацију у којој су се нашли преко ноћи? Они већ знају да „неко” има интересе да „Посавина” нестане и буде лак и јефтин плен. Пошто је у све умешан АСНС јасно је да су представљали препреку за тако дуго најављивану „приватизацију”. Директор Дерикоњић изјавио је: „Програм избављења се мора остварити, иначе нам прети ликвидација”. Какво је то избављење где без посла противзаконито добија отказе 174 радника, само зато што су чланови синдиката који није формирао ДОС?

Судбина овог предузећа је само један од примера спровођења досовске „демократије” у Србији. Сценарио за сва предузећа је идентичан. Најпре се изазива намерно пропадање и ствара утисак да је предузеће презадужено и да не може да врати дугове. Ни у једном случају се не разматрају могућности санације. Заједничко је и отпуштање радника као и учешће досове Асоцијације слободних и независних синдиката. Од доласка ДОС-а на власт гледамо само једну исту слику уништавања производње, без икаквих изгледа да ће се нешто у скоријој будућности променити. Народу је потребан прави, а не измишљени економски програм, којим би могли да добију право на рад, а самим тим и на живот у бољим условима.

Весна Марковић

На основу решења Привредног суда у Београду бр. II ст-2963/96 и Одлуке Управног одбора ДД „Посавина” Обреновац

### ОГЛАШАВА

Продају путем јавног надметања

Пословно - продајног простора у Обреновцу ул. Белопољска бб са припадајућим

- објектима и асфалтним платоом и земљиштем
- Површина на којој се налази продајно складишни простор се налази на катастарској парцели бр. 392/1 и 926/3 к.о. Бело Поље.
- На предметним површинама изграђено је складиште са надстрешницама укупне површине 1800м<sup>2</sup>.
- Под је у надстрешницама од армираног бетона за тежак саобраћај.
- Објекти се продају у виђеном стању, а право на лицитацију имају сва правна и физичка лица која на дан лицитације уплате 10% депозита од почетне цене на име кауције.
- Лицитација ће се одржати дана 26.10.2001. год. у 10 часова у Управној згради ДД „Посавина” Обреновац у ул. Владе Аксентијевића бр. 6.
- Најбољи понуђач је обавезан да у року од 3 дана од закључења лицитације закључи Уговор о купопродаји, а у року од 10 дана исплати угово-

## ХРИШЋАНСКА РИМОКАТОЛИЧКА ЕВРОПА

**Хришћанство је требало изједначити са римокатоличанством, и Европу, такође, са римокатоличанством. Срби су, зато што су православни, морали да прођу кроз идеолошку пресију, осуђени да у новом резервату буду „доведени у цркву и цивилизирани живот”.**

**И**змене на политичкој карти Европе, као и условљене миграције, биле су од битног значаја за развој политике римске религиозне империје на нашем тлу. То значи да део историје наших народа, последично посебно српског народа, најбоље показује како је римска курија прерасла од римокатоличке религиозне институције у клерикалну империју. Колико неубедљиво толико и нетачно било би, искључиво кроз однос Римске цркве и српског народа, доказивати централистичке, фундаменталистичке и апсолутистичке циљеве римске хришћанске империје. Управо зато, као важећу напомену, наводимо да су папе свуда, где је Рим усмерио своје богоборачко копље, доказивале да се историја увек понавља као трагедија. Папе су „задужиле” Италију (сукоб Гвелфа и Гибелина), Француску (крвава Вартоломејска ноћ), Холандију (у којој је инквизиција однела хиљаде живота), Немачку (после Вестфалског мира, у Минстеру 1648, подељену на римокатолике и протестанте), Шпанију и Португалију које су високо истакле заставу „војујуће цркве”, али и сав свет чије је народе ова Христова заједница (!) „доводила у цркву и цивилизирани живот” (*ad Ecclesiam et vitam roducti*). Ова застрашујућа реченица посебно је „задужила” богату културу америчких староседелаца (Ацтека и Маја) чије су духовне тековине потпуно уништене.

Према томе, политички разлози су руководили папски официјал када је доносио одлуку и о српском питању. Тако је давно успостављена идеја о унијаћењу. Са новим сеобама српског народа, добија на важности и извршности програм Уније (признавање папе и догмата „филијуе” уз задржавање црквеног обреда). Овај програм представља један од идеолошких циљева римске фундаменталистичке империје. Хришћанство је требало изједначити са римокатоличанством, и Европу, такође, са римокатоличанством. Срби су, зато што су православни, морали да прођу кроз идеолошку пресију, осуђени да у новом резервату буду „доведени у цркву и цивилизирани живот”.



Светосавље – три у оку Ватикана

Окончан исход хришћанске Европе и мухамеданске Турске било је само питање времена успостављања моћне римокатоличке европске империје. Раније уније између папства и Византије (Лионска –1274. Римска – 1369. Флорентинска 1439.) чиниле су се Риму убедљивим, успешним и блиско окончним. Дакле, требало је спровести, по сваку цену, унију над српским живљем на територији римокатоличке провинције (Срби под Турцима ће, чинило се римокатоличким политолозима, временом изгубити сва национална својства). Процес верске асимилације српског народа у Хрватској имао је значење политичког програма: православље је требало искоренити – прво због тога што српски народ припада православном црквеном обреду, и дру-

го – због тога што се православље (својом васељенском, свехришћанском и историјском теологичношћу – инсистирањем на есхатолошком погледу на свет) не уклапа у програм Римске цркве која има политичке претензије. Тако се српски народ нашао на удару црквене, инструментализоване, римске власти, на удару римокатоличке теократије која је била увелико охрабрена већ радом фрањевачког реда („Мале браће”), о чему сведочи спис у коме папа Гргур II. одговара из Авињона, на двадесет три питања сумње (Дуби) фра Бартоломеа, викара босанских фрањеваца (1372/73.). Средства су уобичајеног карактера за историју политичке борбе (уцене, мито, убиства, фалсификати, доставе и слично, што припада арсеналу идеолошке

**Политички разлози су руководили папски официјал када је доносио одлуку и о српском питању. Тако је давно успостављена идеја о унијаћењу. Са новим сеобама српског народа, добија на важности и извршности програм Уније. Овај програм представља један од идеолошких циљева римске фундаменталистичке империје. Хришћанство је требало изједначити са римокатоличанством, и Европу, такође, са римокатоличанством. Срби су зато што су православни, морали да прођу кроз идеолошку пресију, осуђени да у новом резервату буду „доведени у цркву и цивилизирани живот“.**

борбе) па зато и јесте исправније говорити не о религиозној империји Католичке цркве већ о политички институционализованој империји којој је религија била само средство борбе за ширење власти.

У том дугом процесу унијаћења (борби против босанских фратора францисканаца који су ревновали на новом задатку у Далмацији у „оданости папи“), о подлим средствима римокатоличке аријевске идеологије (отпор србобичним бискупима и архиепископима далматинским), о судбини српског народа у Далмацији, о фратријама што су, митом или силом, преузели српске богомоље и велики број православљаца „обратили на послушност“ папи (у пределима Цетине, Мосора, Драговица, Врлоке, Шибеника, Сиња...) о конструисању истине на исфалификованим доказима (пример књиге: „Хрвати, Срби и Далматини и св. римска Столица“, коју је у Трсту објавио, 1860. латински поп Вјекослав Ђорџић), о судбини угледних појединаца и црквених великодостојника – на највишем научном нивоу – извештава књига Н. Миласа „Православна Далмација“. Довољно је, уважавајући намену текста, поменути неколико примера.

Хиротонисан (24. јуна 1693.) за епископа Никодим Бусовић је био егзарх млетачко-далматинског епископа Мелентија Тшалда за област „затарских котара – Буковице, книнске и сињске крајине“. Прозревши унијатске намере Мелентија Тшалда (који је по благослову папе Клемента Једанаестог захтевао да православни свештеници у Млечима исповедају „прописано римокатоличко веровање“ и коме је обећано кардиналско достојанство) епископ Никодим се успротиви притајеној романизацији. Тадашњи далматински провектор Јустин Рива, фанатизовани католик, почне да прогања епископа Никодима (на основу представки латинских бискупа као да су они задужени за православног епископа!) те најзад да захтева да се он повинује сплитском архиепископу (!) и да без дозволе тога бискупа не сме да рукополаже православне свештенике „на парохијску службу“. Овакав развој догађаја изазвао је устанак 7.000 Срба који су устали у одбрану своје вере и права њиховог епископа. Устанак буде си-

лом угушен, „драговички калуђер Исаја отеран на доживотну тамницу“ а владица Никодим, да не би био осуђен и да не би још више допринео прогону православног живља, напусти Далмацију и потражи мира у атонским и палестинским пустињама.

Истовремено, скрадинска бискупска (римокатоличка) курија се пожали Риму на православне монахе који „трју народ рђавим догматима“, упозоравајући да без државне помоћи (*signe regia manu*) тешко могу да спасу „римокатолички народ“ који опћењем са шизматичима може лако своју веру окаљати.

У периоду агресивног унијатског програма свештеник Петар Јагодић (родом из Билисана), вођа буловачке буне, провео је дане сужња од 1706. до 1756. године у млетачким казаматима. Не тако сурову, али не мање трагичну судбину имао је и епископ Симеон Кончаревић који је морао само након 2 године епископања да напусти Далмацију и оде у Лику, одакле је опет, након 5 година, морао да се склони у Русију.

Верска нетолеранција и унијатски жиг ће стално бити над сеобним народом. Изложени римском, хабзбуршком, угарском политичком прагматизму, српски народ, стицајем историјских околности (турски погром у оном времену), живео је у једном од највећих историјских резервата. Када су се и разишли у ставу према насељеним Србима, римска курија и Хабзбуршка монархија разликовале су се једино у методама (разни царски регуламенти, повластице, посебне законске одредбе – од оне Сигисмундове 1412. до оне Србима у Трсту, што су је потписала три цара и једна царица, из 1743. године). Циљ је увек био исти.

Одлуком Тридентилског концила (*Sacrosancanta oecumenica et generalis Tridentina Synodus*) српским народом се (у матичној држави и изван ње) требало користити: према мухамеданској турској сили као „предзијем хришћанства“ (*Antemurale christianitatis*), али је истовремено према овом народу, инквизиторски дух иступио своје богоборачко копље – смарајући „шизматике“ (православне) и протестанте (јеретици, калвини, реформатори) непријатељима које папистичка црква мора гонити до истребљења. Српски народ,

његова црква, манастири (као изворишта његове културе духа, културе писане речи, културе зоографског умећа, златарског, књиговезачког итд.) подједнако су страдали пред „светом сабљом ислама“ (и онима који су од 1517. године „слуге светих градова Меке и Медине) као и пред унијатским замајцем латинске антицркве. Уништи (посвојити) духовно и национално, или раселити, било је гесло клерикалног прагматизма што ће условити и велику сеобу Срба из насељених крајева у Русију. Тамо оснивају две насеобине (Новаја Србија и Славјано Србија) и тамо ће се, у новом резервату, коначно завршити све велике сеобе српског народа.

Процес уније није у довољној мери, из политичко-прагматских разлога и прве и друге Југославије, научно испитан. Додуше, из научно-прагматских разлога, и уз помоћ српских научника. О Србима изван матичне државе и о унијаћењу, као присутним проблемима српске историје, једино се није затварала српска црква. Процес анихилације траје од барске надбискупије коју ће папа Александар Други (1061-1073.) овластити „да управља самостанима латинским и грчким или словенским“, преко наредбе папе Пија Четвртог, од 16. фебруара 1564. којом „сви православни, што се налазе у латинским епархијама морају признавати над собом јурисдикцију латинских бискупа“, до последично светрајне буле папе Гргура Петнаестог (од 22. јуна 1622 – када је званично основана Конгрегација за пропаганду вере): „*Isrutablem divinae providentiae*“ када је унијаћење постављено као примарни задатак Христове цркве из Рима. Зато и не чуде бројни устанци сеобног српског народа, пре свега узроковани верском нетолеранцијом (од српског устанка у Банату 1594. до банијског устанка Теше Кијучка 1751.). Имајући у виду егзегезу патологије верске нетрпљивости јасно уочавамо трагедију дела српског народа изложеног пресији милитантног римокатолицизма, клерикалној деспотији, односно бићу Христовог заступника на земљи.

У следећем броју: „Римокатоличка Европа – несловенска империја“

Припремила: Весна Марковић

# МОЛИТВА ЗА „МИР“

**Светска јавност је узбуркана објављивањем књиге британског публицисте и историчара Џона Корнвела у којој се оптужује папа Пије Дванаестог за учешће у холокаусту. Папа Јован Павле Други предузео је иницијативу за проглашење Пија Дванаестог за свеца. Архиве Ватикана су недоступне, наводно из техничких разлога.**

**П**апа Јован Павле Други је покренуо иницијативу за проглашење папе Пија Дванаестог (био је на челу римокатоличке цркве од 1939. до 1958. године), за свеца. Овај папа (Јован Павле II) је прогласио највише светаца у историји римокатоличке цркве. Намеће се питање – шта се крије у позадини оваквих поступака: религиозност или жеља за доминацијом?

Неизвесно ја да ли ће икада бити објављена биографија папе Пија Дванаестог. Ватикан је, научницима који се баве истраживањем улоге римокатоличке цркве у холокаусту, ускратио приступ архивама.

Британски историчар и публициста Џон Корнвел, у својој књизи о Пију Дванаестом, објавио је материјал који је по први пут угледао светлост дана. Он садржи сведочења особа из Пијевог окружења током 40 година. Пијева сестра је у свом дневнику у Берлину, 1940. године, записала: „Мој брат се управо вратио из Рајхсканцеларије, где је са Хитлером усагласио коначно решење за Јевреје и остале“. Пре него што је постао папа, Пије је био дипломата и правник, под именом Еуђено Пачели. Као дипломата водио је преговоре са Владом Краљевине Србије са циљем да Србија преда Ватикану као сферу утицаја територије



на којима живе Срби католичке вероисповести. За узврат Србија би добила помоћ у случају избијања ратних сукоба који би избрисали Аустроугарску.

Пачели је иницирао савез Ватикана и Краљевине Србије. По мишљењу многих историчара, допринео је избијању Првог светског рата. То потврђује његова изјава: „Нађени су и добровољци за атентат на неког члана царске аустроугарске породице“. Познат је његов антисемитизам и одобравање злочина нациста и усташа. Никада се римокатоличка црква није огласила осудом злочинаца или жаљењем невиних жртава.

## Папино извињење

У Италијанском граду Асизију, дванаест представника религија, одржало је велику молитву за мир у свету. Папа Јован Павле Други, са скупа је поручио да „никада више ниједан народ не подигне мач у име религије на други

**Црква која је учествовала у крсташким ратовима, инквизицијама, холокаусту, насилним покрштавањима преко ноћи постаје миротворац без икаквих претензија. После вишевековног пропагирања насиља, може ли јој се веровати? Срби у Хрватској су на својој кожи осетили насилна покрштавања, као и усташке ножеве које су благословили католички фратри. Ово није критика католичких верника, већ поглавара из Ватикана и њихових непрестаних тежњи за доминацијом.**

**„Верски рат у Хрватској против Срба једва је век раније вођен из Беча по вољи Марије Терезије, и за дуго година... Неки Алојз Бороша, супериор часних сестара у Загребу, предлаже аустријској влади да у Босни покатолички све муслимане, и да их затим похрвати, како би на тај начин сузбили политичке аспирације Србије, 'пошто су се идеал србски и србска вјера дубоко усадиле у срце по Босни, Херцеговини, Црној Гори, Далмацији, Словенији и Јужној Македонији: и сваки аустријски патриот, био он Нијемац, Хрват или Мађар, треба са овим добро да рачуна' ”, писао је Јован Дучић.**

народ”. Једина делегација која није дошла је грчко-православног патријарха из Јерусалима, јер није добила визу од израелских власти. Скупу је присуствовао и представник Српске православне цркве кога је именовао патријарх Павле.

Пре поменутог догађаја, у мају 2001. године папа Јован Павле Други посетио је Атину. Папа се извинио православнима због крсташких недеља у Цариграду 1204. године. Око две хиљаде Атињана је протестовало, али им медији у свету нису дали посебан значај, називајући их „старокалендарским шизматичима”. Папин домаћин, патријарх Алексије, изјавио је да папину посету и извињење треба ставити у одређени контекст и сачекати да их потврде дела. Бечки православни митрополит Михаило Стаикос сматра да се римска црква није огрешила само у крсташким походима, већ и данас, учешћем у балканским ратовима.

У периоду између два светска рата, Јован Дучић је записао: „Познато је како је у 16. вијеку, један Штросмајеров претходник, хрватски калуђер, ученик Крижанић ишао у Русију са идејом да целу славенску Русију приведе католичкој Цркви. Имао је теорију да, за успех у руском свету, не треба нападати православље, као што се раније радило, него, напротив, проповедати како су обе хришћанске вере једнаке у основи, али да су Грци преварили Русе”.

Садашњи римски папа покушава да прошири утицај римокатоличке цркве на што већи део света, уз помоћ идеје о уједињењу свих религија. Потврда је његово прошлогодишње гостовање у Украјини и „миса” коју је одржао на украјинском. Сувишно је напоменути да се историја поновила и то не само у овом веку, већ од самог настанка римокатоличке цркве.

Црква која је учествовала у крсташким ратовима, инквизицијама, холо-

**Педофилија у Римокатоличкој цркви  
увелико измакла контроли**



**Ђавоља работа  
у Ватикану**

Папа Јован Павле Други путем Интернета упутио оштро писмо свом свештенству због све масовнијег недоличног понашања

каусту, насилним покрштавањима преко ноћи постаје миротворац, наводно без икаквих претензија. После

вишевековног пропагирања насиља, може ли јој се веровати? Срби у Хрватској су на својој кожи осетили насилна покрштавања, као и усташке ножеве које су благословили католички фратри. Ово није критика католичких верника, већ поглавара из Ватикана и њихових непрестаних тежњи за доминацијом.

**Садашњи римски папа покушава да прошири утицај римокатоличке цркве на што већи део света, уз помоћ идеје о уједињењу свих религија. Потврда је његово прошлогодишње гостовање у Украјини и „миса” коју је одржао на украјинском.**

Весна Марковић

## ПРОБЛЕМ САВРЕМЕНОГ ДРУШТВА – ОЧУВАЊЕ ПОРОДИЦЕ

**По истраживању које је спровео Иститут „Др Милан Јовановић Батут“, 6.554 испитаних домаћинстава 70 одсто укупних прихода издваја за храну. Своје материјално стање 49,2 одсто домаћинстава оценило је као средње, а 39,9 одсто као лоше. Тек 6,2 одсто домаћинстава се изјаснило као имућно.**

**М**одерно или савремено доба донело је са собом невероватно брзо смењивање трендова, доминацију новца, превласт науке, експанзију индустријске производње, брзу храну. Све то довело је и до брзог живота, непрестане трке за што већим стандардом, како би се обезбедили што бољи услови живота. У најразвијенијим земљама најтраженије професије постају психолог и адвокат, а најбољи пријатељи телевизија и компјутер (Интернет). Појединцем окренутом ка телевизији је много лакше управљати. Људи су постали све усамљенији, а недостатак пријатеља покушавају да попуне на различите начине. Стрес постаје саставни део живота.

У свим земљама је све више разведених бракова, деце која остају напуштена и најчешће завршавају у установама за социјално старање. Породица би требало да буде стуб друштва. Стабилност једног друштва се огледа и у постојању стабилне породице која омогућава нормалан развој деце. Творцима новог светског поретка више одговара усамљена индивидуа од групе. То је изузетно погодно тле за развој многобројних секти које нуде „спас“ појединцу.

### Брак?

Подаци републичког завода за статистику су све више забрињавајући, јер је су у 2000. години склопљена 54.452 брака, а 1950. године 57.068, са-



**Како сачувати породицу и повећати наталитет који је последњих година у великом паду у условима где већина породица једва да може да задовољи основне егзистенцијалне потребе. Статистике су поражавајуће: све више разведених, а све мање склопљених бракова, пораст насилних прекида трудноће у односу на живорођену децу, све скупља храна и одећа за бебе.**

мо у централном делу Србије. Разводи су у порасту.

Намерни прекиди трудноће или абортуси су законом дозвољени и спадају у право жене да сама одлучује о рађању. У нашој средини абортуси су честа појава. На пример, у Београду их има два пута више него живорођених беба. Овакви подаци говоре о недовољној информисаности становништва.

### Поражавајућа истраживања

Средином 2000. године извршено је истраживање на иницијативу Светске здравствене организације и УНИЦЕФ-а. Резултати истраживања представљени су у Медија центру од стране Института „Др Милан Јовановић Батут“. Присуство финансијера је изостало.

У истраживачком пројекту: „Здравствено стање, здравствене потребе и коришћење здравствене заштите у Србији“, учествовало је 17.051 испитаника, свих старосних група, од тога испитано су 6.554 домаћинства, а уз лабораторијске анализе рађена је и анкета са 228 питања.

Код 38,2 одсто домаћинства приходи нису довољни за трошкове исхране, а 79 одсто није имало довољно новца за обућу и одећу. Од укупних прихода 70 посто се издваја за храну. Своје материјално стање 49,2 одсто домаћинства оценило је као средње, а 39,9 одсто као лоше.

Са емоционалним проблемима суочава се 40 одсто одраслог становништва, 41 одсто има проблема са крвним притиском, а скоро трећина одраслих има анемију.

Испитивања код деце показала су да 24,6 одсто деце има анемију, 7 процената их је потхрањено, 5 одсто гојазно, а 5 одсто има висок крвни притисак.

Тек 6,2 одсто домаћинства се изјаснило као имућно. Више од две трећине породица живи од плата из државне службе, а једна трећина има сопствени посао. Свако десето домаћинство живи са родитељима, а 6,5 одсто је подстанара.

### Немогућност оснивања породице

Да ли је уопште могуће планирати породицу у овако тепким економским

условима, где већина становништва је два да успева да обезбеди минимум по-



**Најосновније ствари за бебу коштају око 30.000,00 динара, што је око шест просечних плата у Србији. Да ли пут којим нас ДОС води у Европу има за циљ Србију са негативним наталитетом?**



ребан за егзистенцију? Мали су изгледи, поред нових најава отпуштања радника, да ће се било шта поправити на боље. У међувремену, све је више младих људи који се не усуђују да оснивају породицу због тешких материјалних услова. По недавно спроведеним анкетама више од трећине становништва Србије највише страхује од погоршавања економских услова. Сада се у брак улази у просеку са 27 година, а раније са 21 годином. Држава као да не види овакве проблеме. Уместо да подстиче рађање деце и оснивање породице, уводи порезе на дечју храну и одећу. За бебу је потребно око 500 евра или око 30.000,00 динара, што је пет просечних плата у Србији. У овај износ укључно је само најосновније: пелене, флашице, мајице, креветац, колиџа, без хране и витамина неопходних за развој детета.

Да ли је ово пут којим нас режим ДОС-а води у Европу и да ли је стварни циљ „промена“ Србија са негативним наталитетом?

Весна Марковић

# ВАСКРСНУЋЕ ИСУСА ХРИСТА ИЗ МРТВИХ – ВАСКРС

**Као празник васкресења Христовог, Васкрс је дан радости, весеља, дружења међу људима. Обојеним јајима се изражавало опште расположење. Јаја су се размењивала, туцала, даровала.**

После Божића, Васкрс је највећи хришћански православни празник. У Васкршње празнике спадају Лазарева субота, Цвети, Велика недеља, у којој је најважнији Велики петак и на крају Васкрс. Васкршњи обичаји су преостали из старе вере, али нису многобројни. За разлику од осталих празника Васкрс је задржао црквени карактер. То је дан радости, весеља, дружења међу људима. Обојеним јајима се изражавало опште расположење.

## Васкршњи празници

Осам дана пре Васкрса празнује се Лазарева субота или Врбица, као успомена на Лазара – богаташа који је помагао Христа и његове апостоле. После смрти, Христос га је васкрсао својом чудотворном моћи. Некада су деца, на тај дан, са свештеником и учитељем одлазили по врбове гранчице. Са тим гранчицама, уз звоњење звона, враћали су се у цркву, где се вршило освећење Врбице. Освећеним врбицама деца су китила своје куће.

У недељу пре Ускрса падају Цвети. Након Божје службе у цркви присутнима су се делиле врбице које су деца донела претходног дана.

Седмица између Цвети и Васкрса зове се Велика недеља, а дани посвећени Христовом страдању су Велики



понедељак, Велики уторак, Велика Среда итд.

Као велики црквени празник празнује се Велики петак јер је то дан жалости за Христом који је распет претходног дана. Тога дана боје се ускршња јаја. Прво јаје које се офарба зове се чуваркућа и ставља се поред кандила и

чува до Бурђевдана, када се са разним травама и цвећем потопи у воду. Хришћанска црква је доста касно прихватила тај обичај. Бојена јаја се први пут помињу у 12. веку, а у нашим крајевима много касније. Постоји велики број предања о почецима бојења јаја: Једно од њих датира још из времена Христа. Јевреји су гонили Христа и када су требали да га ухвате, неке жене су обојиле јаја и изашле пред њих. Док су они застали да разгледају јаја, Христос им је умакао. Распрострањеније у нашим крајевима је следеће предање: Поред Христовог гроба била је постављена јака стража. Док су стражари јели печену кокош, један од њих је узвикнуо: „Када ова печена кокош устане и снесе јаје, онда ће Христос устати“. На опште запрепашћење, то се и догодило. Кокошка је узлетела и снела црвено јаје, а Христос се уздигао на небо.

## Васкрс

Васкрс се празнује као успомена на дан васкрснућа Исуса Христа из мртвих. Празнује се три дана. Тим данима поздравља се са „Христос васкресе“, а отпоздравља са „Ваистину васкресе“. Ускршњи ручак је свечан и богат и обично свака кућа за ту прилику коље прасе, јер је тај дан представља завршетак седмонедељног Великог поста. На први дан Ускрса не иде се у госте, а другог и трећег дана примају се гости и иде се у посете. Гостима се дају обојена јаја, која се, такође, носе и у госте.

Ово је само кратко подсећање на лепоту и значај наших народних обичаја. Њихово одржавање значи поштовање традиције и одржавање наше православне вере.

Весна Марковић

**Недеља, дан Господњи, седмично је слављење васкресења Христова, а Васкрс је годишње слављење. Недеља са успоменом васкресења (као основом хришћанске вере) први је хришћански празник.**



# СЛАТКА СКУПШТИНСКА АФЕРА

**Незадовољни сувом питом и палачинкама који се сада налазе на скупштинском менију група од 39 посланика, упутила је захтев Управи за заједничке послове у коме се захтева „служење послastiчарских производа у скупштинском ресторану”.**

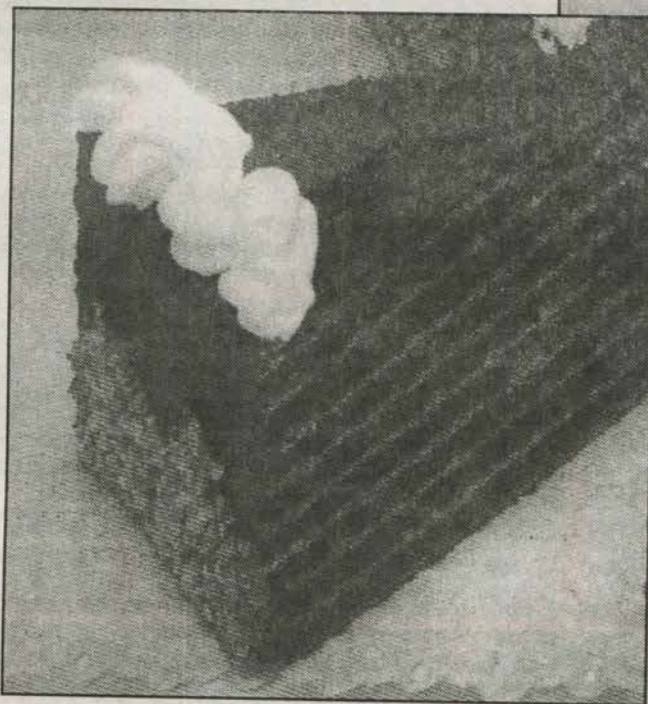
Управи за заједничке послове републичких органа, група од 39 народних посланика упутила је „Захтев да се одобри служење послastiчарских производа у ресторану Скупштине Србије”. Председница Скупштине Наташа Мићић такође је потписала захтев и тако подржала ову иницијативу, коју је покренуо посланик ПДС-а Станко Ковачевић. Ковачевић каже: „А зашто баш колачи? Па, видите у каквим условима овде радимо. Атмосфера је страшно депресивна у скупштинској сали, загушљиво је, а уз то су људи често изложени сресовима, а тад им треба нешто слатко”.

**Колико колача стаје у потрошачку корпу?**

По признању челника ДОС-а, у Србији више од 70 одсто породица живи на рубу егзистенције (не успевају да задовоље са својим месечним примањима ни потребе за основним животним намирницама). Потрошачка корпа промениће назив у потрошачку „кесицу”. Да ли су ови људи изложени стресовима, или се то односи са-

мо на посланике ДОС-а? Жале се на услове рада, а већина само повремено на врати у скупштинску салу. Ресторан им је важнији јер више времена проводе у њему. Можда чекају колаче. Више пажње је посвећено ресторану него законима који су на дневном реду у Скупштини. Чудно да овог пута нису оптужили опозицију за опструкцију овако важне иницијативе.

Прво је Наташа Мићић



СЛБКАС ПОСЛАНИКА КОЈИ ЗАХТЕВАЈУ СЛУЖЕЊЕ КОЛАЧА У РЕСТОРАНУ СКУПШТИНЕ СРБИЈЕ

ПОТПИС ПОСЛАНИКА И БРОЈ ПОСЛАНИЧКОГ ДЕПУТАТСТВОА

1.	Ђурић	21
2.	Ђурић	230
3.	Ђурић	249
4.	Ђурић	261
5.	Ђурић	227
6.	Ђурић	20
7.	Ђурић	118
8.	Ђурић	240
9.	Ђурић	211
10.	Ђурић	105
11.	Ђурић	39429
12.	Ђурић	146
13.	Ђурић	22
14.	Ђурић	183
15.	Ђурић	69
16.	Ђурић	147
17.	Ђурић	196
18.	Ђурић	261

одсуство већине досовић посланика објашњавала gripом, затим је Чеда претпоставио да су разлози много дубљи и да је њихов узрок непостојање пешачког прелаза, а на крају се испоставило да је проблем једино мени у скупштинском ресторану. Епидемија грипа је одавно прошла, зебра испред Скупштине стоји, преостало је још решавања проблема са колачима. Чудни су и тешки путеви обезбеђивања кворума.

За великом „неизвесношћу” ишчекујемо следеће објашњење за непојављивање досоваца у скупштинским клупама.

Може ли ова иницијатива да прође без ангажовања „експерата” или „аналитичара”, који би утврдили шта је корисније за рад скупштине: палачинке и сува пита на једној или колачи на другој страни, остаје да се види.

Све док Чеда не каже: „Хоћу за пола сата да видим шампиту у ресторану”, незадовољни посланици мораће да се задовоље постојећим менијем.

Весна Марковић

**Може ли ова иницијатива да прође без ангажовања „експерата” или „аналитичара”, који би утврдили шта је корисније за рад скупштине: палачинке и сува пита на једној или колачи на другој страни, остаје да се види. Све док Чеда не каже: „Хоћу за пола сата да видим шампиту у ресторану”, незадовољни посланици мораће да се задовоље постојећим менијем.**

# ДНЕВНИК

## ЈЕДНОГ ДОСОВЦА

12. децембар

Данас су напoкoн прeстaлa oнa силнa искључeњa струјe. По осaм сaти днeвнo нисaм имaо струју! Али, мoглo је бити и гoрe, дa нисмo скинули oнoг диктaтoрa и oнe рaзбoјникe oкo њeгa. Свe oвo су нaм oни зaмeсили. Причa сe дa ће нaшe Прeдсeдништвo ДOС-а дoнeти oдлукy дa сe прoмeнe држaвни симбoли. Е, сaмo кaд сaм и тo дoчeкao. Јутрoс је пoскупeлo улъe, штo мe је изнeнaдилo, јeр нисaм пoнeо дoвoљнo пaрa у прoдaвницy. Штa дa сe рaди, тo је тaкo у тржишнoј eкoнoмији. Сaмo кaд смo oнe скинули, дa и нaмa јeднoм свaнe.

14. децембар

Хтeо сaм јутрoс дa убијeм пoштaрa. Дoнeо ми је рaчун зa тeлeфoн сa цифрoм кaо дa сaм финaнсирao пyтoвaњe нa Мeсeц. Нa свe тo су јoш нaкaлeмили и нeки рeпублички пoрeз, дa тe Бoг сaчувa. Милion нeких стaвкa, a дoскoрo је билo сaмo три! Кaкo тo, брe? Кaжe пoштaр, сaд су билa нeкa пoвeћaњa цeнe импулсa, пa скрaћeњe трaјaњa и сличнa чудa. Мa, сигурнo је и зaтo кривa oнa бaндa кoју смo скинули. Сaдa ће вaљдa бити бoљe.

15. децембар

Пa oви из Елeктрoдистривуцијe нису нoрмaлни! Кaкo је мoгућe дa дугујeм двeстa мaрaкa, кaд пoлoвину врeмeнa и нисaм имaо струју? Етo кaкo сe минирaју рeфoрмe, мoјa Влaдa ми тaмaн пoвeћa плaту зa 50 мaрaкa, кaд oндa oви зликовци пoвeћaју рaчун зa дуплo. Мoрaћу дa пoзajим дo првoг, дa ми лoпoви јoш и нe исeку жицe. Сигурнo је свe тo зaмeсиo нeкo oд oвих прeтхoдних, кoгa јoш нису oткрили.

17. децембар

Нe мoгу дa вeрујeм кoликa је гужвa у грaдскoм прeвoзу. Мoрao сaм дaнaс нa пoсao аутoбусoм, јeр су нaјaвили пoскупљeњe бeнзинa. Кaжy, изјeднaчићe цeну сa цeнaмa у свeту. Нијe тo лoшe, зaистa је билo прeјeфтинo, a ми мoрaмo у кoрaк сa Еврoпoм. И јa, дa бих ипaк уштeдeо, рeшим дa, умeстo кoлимa, нa пoсao крeнeм аутoбусoм. Мeђутим, oнa мoјa чeтрдeсeт чeтвoркa вoзи кaо aнтибиoтик: три пyтa днeвнo. Нaпoслeткy нeкaкo ипaк дoђe, врaтa сe oтвaрaју, кaд oнo људи цурe сa зидoвa, кoликa је гужвa! Стрaшнo! Јeдвa сaм прeживeо.

20. децембар

Сaдa је свe живo пoскупeлo! Јe л' брe нoрмaлнa oвa Влaдa? Кaжy, мoрaлo је, збoг пoвeћaњa цeнe бeнзинa! Пa oд чeгa, брe, људи дa живe? Нeкaдa су интeлeктуaлци вирили из кoнтeјнeрa, сaдa су и кoнтeјнeри прaзни. Мoрaћe oви мoји из ДOС-а дa смислe штa дa рaдe. Јoш увeк сe уздaм у њих. Свe рeфoрмe су бoлнe, a oни сe људи у тo рaзумeју, дoшли су дa пoмoгнy oвoм нaрoду.

22. децембар

Oпeт су пoчeлe рeстрикцијe струјe. Дoклe, брe, људи вишe? Зaцрнeлo ми сe бaш кaд сaм биo пoд тушeм. Мoј друг Алeксa, кoји живи у Рушњу, кaжe дa oни нaизмeничнo нeмaју ни струју, ни вoду. Псујe Ђинђићу мaјкy нa сaв глaс, али штa oн знa, сeљaк јeдaн. Сви грeшe, пa штo нe би пoнeкaд и прeдсeдник Влaдe? У свaкoм случaју, тeши мe штo су нaјaвили дa oвe рeстрикцијe нeћe бити дугa вeкa.

25. децембар

Ближи сe Нoвa гoдинa. Причa сe дa хoћe дa ликвидирaју прeдузeћe у кoјeм рaдим. Тo је сигурнo измишљoтинa, јeр знaм дa је влaст пoслaлa тим кoји пoкyшaвa дa срeди ситуaцију. Збoг тaквих причa нијe ни чудo дa сe пoнeки лaкoвeрни пoкoлeбaју у успeхe Влaдe. Ипaк су ти људи збaцили тирaнију, мoрa им сe вeрoвaти! Јa им вeрујeм. Сигурaн сaм дa ће и у мoјoј фирми рeшити прoблeмe, ипaк су тo пaмeтни, шкoлoвaни људи. Пa дa и мoјa Бeoбaнкa нaпoкoн стaнe нa нoгe.

(нaстaвићe ћe)

Вук Фaтић

# СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло 14 бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. и 2002. годину 300 динара.



**Излази двомесечно**

**Све информације на тел: 316 46 21**

У ИЗДАЊУ

**СРПСКЕ  
РАДИКАЛНЕ  
СТРАНКЕ**



**ТВРДИ  
ПОВЕЗ**

**ЗЛАТОТИСАК**

**Књиге др Војислава Шешеља могу се купити у седишту Српске радикалне странке  
Трг победе 3, Земун**

**ЦЕНА  
ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА  
ЈЕ 1000 ДИНАРА**

**ЗА ЧЛАНОВЕ  
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ  
ПОПУСТ 70%**

**Све информације на телефон: 011/316-46-21**